

TISDAGEN DEN 10 JULI 2007

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Anslagsöverföringar: se protokollet

4. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

5. Fullständigt genomförande av gemenskapens inre marknad för posttjänster (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är ett betänkande av Markus Ferber, för utskottet för transport och turism, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 97/67/EG beträffande fullständigt genomförande av gemenskapens inre marknad för posttjänster (KOM(2006)0594 – C6 0354/2006 – 2006/0196(COD)) (A6-0246/2007).

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Först och främst vill jag rikta ett varmt tack till utskottet för transport och turism, och i synnerhet till föredraganden Markus Ferber, för det ypperliga arbete som utskottet har utfört med utarbetandet av ert betänkande om postdirektivet. Detta arbete blir än mer imponerande med tanke på att fem andra utskott deltog i utarbetandet, som omfattade närmare 600 ändringsförslag. Dokumentsamlingen är dessutom högst politiskt känslig och tekniskt komplicerad.

Vårt förslag baserar sig på en välgrundad förberedelse. Det handlar inte om att genomföra en rad abstrakta teorier som har fantiserats ihop, eller som bygger på ideologisk iver. Liberaliseringen av marknaden är inte ett självändamål. Den gynnar emellertid såväl konsumenter som näringsliv, och är således positiv för ekonomin i sin helhet.

Efter månader av diskussioner finns det alltid en risk att vi glömmer bort vår ursprungliga avsikt. Låt mig därför bara påminna er om vad vårt förslag i själva verket innebär. Kommissionens förslag syftar först och främst till att garantera en högkvalitativ allmän tjänst för samtliga användare i EU. Postanvändare och konsumenter har rätt till förstklassiga posttjänster. Dessa tjänster måste vara tillgängliga för alla till överkomliga priser.

För det andra och med utgångspunkt i detaljerade undersökningar och omfattande samråd bekräftar kommissionen i sitt förslag att 2009 är den beräknade tidpunkten för att avskaffa alla eventuella återstående exklusiva rättigheter och monopol. Sådana exklusiva rättigheter och monopol förhindrar konkurrensen och de positiva effekter som den har för innovation, kvalitet och priser.

För det tredje fastställs i vårt förslag tillgången till ett stort antal finansieringsmekanismer som medlemsstaterna kan välja mellan för att finansiera eventuella nettokostnader eller orättvisa bördor som förpliktelsen att tillhandahålla samhällsomfattande tjänster kan medföra för tjänsteleverantörerna.

För det fjärde medför förslaget ett ökat spelrum när det gäller prissättningen av posttjänster, så att de bättre kan återspegla de faktiska kostnaderna. Samtidigt behåller man möjligheten att fastställa enhetliga priser för privatpost eller enstaka postförsändelser. Kommissionen fäster stor vikt vid den roll som posttjänsterna spelar för den territoriella och sociala sammanhållningen. Enhetliga priser för privatpost

är något som återspeglar detta. I förslaget förstärks också konsumenternas rättigheter, till exempel i fråga om upprättelse.

För det femte syftar förslaget till att ändra bestämmelserna om bemyndigande och utfärdande av tillstånd, för att minska oberättigade hinder för marknadstillträde. I förslaget klargörs också bestämmelserna om tillgång till postens infrastruktur.

Slutligen bidrar förslaget till större klarhet om nationella tillsynsmyndigheters roll och oberoende.

Dessa faktorer bygger på de framsteg som hittills har uppnåtts när det gäller marknadens gradvisa liberalisering, och kommer att utgöra en ram som gör det möjligt för postsektorn att utveckla sin potential. Detta är definitivt det slutliga steget i en lång process som inleddes för nära nog två decennier sedan.

Det är allmänt känt att det just nu pågår en ”kommunikationsrevolution”. Detta är en stor utmaning för oss alla i vårt dagliga liv. Den utgör ett hot för de postoperatörer som misslyckas med att anpassa sig. Inget monopoliserat område kan skydda en postoperatör från den konkurrens som övriga kommunikationsmedel står för. Det enda alternativet är att genomföra reformer, anpassa sig, och att göra utmaningen till en möjlighet. Dessa snabbt föränderliga omständigheter gör att det blir än mer nödvändigt att slutföra den reformprocess som inleddes för mer än 15 år sedan. Europaparlamentet har på ett betydande sätt utstakat denna reform i alla dess skeden. Kommissionen är redo att hjälpa till för att den inre marknaden för posttjänster slutligen ska kunna fullbordas.

Erfarenheterna av marknadens liberalisering har hittills varit överväldigande positiva. Effektiviteten, kvaliteten och resultaten har ökat väsentligt. Över hela EU tillhandahålls högkvalitativa samhällsomfattande tjänster till överkomliga priser.

Det är vårt gemensamma ansvar att det fortsätter att vara så. En fullständig liberalisering av marknaden är den rätta vägen framåt. Under de senaste månaderna har det gjorts vissa försök att framställa liberaliseringen av marknaden och framgången för andra postoperatörer som ett hot. De flesta människor har emellertid numera insett att detta är utmaningar som vi är tvungna att bemöta, och att det är mycket viktigare att inrikta sig på hur vi ska bemöta dem. I det stora hela råder en konstruktiv inställning. Detta gör att jag är optimistisk när det gäller att vi till slut kommer att kunna finna en gemensam ståndpunkt om denna viktiga dokumentsamling.

Sammanfattningsvis utgör detta direktiv en viktig del av Lissabonmålen. Tiden är nu mogen för att ge EU:s medborgare det val de har rätt till och förväntar sig. Postanvändare och konsumenterna kommer att bli de som gynnas mest av direktivet. Marknadens liberalisering 2009 kommer att medföra en kontrollerad och reglerad konkurrens som i sin tur kommer att främja innovation, nya företagsformer och nya tjänster. Det handlar inte om att dela upp kakan på ett annorlunda sätt, eller om att införa reformer på bekostnad av de människor som arbetar inom sektorn. Det handlar däremot om att öka marknadens omfattning och att låta var och en dra nytta av detta.

Markus Ferber (PPE-DE), föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Avregleringen av posttjänsterna är ett av de viktigaste förslag som har diskuterats under den andra halvan av denna mandatperiod. Vi har arbetat med förslaget ända sedan den tredje och den fjärde mandatperioden, och jag vill sammanfatta allt som har gjorts sedan kommissionen presenterade den grönbok som kom 1992. Det är viktigt att vi som parlament sänder ut en tydlig signal i dag och i morgon under omröstningen. Förhoppningsvis kommer vi snart att framgångsrikt kunna slutföra denna utveckling, som inleddes i slutet av 1980-talet.

Vilken är huvudfrågan? Jo, det gäller helt enkelt att man ska gå vidare från en posttjänst som bygger på utbud till en posttjänst som bygger på efterfrågan. Vi har nu haft monopol i medlemsstaterna under 200 års tid. Under loppet av dagens debatt kommer vi att höra talas om flera problem som berör posttjänsterna. Av detta kan jag bara dra en enda slutsats: monopolen har inte de förutsättningar som krävs för att lösa dessa problem. Problemen kan endast lösas om det förekommer rättvis konkurrens i EU, vilket vi värdesätter högt. Detta ska emellertid vara en rättvis konkurrens där man kraftigt betonar arbetsvillkoren, men där konkurrens inte desto mindre är tillåten.

Detta är den modell som vi i utskottet för transport och turism har utarbetat tillsammans, oberoende av nationella gränser och partigränser. Här vill jag tacka alla mina ledamotskolleger som har deltagit och bidragit till att vi har nått denna kompromiss. Vi kan med förtröstan säga att postmarknaderna i samtliga medlemsstater kommer att ha avreglerats senast i slutet av 2010, även om vi har tillåtit vissa undantag fram till år 2012. Låt oss klart och tydligt säga att de som kommer från ett ekonomiskt skyddat område

inte har rätt att delta på de marknader där konkurrensen redan existerar. Det är vad ömsesidighet handlar om.

Här vill jag påpeka att en vanlig invändning mot detta är att det strider mot EU-fördraget. Mitt enda svar på den invändningen är att man ska undersöka det postdirektiv som för närvarande gäller. I detta direktiv är det uttryckligen förbjudet att gå in på en konkurrenskraftig marknad med vinster som har skapats i ett monopol. Tio ärenden väntar på utslag inom GD Konkurrens mot vissa medlemsstater som misstänks ha gjort precis detta. Om det nuvarande direktivet således utrustar oss med ett verktyg för att kunna garantera detta slags ömsesidighet så bör vi också dra nytta av det.

Vi har påpekat klart och tydligt att det inte ska ske någon förändring av posttjänsternas räckvidd. Posttjänsterna ska förbli tillgängliga för samtliga medborgare i EU. Denna samhällsomfattande tjänst måste vara tillgänglig för varje medborgare, oavsett var han eller hon bor, vare sig det är i staden eller på landsbygden, vare sig det är i hjärtat av eller i utkanten av EU. Detta är den rätta strategin. Vi har redan visat att det finns ett lagligt berättigande till en viss grad av tjänster som tillhandahålls inom andra områden på den avreglerade marknaden.

Nästa stora fråga var hur denna samhällsomfattande tjänst skulle kunna finansieras? Vi har tillsammans kommit fram till en bra lösning. Det är emellertid viktigt att medlemsstaterna får tillgång till tillräckliga instrument. Om man studerar direktivet noggrant upptäcker man fem instrument, fyra som kommissionen har föreslagit och några fler mer blandade former som vi har lagt till för att kunna organisera denna samhällsomfattande tjänst så att den blir tillgänglig överallt.

Vi har utarbetat ett tydligt program för sådant som kommissionen och medlemsstaterna är tvungna att göra innan marknaderna öppnas. Detta ska undvika att någon överrumplas när åtgärderna väl har genomförts, eftersom allt sker i överenskommelse med medlemsstaterna. Vi har i hög grad inriktat oss på konsumentskyddsaspekter: kommissionsledamoten har redan fastställt enhetliga tariffer som kommer att göra det möjligt för medborgarna att fortsätta att använda sig av modellen för standardbrev. Vi vill också fortsätta att garantera tjänsten för synskadade. Till följd av kommissionens förslag har vi också infört ett vittomfattande system för klagomål, för att se till att konsumenternas rättigheter fortsätter att skyddas på den avreglerade marknaden.

Vi har grundligt behandlat frågan om postens anställda. Det finns mer än en miljon anställda inom posten i EU, och de vill självfallet veta vad som kommer att ske med dem i en avreglerad miljö. Jag anser att vi har hittat lämpliga lösningar, både när det gäller att definiera en person som är anställd inom posten, och när det gäller att säkerställa de rättigheter som de anställda garanteras på nationell basis.

Jag vill tacka alla de som har hjälpt oss att nå denna kompromiss, och i synnerhet kommissionen för dess dynamiska stöd. Jag hoppas att även rådet inom kort kommer att kunna formulera en gemensam ståndpunkt på grundval av vår första behandling.

Pervenche Berès (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag har äran att tala i debatten om det olyckliga resultatet av översynen av det yttrande som ursprungligen utarbetades av min kollega Gilles Savary för utskottet för ekonomi och valutafrågor. Med anledning av den omröstning som ägde rum i det utskottet ville föredraganden inte att hans namn skulle figurera i betänkandet.

Vi inledde förfarandet med att öppna posttjänsterna för konkurrens för tio år sedan genom att successivt minska de nationella operatörernas monopol samtidigt som vi strävade efter att se till att den samhällsomfattande tjänsten bibehålls. Detta krav på att tjänsten ska vara samhällsomfattande bekräftas på nytt i Ferberbetänkandet, där man för detta ändamål har definierat tre finansieringssätt, och där man till följd av detta har erkänt att den inre marknaden inte kommer att kunna garantera en daglig tjänst över EU:s hela område. Den förlängda period med två år som garanterats de nya medlemsstaterna och de stater som har en komplicerad topografi belyser svårigheten när det gäller att förena en fullständig avreglering med kravet på att tillhandahålla allmännyttiga tjänster.

Föredraganden ville ta med ett fjärde område, ett fjärde finansieringssätt, nämligen det reserverade området. Utskottet för ekonomi och valutafrågor valde att inte följa föredraganden, vare sig när det gällde att införa begreppet reserverat område eller när det gällde att förändra tidsplanen. Utskottet föredrog att i realiteten hålla sig till kommissionens ursprungliga förslag om att göra 2009 till det datum då posttjänsterna öppnas för avreglering. Jag vill säga att jag i detta exceptionella fall personligen anser att det ansvariga utskottet gjorde rätt som inte lyssnade till utskottet för ekonomi och valutafrågor.

Därmed uttrycker jag en strikt personlig ståndpunkt – jag uttalar mig inte som ordförande för utskottet för ekonomi och valutafrågor.

Stephen Hughes (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor. – (EN) Herr talman! Utskottet för sysselsättning och sociala frågor skulle ha föredragit att fullbordandet av den inre marknaden för posttjänster gjordes till föremål för en ny framtidsstudie, där man visar att samhällsomfattande tjänster skulle kunna bevaras inom varje medlemsstat, samt undersöker hur man kan behålla eller förbättra sysselsättningsläget inom postsektorn. Men ibland är emellertid politiken det möjliga konst, och jag vet att min gode vän Brian Simpson förhandlade fram den bästa möjliga överenskommelse som han förmådde med föredraganden och de övriga skuggföredragandena i utskottet för transport och turism.

Vi är nöjda med den tydliga betoning som lagts på att de samhällsomfattande tjänsterna ska fortsätta att tillhandahållas, samt på det antal skyddsåtgärder som finns inbyggda i det betänkande som vi i dag behandlar här i parlamentet. Det gläder oss också att betänkandet är inriktat på behovet av att säkerställa tillförlitliga sociala och arbetsrättsliga normer i samband med att avregleringen ökar. Detta är en viktig punkt med tanke på att till och med Deutsche Post har uttryckt viss oro över de försämrade arbetsrättsliga normerna bland vissa nya deltagare på den tyska postmarknaden.

Vi medger att det här var den bästa överenskommelse som kunde nås i detta sena skede av avregleringsprocessen.

Hannes Swoboda (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi. – (DE) Herr talman! Till skillnad från några av mina kolleger känner jag till att Markus Ferber, trots sitt inledande uttalande, är en man som är öppen för kompromisser och som har nått en bra lösning. Markus Ferber har redogjort för situationen som den ser ut. Det förekommer nämligen en stor variation i EU när det gäller avregleringen. I vissa länder har man kommit långt, medan man i andra länder inte har kommit särskilt långt. Att hålla tillbaka denna utveckling skulle ha varit omöjligt, och troligtvis meningslöst.

Den springande punkten – och här kunde vi enas med utskottet för industrifrågor, forskning och energi, som var det första utskottet som gjorde att frågan aktualiserades – är att det finns en övergripande samhällsomfattande tjänst som garanteras samtliga medborgare, oavsett om de bor i en stad eller i en isolerad region, oavsett om de är rika eller fattiga, och som tillhandahålls av postkontoren eller posttjänsterna. Att reglera denna tjänst förblir ett ansvar för de nationella regeringarna.

Därför krävde vi – och det gläder mig att det ansvariga utskottet tog till sig denna idé – att vi skulle ta god tid på oss för detta, utan att ärendet sköts upp på obestämd tid, eftersom vissa länder redan hade förberett sig noga. Vi bör emellertid låta detta ta tillräckligt lång tid så att våra medborgare och även företag och organisationer ska kunna förbereda sig, för att se till att industrin och medborgarna verkligen får denna tjänst.

En annan viktig fråga gäller sysselsättningen. Avregleringen och öppnandet av marknaden får inte bygga på principen om att ”ju lägre lön och sämre villkor, desto bättre”. Poängen är att det ska finnas en rättvis konkurrens mellan de befintliga och nya postinrättningarna. Även detta har behandlats i betänkandet.

Av dessa anledningar är min personliga uppfattning att vi har funnit en bra lösning. Utskottet för industrifrågor, forskning och energi har gett sitt godkännande, och jag hoppas att majoriteten här i parlamentet kommer att samtycka till detta förslag.

Markus Pieper (PPE-DE), föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Avregleringen av postmarknaden har också en regional dimension, för postutdelningens pålitlighet och kvalitet är en regional faktor för såväl ekonomin som befolkningen.

För det första vill jag tacka Richard Seeber, föredragande för yttrandet för utskottet för regional utveckling. Han bad mig ta över hans avsnitt. Jag vill också tacka föredraganden Markus Ferber för hans mycket välavvägda betänkande.

I princip välkomnar vi att marknaderna öppnas. Det är inget självändamål, men ett verktyg för att öka postsektorns effektivitet och tjänsternas kvalitet. Avregleringen kommer, såsom har skett på andra områden, att skapa långt fler arbetstillfällen än vad de skyddade marknaderna gör. Utskottet för regional utveckling rekommenderar emellertid att avregleringens effekter ska analyseras mer ingående. Hur

påverkar de fria marknaderna den regionala sammanhållningen, och hur påverkar de den regionala konkurrenskraften?

När det gäller landsbygd och isolerade områden måste vi tillsammans med privata aktörer hitta marknadsliknande lösningar som inte ökar kostnaderna för kunderna eller minskar utdelningsfrekvensen. I detta avseende öppnar e-handeln och postorderhandeln via Internet vissa intressanta möjligheter för landsbygdsområdena, bland annat genom att de tillhandahåller en likvärdig ersättning för de tjänster som tidigare tillhandahölls av staten. Utskottet för regional utveckling anser emellertid att konsekvenserna av att bibehålla den samhällsomfattande tjänsten på lång sikt måste övervägas ytterligare.

De medlemsstater som anser att detta är nödvändigt skulle få en möjlighet att skjuta upp fullbordandet av den inre marknaden för posttjänster, som planeras till 2009. Av dessa skäl välkomnar vi också att tidsfristen förlängs för de nya medlemsstaterna, och för de yttersta randområden som utskottet för transport och turism har rekommenderat.

Den resulterande dualistiska liberaliseringen av marknaden bör emellertid inte leda till en situation där statsägda monopol från skyddade områden erbjuder tjänster i avreglerade medlemsstater eller regioner. Det är en annan form av snedvriden konkurrens som medlemsstaterna och ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Marianne Thyssen, för PPE-DE-gruppen. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som kommissionsledamoten påpekade för en stund sedan har vi hållit på att liberalisera den europeiska marknaden för posttjänster under mer än tio år nu, och i dag ska vi besluta om slutfasen, om vad som bör ske med det reserverade området för de postförsändelser som väger högst 50 gram. När en gång det resterande monopolet har avlägsnats kommer vi inom loppet av några år att få en postmarknad som har alla möjligheter att bli ännu mer dynamisk, en marknad som kommer att vara fullkomligt öppen och som kommer att kunna fungera på ett konkurrenskraftigt och öppet sätt.

Enligt vår uppfattning gav kommissionens förslag inte tillräckliga garantier för en varsam avreglering, men tack vare föredragande Markus Ferbers förhandlingsförmåga och det goda samarbetet med andra kolleger har man kunnat nå en politisk överenskommelse med brett stöd inom utskottet för transport och turism. Denna överenskommelse ger i första hand postföretagen ytterligare någon tid för att genomföra tillräckliga förberedelser. Mot bakgrund av att alla medlemsstater inte har nått samma skede i avregleringen av posttjänsterna är detta en förnuftig väg att gå.

Dessutom utgör Ferberbetänkandet ett stort framsteg även på andra områden. Till exempel behöver inte de anställda inom postsektorn nödvändigtvis oroa sig för ogynnsamma effekter, även om vi givetvis bör förbli vaksamma i detta avseende. Lika avgörande är vår strävan efter att garantera användarna en samhällsomfattande tjänst. Självfallet måste post fortfarande delas ut varje dag, och användarna måste kunna posta sina försändelser i närheten av hemmet.

Nyckeln till detta är givetvis den nationella plan som medlemsstaterna är tvungna att lägga fram för kommissionen i samband med finansieringen av deras samhällsomfattande tjänst. På det hela taget förväntar vi oss ett opartiskt dokument till följd av morgondagens omröstning, varpå det blir upp till rådet – och förvisso även medlemsstaterna – att hantera vårt omröstningsresultat på ett förståndigt sätt.

Brian Simpson, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag gratulerar vår föredragande Markus Ferber till hans arbete med detta betänkande. Det är länge sedan han och jag för första gången kämpade med dessa posttjänster för många år sedan. I själva verket tror jag att till och med Berlinmuren ännu existerade vid det tillfället, vilket i sig visar hur lång tid detta har pågått.

Posttjänster är en i hög grad personlig och politisk fråga. Därför skiljer sig dessa tjänster från andra sektorer, såsom telekommunikation och energi, för post handlar om människor – vilket jag ofta har nämnt här i parlamentet – och det handlar om de viktigaste offentliga tjänsterna. Därför är de betydelsefulla och skapar stort intresse.

Jag vet att vi genom vårt arbete i utskottet har försökt godkänna vissa ståndpunkter som finns inom andra utskott och politiska grupper. Och efter en hel del hårt arbete, och en tämligen stor beredvillighet, har vi nått en överenskommelse som jag anser vara positiv.

Jag vill bara säga att detta specifika direktiv egentligen inte handlar om avregleringar. Resonemanget om huruvida vi skulle avreglera posten försvann för flera år sedan. Stephen Hughes har rätt när han

säger att politik är det möjligas konst. Och de som är i minoritet – jag respekterar dem förvisso för deras åsikter – och som anser att vi bör låta saker och ting förbli som de är och att vi bör behålla den monopolistiska sektorn och det monopoliserade området; även om jag kan förstå fördelarna med deras argument är det inte där vi befinner oss eller i den verkligheten vi lever. En stor majoritet av våra medlemsstater har avreglerat sektorn, och den breda majoritet av dem som ännu inte har gjort det önskar att de kunde göra det. Således är detta en dos av verkligheten som ibland är nödvändig.

Parlamentet har enats om en kontrollerad avreglering, och förvisso enades man i parlamentets senaste förklaring om att denna avreglering skulle fullbordas den 1 januari 2009. Sedan dess har unionen emellertid utvidgats med nya medlemsstater och min grupp anser att detta innebär att vi bör tänka igenom vad vi tidigare har gjort i syfte att lägga fram en ny tidsplan, samt att skjuta upp genomförandet i de länder där så behövs.

Men jag måste säga att även om kommissionen är energisk i fråga om de samhällsomfattande tjänsterna så är den kraftlös i sina förslag när det gäller hur dessa samhällsomfattande tjänster ska finansieras.

Så låt oss undersöka huvudfrågan. Hur kan vi garantera en samhällsomfattande tjänst, och en tjänst där dessutom alla medborgare behandlas lika oavsett var de bor? Härav kommer att vi stöder garantin om ett visst antal inlämningsställen i landsbygdsområden och avlägset belägna områden. Hur ska vi finansiera denna samhällsomfattande tjänst? Hur ska vi se till att det inrättas nationella planer som gör att detta går att förverkliga? Hur ska vi skydda arbetstagarna och deras arbetsvillkor, och hur ska vi se till att de nya medlemsstaterna inte tvingas in i en konkurrenssituation som de inte kan uthärda? Det är här tidsskalan är viktig.

Detta är de frågor som vi har inriktat oss på i betänkandet samt i den kompromiss som har uppnåtts, och jag hoppas att parlamentet kommer att stödja denna kompromiss i morgon.

Luigi Cocilovo, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag vill varmt gratulera Markus Ferber till hans arbete. Jag tror att andra engagerade kolleger har arbetat tillsammans med denna fråga, och hur känsligt och komplicerat det än har varit tror jag inte att det blev någon ”duell bakom klostret i skymningen” mellan Markus Ferber och Brian Simpson. Det handlade inte om att kämpa med vapen i hand mot varandra utan om att inse att detta är en känslig sektor, i likhet med samtliga sektorer där utbudet inte endast kan styras av ekonomiska fördelar utan också av behovet att möta allmänintresset. Detta kanske går längre än de lösningar som är gängse i situationer som gäller utbud och efterfrågan, och som endast grundar sig på marknaden och marknadsfördelarna.

Det var nödvändigt att göra en svår avvägning, eftersom reformen, vilket redan har nämnts av kommissionsledamoten och som återigen påpekats av Markus Ferber, inte kom till stånd genom marknaden utan i konsumenternas intresse. Marknaden kan bara utgöra ett verktyg för att i längsta möjliga mån åstadkomma och garantera att konsumenternas intressen gynnas av minskade kostnader för tjänsternas kvalitet. Inte heller jag anser att de gamla monopolistiska industrierna skulle ha kunnat bemöta utmaningarna. Det skulle emellertid vara riskabelt att föreställa sig att det enda svaret i dessa fall är att öppna marknaden för konkurrens. Även om denna åtgärd är fördelaktig, grundläggande och viktig är den inte tillräcklig i sig.

Av detta följer sökandet efter en garanterad samhällsomfattande tjänst, med flera olika alternativ, för att undvika risken för tvetydighet i fråga om tolkningar och tvister, som vi troligtvis inte har undanröjt helt och hållet. Det finns flera olika alternativ som alla – med anledning av den stora variationen av marknader – är inriktade på behovet att bidra till nettokostnaden för en tjänst som i flera fall aldrig kommer att täckas uteslutande av marknadens funktionssätt. Som redan har påpekats är en rättvis konkurrens därför avgörande.

Jag delar inte misstanken mot systemet för att bevilja licenser, som har likställts med en giljotin som förhindrar eller kväver konkurrensen. Licenser kan bli ytterst användbara instrument när det gäller att säkerställa ett företags lämplighet och se till att konkurrensen sker obehindrat, men ändå inom ett regelverk som innebär förenlighet med bestämmelser om social trygghet, yrkeskvalifikationer, definitioner om ersättningstjänster och krav på allmänintresse. Detta regelverk ska också vara öppet och insynsvänligt och gälla för samtliga operatörer inom sektorn.

Regelverket kommer också att utgöra ett redskap för att hindra att de som bär bördan av den samhällsomfattande tjänsten kommer in i den konkurrerande kretsen med händerna bakbundna.

Roberts Zile, för *UEN-gruppen*. – (LV) Tack, herr talman och herr McCreevy. Jag vill också börja med att gratulera Markus Ferber till den utmärkta kompromiss som han har lyckats nå i en ytterst svår situation, vilket påvisades av de flera hundratals förslag som har kommit från ytterst olikartade intressegrupper. Det gläder mig också att man i detta fall har tagit hänsyn till medlemsstaternas speciella särdrag genom att erbjuda en tvåårig, eller eventuellt ännu längre, förlängning av tidsfristen för att bibehålla den samhällsomfattande tjänsten. Jag kan förvisso medge att posttjänsten i flera av de nya medlemsstaterna ännu inte är redo för en konkurrens av det här slaget. Det är alltså mycket viktigt att man uppnår en förbättrad kvalitet på posttjänsterna i de nya medlemsstaterna – vilket konkurrensen kan erbjuda – men vi behöver också bibehålla den mänskliga aspekten av det som Brian Simpson nyss talade om. Det gläder mig också att medlemsstaterna har en möjlighet att välja bland en rad olika modeller för att finansiera denna period av samhällsomfattande tjänst. Slutligen gläder det mig också att det var möjligt att inom utskotten nå en kompromiss när det gällde att bevara skyddet av personuppgifter i de fall där leverantören av den nuvarande samhällsomfattande tjänsten är tvungen att överlämna sin databas till andra marknadsaktörer. Därför hoppas jag innerligt att morgondagens omröstning blir framgångsrik, och att det utdragna arbetet med posttjänstdirektivet når sitt slut. Tack.

Eva Lichtenberger, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Konkurrens har alltid lett till positiva resultat när den har genomförts inom en bra ram. Detsamma gäller för posttjänster – där detta är möjligt att genomföra. För rättvisans skull måste dock sägas att konsumenterna, särskilt i landsbygdsområden, i den senaste avregleringsfasen har noterat en försämring av kvaliteten på tjänsterna. Privat innebär inte nödvändigtvis bra, på samma sätt som statsägt inte automatiskt är bra. Det vi behöver är bra, positiva och rättvisa villkor.

Kommissionen framhåller helt riktigt betydelsen av ett omfattande tillhandahållande av tjänster, särskilt för landsbygdsområden. Posttjänsterna får inte koncentreras enbart till städerna. Förslagen om finansiering av dessa dyrare tjänster är dock i hög grad orealistiska då de endast inriktas mot de större medlemsstaterna och definieras i vaga termer. EG-domstolen kommer att få fullt upp.

En annan följd är att många Europaparlamentariker har krävt undantag. Nu har vi alltså en lag för Grekland, som innebär att länder med många öar kan genomföra avregleringen långsammare. Det finns en annan lag för Luxemburg, som innebär att små länder med begränsad befolkning – ett intressant ordval – bör avreglera senare, och detsamma gäller för de nya medlemsländerna. Sammanfattningsvis är detta ganska vaga formuleringar. Icke desto mindre ber jag er: skjut inte upp ert beslut! Problem kan inte lösas genom att man skjuter dem framför sig. Det är därför jag inte kan ställa mig bakom att vi bara skjuter upp frågan, och gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen står bakom mig i det avseendet.

Vi måste en gång för alla – och detta är den springande punkten i betänkandet – avskaffa det monopoliserade området som till syvende och sist innebär att allting subventioneras, från lukrativa massutskick till olönsamma privatbrev. Detta måste upphöra. Kommissionen fortsätter emellertid, i sin generositet, att tillåta sådant statligt stöd. Detta ser jag som en felaktig strategi. Jag stöder snarare en lönsamhetsinriktad strategi. Den kompensationsfond som föreslås kan vara genomförbar i stora medlemsstater men inte i små, eftersom marknaden ännu inte har anpassat sig tillräckligt.

Direktreklamen är en guldgruva. Brev som väger under 50 gram är den kategori som de privata aktörerna väntar på att få lägga vantarna på. De är inte det ringaste intresserade av julkortet till moster Maria som bor uppe i bergen. Vad kommer följderna att bli om betänkandet antas i befintligt skick? Överfyllda brevlådor i städerna, formliga berg av massutskick och bra privata posttjänster i städerna men en gradvis försämring av tjänsterna på landet. Detta kommer att bli den oundvikliga följderna, eftersom regeringarna i det långa loppet inte längre kommer att kunna eller vilja finansiera tjänsterna.

Och hur kommer de som tillhandahåller tjänsterna att konkurrera? På bekostnad av de anställda som arbetar där och av landsbygdsbefolkningen. De privata aktörerna kommer bara att kunna ta sin andel om arbetsförhållandena försämras: kom ihåg det i debatten. Det kommer att leda till en social dumpning som vi inte kommer att kunna avhjälpa genom ett eller annat skäl.

Francis Wurtz, för *GUE/NGL-gruppen*. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Min kollega Erik Meijer kommer att återkomma till Markus Ferbers betänkande.

Jag för min del skulle vilja ge några aktuella illustrationer, med början i utkastet till direktiv och kommissionens inställning till det, av den liberala dogmatism som ger näring åt legitimitetskrisen för den europeiska ekonomiska och sociala modellen och den arrogans som leder till att våra institutioner fortfarande möts av misstro.

Jag påminner om vad Europeiska fackliga samorganisationen sa från början om ert förslag till utkast, herr McCreevy. Jag citerar: ”Detta förslag kommer att slå ut det monopoliserade område som har visat sig vara det enda pålitliga.” Vidare: ”Hundratusentals arbetstillfällen har gått förlorade sedan avregleringen inleddes. I det långa loppet kommer detta att få långtgående och negativa följder för Europeiska unionen. Den Europeiska fackliga samorganisationen uppmanar rådet och parlamentet att inte anta kommissionens förslag.”

UNI-Europa Post, som företräder mer än 1 miljon anställda, anser för sin del ”att kommissionens förslag skulle äventyra omfattningen av, kvaliteten på och tillgången till de tjänster som EU-medborgare för närvarande åtnjuter”. Vidare ”uppmanar man enhälligt rådet och parlamentet att avslå kommissionens förslag” som, enligt UNI-Europa Posts generalsekreterare ”inte har lyckats garantera finansieringen av de allmänna posttjänsterna för medborgaren”. Det är uppenbart!

Dessutom har tiotusentals framställningar från användare som motsätter sig denna dåliga text skickats direkt till kommissionen. Nio av de nuvarande postoperatörerna har för sin del framhållit det hot som hänger över den framtida finansieringen av de samhällsomfattande tjänsterna. Vad som är ännu värre är att en majoritet av medlemsstaterna, enligt Luxemburgs kommunikationsminister Jean-Louis Schiltz, har problem med de regler som fastställts för finansieringen av de offentliga tjänsterna om detta direktiv genomförs. Kommissionens svar på denna störtskur av frågor är att dess direktiv är det enda realistiska alternativet. Punkt slut.

Herr talman! Detta är just vad den allmänna opinionen inte längre finner sig i, och det gör inte heller största möjliga antal Europaparlamentariker, med sin auktoritet. Det är innebörden i vårt ändringsförslag med krav om avslag, antingen det gäller 2009 eller senare. Vi ses i morgon vid omröstningen.

Michael Henry Nattrass, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Att sköta ett postsystem som levererar post till alla områden i Förenade kungariket sex dagar i veckan, vilket britterna har upplevt under över ett århundrade, är en fråga för Förenade kungariket som inte bör vara föremål för EU:s oengagerade godkännande. Effektiva postleveranser främjar företagandet, särskilt på landsbygden. Det är en allmännyttig tjänst. Royal Mail kan behöva subventioner för att leverera till avlägsna utposter, inklusive skotska öar. Detta är en fråga för centrala och lokala brittiska myndigheter och inte för EU. EU:s begrepp främjar mer skräppost, vilket varken britterna eller deras återvinningskartonger behöver. Som vanligt vill EU detaljstyra varje aspekt, förstöra metoder som har fungerat bra i årtal och samtidigt föreskriva regler som begränsar innovationen.

Att EU lägger sig i Förenade kungarikets postsystem är lika främmande för mig som att Förenade kungariket skulle fiffla med flamländska, finska eller franska brev. Ni kanske väntar er att jag skulle välkomna att man postdaterar hela marknaden till december 2010. Faktiskt förkastar jag hela direktivet utifrån den enkla brittiska principen ”sköt era egna saker så kommer vi att ordna det”, inte EU-direktivet som verkar säga ”gör ert jobb medan vi dränker er i byråkrati”.

Kort sagt, på detta direktiv skriver jag ”returneras till avsändaren”.

Luca Romagnoli, för ITS-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Förslaget till ändring av direktivet om fullständigt genomförande av den inre marknaden för posttjänster, som Markus Ferber har lagt fram, har mötts av ett brett samtycke, vilket har framgått av mottagandet i utskottet liksom de kompromisser som har nåtts i frågan av de politiska grupperna.

Som jag redan har uttalat vid tidigare tillfällen är jag på intet sätt någon helhjärtad anhängare av avreglering utan snarare tvärtom. Det beror delvis på att den, särskilt i Italien, inte har lett till de fantastiska förbättringar av tjänster och priser som konsumenterna så ofta hör omnämnas. I själva verket har avregleringen i Italien – och jag utmanar mina italienska kolleger här i parlamentet som är mästare i avreglering att bevisa motsatsen – av olika sektorer, alltifrån försäkringar till energi, järnvägs- och posttjänster, i sig lett till högre kostnader och större svårigheter att använda tjänsterna.

Detta har skett i så stor omfattning att människor i Italien, trots att de kommer från en viss marxistisk tradition, håller på att bli mästare i konkurrensutsättning och dessutom blir ministrar. Dessa personer är inte bara vilka kommunister som helst utan kommunister som för att gå marknaden till mötes blir ministrar, efter att övertagit dessa poster där de dock inte har bidragit särskilt mycket i dessa frågor. Således finns det kommunistiska ministrar som agiterar för att påverka olika grupper, från jurister till taxiförare och bagare, och bekräftar det berättigade i att konsumera och konkurrera. Det är alltså där

som jag, en folkets nationalist, utöver min ideologiska övertygelse, också har sett konkreta uttryck för att den fria marknaden definitivt inte botar allt det onda utan i stället ofta bygger på det.

I förhoppning om att, åtminstone i mitt land, större konkurrens inom postsektorn – som för övrigt är ett offentligt område där man efter att sektorn delvis ha privatiserats enbart har upplevt att kostnaderna har stigit jämfört med en tjänst som är helt och hållet av europeisk standard – i förhoppningen om att allt detta slutligen kommer att leda till en förbättring av tjänsterna avser jag att stödja Ferberbetänkandet. Jag får inte försumma att säga att de tjänster som erbjuds av privata aktörer som sysslar med utdelning i Italien ofta är utmärkta och verkar ha skapat mera sysselsättning än vad som har gått förlorat inom den offentliga sektorn. Inte heller kan jag bortse från att små kunder, till skillnad från stora kommersiella kunder som inte behöver något särskilt skydd mot dåliga tjänster, befinner sig i en helt motsatt situation när det gäller de samhällsomfattande tjänsterna.

Det är riktigt att samhällsomfattande tjänster ska garanteras åtminstone fem dagar i veckan i alla medlemsstater, och det får vi inte backa från. Likaså undrar jag vem som kan motsätta sig önskan om snabbare, mer regelbundna och mer pålitliga posttjänster eller ett rättvist system för återbetalning eller kompensation, som det hänvisas till många gånger i Ferberreporten. Frågan är komplicerad, och som vanligt har vi här inte tillräckligt med tid för att analysera alla aspekter av betänkandet, både positiva och negativa.

Jag hoppas att det kommer att ge samhällsomfattande fördelar för alla, när de exklusiva rättigheterna att tillhandahålla posttjänster upphör i januari 2011. Det kommer också att bli första gången som jag tvingas ändra uppfattning om fördelarna med avregleringar.

Alessandro Battilocchio (NI). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Förslaget om ett direktiv för posttjänster är ytterligare ett steg mot ett mycket viktigt mål: att fullborda den inre marknaden för posttjänster, eftersom tjänster av allmänt ekonomiskt intresse spelar en grundläggande roll i olika länder, både för den ekonomiska utvecklingen och den sociala sammanhållningen. Det är således mycket viktigt att vi, samtidigt som marknaden avregleras fullständigt, garanterar bärkraften hos de samhällsomfattande posttjänsterna genom riktiga finansieringsåtgärder.

Det finns dock fortfarande viss kritik att övervinna. Jag ska bara nämna två kritiska synpunkter: det är framför allt viktigt att vi mera tydligt definierar kriterierna för att ge tillstånd till aktörer som avser att tillhandahålla både samhällsomfattande posttjänster och inte samhällsomfattande posttjänster. Så bör ske för att man ska se till att alla på detta område har samma konkurrensvillkor och samma skyldigheter, både vid erbjudande av tjänster och bidrag till finansiering. I detta avseende förefaller kommissionens ursprungliga text tydligare än den text som föreslås i ändringsförslag 44, där olika postoperatörer och utsedda leverantörer inte omfattas av de villkor som gäller för beviljande av tillstånd.

En andra synpunkt gäller bestämmelserna om tillgång till postnätet. Rent allmänt kan jag inte, i enlighet med de allmänna principerna för öppenhet och icke-diskriminering, se behovet av ytterligare lagstiftning. Vissa medlemsstater har redan fastställt kriterierna för tillgång på grundval av behov och särskilda egenskaper hos sina egna nationella posttjänstmarknader. Lagstiftning om tillgången kan i själva verket inte definieras på ett generellt sätt utan beror på situationen på varje enskild nationell marknad.

Mathieu Grosch (PPE-DE). – *(DE)* Herr talman! Postdirektivet är ett särskilt viktigt förslag. Det påverkar inte bara en miljon postarbetare utan praktiskt taget alla medborgare. Det var därför vi inte försökte göra det enkelt för oss själva i utskottet för transport och turism. Jag vill tacka föredraganden, eftersom ändringsförslagen och kompromisserna har gjort det möjligt för oss att ta viktiga steg framåt och avsevärt förbättra kommissionens rapport.

Det som var viktigt för mig var för det första att tillhandahållandet av tjänster skulle vara i fokus. För det andra: vilken är medlemsstaternas framtida roll? Detta borde definieras tydligt. Tillhandahållandet av tjänster borde förbli huvudfrågan, men för mig innebär det inte att vi i morgon dag kan ha lägre löner, sämre tjänster och, i slutändan, också högre priser.

Till skillnad från några av mina kolleger i Europaparlamentet, som har en mer pessimistisk syn på hela frågan, anser jag att medlemsstaterna har fått en viktig roll i det föreliggande förslaget. Ni kan utnyttja er roll genom att bibehålla servicenivåerna i fråga om utdelning och insamling. Vad medborgarna kan förvänta sig i form av tjänster omfattas redan av förslaget. Social dumpning kan undvikas om medlemsstaterna så önskar. Även i vårt land har det gjorts framställningar om brevbärarna, för att de

ska få ha kvar sin nuvarande roll. Vi har inte bara beaktat denna viktiga funktion i förslaget utan vi har också tydligt uttalat att medlemsstaterna får behålla denna yrkesgrupp.

När det gäller finansieringen finns ett flertal olika modeller. Min uppfattning – även om det inte är genomförbart för närvarande – är att säker finansiering bör erbjudas för en del av det monopoliserade området. Men vi håller bara på med den första behandlingen, och det kanske kommer ändringsförslag i samband med den andra.

Monopolen måste bort, men inte till vilket pris som helst. Jag har redan slagit fast våra villkor angående priset: servicen måste komma i första rummet, ett bibehållande av yrket därefter och på tredje plats garanterad finansiering. Slutligen: för mig innebär avskaffande av monopol inte att man låter nya monopol träda i deras ställe. Det skulle därför vara bra om parlamentet på nytt förde en utförlig diskussion om hela principen med avreglering, särskilt när det gäller tillhandahållande av tjänster för medborgarna.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Herr talman! Vi välkomnar föredraganden Markus Ferbers inställning i detta fall, eftersom han, fortfarande med en radikal och alltför förenklad grundinställning till avregleringar, som dessutom avslöjar nationella intressen, har beslutat att, från första början, godta kompromisser som kommer att erhålla mer omfattande stöd från Europaparlamentet för ett så viktigt betänkande som detta.

Jag vill uttrycka min erkänsla för och särskilt gratulera Brian Simpson, som har uppnått kompromisserna och som har utfört det svåra och otacksamma men framgångsrika arbetet med att uppnå vår grupps grundläggande mål. Först och främst att bibehålla och bevara den stramaste definitionen av en samhällsomfattande tjänst som en tjänst som garanterar ekonomisk, social och territoriell sammanhållning, med en daglig närvaro i hela vårt territorium, till en överkomlig kostnad och genom offentliga tjänster av hög kvalitet.

För detta ändamål var det nödvändigt att förtydliga och garantera tillräcklig finansiell stabilitet, och vi instämde därför inte i kommissionens tämligen oklara inställning. Vi anser att det arbete som medlemsstaterna måste göra inte är någon ren formalitet, och vi kräver att kommissionen tar detta på största allvar.

Vi anser också att klausulerna om sociala garantier är mycket viktiga, och vi kräver att kommissionen och medlemsstaterna tillämpar dem fullt ut. Vi uppmanar därför fackföreningar, operatörer och lagstiftare att arbeta noggrant med dem, så att arbetet kan ske parallellt med medlemsstaternas arbete.

I en tid då vi arbetar för att bekämpa osäkra anställningar och arbetslöshet bland kvinnor samt för att främja högkvalitativa tjänster nära medborgarna förefaller det oss synnerligen oansvarigt att bidra till att dessa villkor försämras. Vi anser därför att utmaningarna inför framtiden består i att säkra en stabil och säker finansiering av de samhällsomfattande tjänsterna och garantera anställningar av kvalitet i denna sektor.

Parlamentet kommer att noga följa att så sker.

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Herr talman! Jag stöder den kompromiss som föredraganden och skuggföredragandena har kommit fram till. Jag anser att en öppen europeisk marknad för postföretag är det enda sättet att ta itu med konkurrensen från de elektroniska alternativen. Dessa företag måste moderniseras, de måste anpassa sig till nya omständigheter. Och om man skyddas av ett monopol är det osannolikt att man går ut och letar efter nya kunder. Då kommer man att fortsätta som förut.

Vi har också en tydlig tidsram: 2011. Alla vet hur de ligger till då. Vi vill betona betydelsen av offentliga tjänster, inte bara för medborgare. Denna offentliga tjänst är också oerhört viktig för små företag. En svår fråga är också hur vi kompenserar för den eventuella förlusten av denna offentliga tjänst.

Det är här medlemsstaterna kan spela en nyckelroll, som Mathieu Grosch redan har nämnt, men jag vill ändå säga att denna kompensation inte får användas för att låta postföretag som alltid har skött sig illa att fortsätta i samma spår. Vi måste göra postsektorn mer effektiv, och jag tror att detta kommer att bli en av de centrala effekterna av det förslag som vi kommer att rösta om i morgon.

Seán Ó Neachtain (UEN). – A Uachtaráin, is é prionsabal na seirbhísí domhanda an ghné is tábhachtaí de na moltaí seo, dar liom. Ciallaíonn an prionsabal sin go gcaithfear seirbhís poist a chur ar fáil do chuile theach agus gnó san Eoraip, cúig nó sé huair sa tseachtain. Mar sin, beidh ar chuile Bhallstát an córas sin a chur i bhfeidhm agus go gcinnteoidh sé go mbeidh an tseirbhís sin ar fáil i ngach Ballstát.

Agus tá seans láidir go dtacóidh an Pharlaimint anseo leis na moltaí seo a chur i bhfeidhm ó 2011 seachas 2009 agus aontaím leis sin. Maidir le cás na hÉireann, ba mhaith liom fáilte a chur roimh an socrú atá idir an Post agus Banc Fortis na Beilge. Postbank atá ar an gcomhaontú seo agus cuirfidh sé seirbhís bainc ar fáil do chustaiméirí an idirlín agus trí oifigí poist ar fud na hÉireann níos déanaí i mbliana agus creidimse gur rud dearfach é seo mar tá an Post á réiteach féin i gcomhair na hiomaíochta atá le teacht sna seirbhísí san Eoraip agus tá súil agam as seo go dtacóidh sé seo leis na hoifigí poist faoin tuath in Éirinn agus ar fud na hEorpa a choinneáil ar oscailt. Go raibh maith agat.

Pierre Jonckheer (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja ta upp två saker. Den första gäller frågan om vad som faktiskt sker bortom diskussionerna. Den fråga som ställs är i själva verket först och främst om en allmän konkurrensutsättning av postoperatörerna möjliggör en relativ prissänkning och i så fall vem som tjänar på det. Sedan undrar man om det har någon positiv inverkan på arbetsförhållandena och i så fall för vem. Allt detta ska dessutom ske med bibehållande av kvaliteten på tjänsterna.

Som parlamentsledamöter har vi fått information från fackföreningar men också från postoperatörerna själva om att Tysklands eller Sveriges erfarenheter inte gav några positiva svar på dessa frågor. I Tyskland har vi gjort en nettoförlust på 29 000 jobb inom Deutsche Post, den tyska posten, varav 15 000 inte har ersatts av nya jobb hos nya operatörer, för att inte tala om den ökning av tillfälliga jobb som vi bevittnar. I Sverige har prisminskningarna enbart gynnat stora företag, på bekostnad av enskilda konsumenter och små och medelstora företag.

Därför är det, i motsats till vad Brian Simpson sa, inte av teoretiska skäl som vi förespråkar att man bibehåller det monopoliserade området. Att detta skulle vara oundvikligt beror inte på att det beslutades 1997. Jag menar att vi måste se på fakta, och fakta visar att i många länder som har gått före med konkurrensutsättning så har resultaten inte motsvarat förväntningarna. Det borde ge oss anledning till eftertanke.

Den andra frågan gäller medlemsstaternas ansvar. Precis som Mathieu Grosch sa ger det förslag som lagts fram för oss en stor portion självständighet till medlemsstaterna, både när det gäller arbetsförhållanden och tillhandahållande av tjänster. Jag anser, för min del, att det inte är vårt ansvar som valda företrädare i EU att besluta om europeisk lagstiftning och sedan överlåta till medlemsstaterna att välja om de vill följa den eller inte. Det är anledningen till att vi med våra ändringsförslag inför krav i själva direktivet, i dess artiklar, angående arbetsförhållanden och löner samt angående tillhandahållande av samhällsomfattande tjänster. Enligt min uppfattning är det den stora skillnaden mellan ändringsförslagen från De gröna/Europeiska fria alliansen och de kompromissändringsförslag som stöds av grupperna Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater samt Alliansen liberaler och demokrater för Europa liksom vissa av socialdemokraterna.

Erik Meijer (GUE/NGL). – (NL) Herr talman! För mer än ett århundrade sedan tog staten över sedan de privata postföretagen misslyckats med att sköta sitt uppdrag. Sedan dess har detta varit den främsta garantin för leverans av postförsändelser i tid och till samma pris oavsett vart försändelsen ska. Skillnaderna mellan tätbefolkade områden, där postutdelning är lönsam, och glesbefolkade områden eller avlägsna områden, där utdelningen är dyr, försvann. Sortering och utdelning av post övertogs av professionella som levererade kvalitet. I många fall blev brevbäraren och postkontoret livsviktiga, inte bara för landsbygdsbefolkningen utan också för de ekonomiskt svagaste stadsborna.

Under många år har vi noterat att privata företag är ivriga att köpa de mest lönsamma delarna, där de i bästa fall använder tillfällig personal, däribland studenter, hemmafruar och äldre, för vilka postutdelning inte är livsviktigt. De föredrar att betala dessa personer för det antal brev de hanterar, inte för arbetade timmar, och ersätter postkontoren med kontrakt med livsmedelsaffärer.

Därmed tvingas kunderna nöja sig med lägre kvalitet, och personalen skärs ned kraftigt. Politiker som ser genom fingrarna med denna utveckling orsakar i själva verket ett problem i stället för att lösa det. Vi kommer snart att riskera att regeringen tvingas ge stöd för att hålla de mest förlustbringande delarna av postutdelningen över ytan, medan stora internationella företag kommer att plocka russin ur kakan och ta över de lönsamma delarna.

De kompromisser som träffats mellan de tre största grupperna kan innebära en fördröjning och försvaga det ursprungliga förslaget och erbjuder inte någon hållbar lösning. Min grupp har lagt fram ändringsförslag och stött andras ändringsförslag, men vi anser att det bästa vore att avvisa förslaget och bibehålla status quo som den på långa vägar bästa lösningen.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Herr talman! Först av allt vill jag gratulera Markus Ferber till det resultat som har uppnåtts. Efter år av utredningar och debatter har vi nu en fri postmarknad inom räckhåll. Den huvudsakliga vinsten med detta betänkande är att en tidsfrist har fastställts för konkurrensutsättningen av postmarknaden. Det innebär att leverantörerna vet hur de ligger till. Det ger dem en chans att anpassa sin hantering efter detta, om de inte redan har gjort det, och därmed kommer hela sektorns auktoritet att öka. Detta är nödvändigt för att kunna ta upp kriget mot den elektroniska kommunikationen.

En annan vinst är att den specifika situationen i medlemsstaterna uppmärksammas. I och med förslaget erkänns de sociala, geografiska och ekonomiska olikheterna. Medlemsstaterna har lämnat tillräckligt utrymme för att dessa nationella områden ska beaktas på det sätt som passar dem bäst.

Jag ska inte förneka att en del företag i EU står inför hårda tider. Erfarenheten har emellertid lärt oss att det är nyttigt att marknadsanpassa sitt arbetssätt för att skärpa sinnen och ta de tillfällen som uppstår. Jag hoppas att alla postföretag i EU kan och vill ta upp denna kamp.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Att den europeiska marknaden är stor innebär inte nödvändigtvis att den är effektiv. Den måste erbjuda möjligheter till tillväxt och sysselsättning och en potential för social sammanhållning samtidigt som den håller en hög och konkurrenskraftig internationell standard.

Vår erfarenhet har lärt oss att fri konkurrens bidrar till detta och att man i konkurrensen, som ett affärsmässigt arbetssätt, måste ta hänsyn till befintliga ekonomiska, sociala och territoriella villkor om man ska nå de förväntade positiva resultaten.

Föredraganden Markus Ferber har lyckats – och jag tackar honom för det – att kombinera dessa parametrar, vilket är något av en bedrift i en fråga som posttjänster, som inte bara är en ekonomisk verksamhet utan också är förbunden med traditioner och vardagsliv för EU-medborgarna och med den bild de har av sitt lands effektivitet.

Jag anser att det är viktigt att vårt arbete präglas av en central ambition att garantera en effektiv och bärkraftig samhällsomfattande service, och jag stöder det ändringsförslag som Etelka Barsi-Pataky och andra ledamöter har lagt fram, däribland även jag själv, för att på ett riktigt sätt förbereda den fria konkurrensen, så att dagens direktiv kan tillämpas på avregleringen och skydda inkommande och utgående post samt reklamutskick.

Saïd El Khadraoui (PSE). – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Reformen av postmarknaden är en mycket känslig fråga, eftersom effekterna av en avreglering självfallet kommer att bli olika i alla länder, beroende på geografin, urbaniseringsgraden och den postmängd som människor skickar. Det är också, som Brian Simpson sa, ett nät med personer som alla kommer i kontakt med.

Jag hyser blandade känslor inför den kompromiss som kommer att bli föremål för omröstning i morgon. Å ena sidan ligger förslaget på centrala områden långtifrån kommissionens ursprungliga förslag och föredragandens ståndpunkt. Jag är tacksam mot Markus Ferber för hans flexibilitet i detta avseende.

Definitionen av tillhandahållande av samhällsomfattande tjänster har förblivit oförändrad. Tidsfristen har utsträckts med två år. Senast då måste medlemsstaterna anmäla vilken finansieringsmodell de anser vara sannolik. I socialt hänseende har vi genom licenssystemet lyckats se till att alla operatörer måste tillämpa samma löner och arbetsvillkor. Detta är mycket viktigt.

Många frågetecken återstår dock. Är det möjligt med en hållbar finansiering av samhällsomfattande tjänster på en helt avreglerad marknad? Under alla omständigheter? Såvida vi inte förutsätter att skattebetalarna står för räkningen, naturligtvis. Vi har fått otillräckliga garantier på den punkten. Jag menar att det hade varit att föredra om vi, i stället för att fokusera på ett datum och innan vi beslutade oss för att gå vidare med avregleringen, först hade kontrollerat i varje land om konkurrensutsättning är det bästa sättet att modernisera systemet och garantera tillhandahållande av tjänster av kvalitet.

Kompromissen är ett steg framåt, men det är inte tillräckligt. Mycket återstår att göra. Bollen ligger i alltför stor utsträckning hos medlemsstaterna, och jag kommer följaktligen att stödja vissa ändringsförslag som inte antogs i utskottet men som lades fram på nytt av gruppen De Gröna/Europeiska fria alliansen, bland andra.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Om nu många av oss är eniga om att ett fullständigt konkurrensutsättande av posttjänsterna 2010 sannolikt kommer att uppmuntra tillkomsten av tjänster av EU-omfattning och kommer att leda till ett omfattande sysselsättningskapande, så finns det också många bland oss som menar att denna modernisering av postsektorn inte får skada den nuvarande kvaliteten på posttjänster, som är en del av det ekonomiska och sociala livet i alla våra territorier, särskilt de mest avlägsna.

Jag har nämnt det tidigare i februari 2006 när jag talade om de berättigade farhågorna hos våra medborgare, hos postens medarbetare och de traditionella operatörerna. Jag vet också att människor fortfarande hyser vissa farhågor. Sedan dess har parlamentets arbete, med dess varierande lyhördhet, möjliggjort större flexibilitet i definitionen av de samhällsomfattande tjänsterna liksom i fråga om finansieringen, särskilt i och med införandet av kompensationsfonden. Denna skulle möjliggöra en mer rättvis fördelning av kostnaderna för tjänsterna mellan operatörerna, i förhållande till deras deltagande helt eller delvis i införandet av tjänsterna.

En nära övervakning av genomförandet bör fullgöras av myndigheterna i de olika länderna, särskilt mitt eget, med en ambitiös definition av de samhällsomfattande tjänsterna samtidigt som vi noga uppmärksammar de finansieringsmekanismer som gör det möjligt att ha posttjänster med kvalitet för alla våra territorier, särskilt för medborgarna, arbetstagarna, men framför allt för EU-medborgarna som helhet.

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Herr talman! När det gäller debatten om avregleringen av posttjänster vill jag uttrycka min tillfredsställelse med ändringsförslagen från utskottet för transport och turism angående förslaget som lades fram av Europeiska kommissionen.

De innebär att man möter de nya medlemsstaternas förväntningar på halva vägen. För det första bör vi notera utsträckningen av tidsfristen för fullständig avreglering av marknaden för posttjänster för de nya medlemsstaterna med två år. Postföretagen i dessa länder behöver denna förlängda tidsfrist för att genomföra den nödvändiga omstruktureringen på ett sätt som gör det möjligt för dem att konkurrera med de kraftfulla postföretagen i de gamla medlemsstaterna.

För det andra bör vi framhålla de ytterligare stöden för företag som tillhandahåller ”samhällsomfattande tjänster”, inrättandet av en särskild fond som alla operatörer bidrar till och tillhandahållandet av statlig ersättning till operatörer som tillhandahåller sådana tjänster.

Denna lösning är mycket viktig för länder som Polen, där en stor andel av befolkningen lever på landsbygden, ofta på mycket avlägsna orter, vilket avsevärt fördyrar tillhandahållandet av posttjänster.

Joost Lagendijk (Verts/ALE). – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Det har sagts vid många tillfällen här i kammaren att det som händer nu, det som vi debatterar nu, är oundvikligt men att konsumenterna inte ska vara oroliga. Tillhandahållandet av tjänster kommer att förbättras samtidigt som priserna sjunker.

Jag skrädder inte orden utan säger att vi alla vet att det inte finns några sådana garantier. Vi vet det av erfarenhet, till exempel i Sverige och Storbritannien. På mindre marknader för posttjänster kommer det statliga monopolet säkerligen att ersättas av ett privat monopol, och vi vet alla att detta innebär att det inte finns några garantier för en förbättring av tjänsterna eller prissänkningar.

Uppriktigt sagt, det som ligger mig varmast om hjärtat är ställningen och framtiden för de anställda som nu jobbar inom postsektorn. Jag uttrycker denna känsla av erfarenhet, till exempel från den redan avreglerade sektorn inom den nederländska postmarknaden, där vi noterar att många fasta jobb har förvandlats till osäkra deltidsjobb. Vi måste vara uppriktiga mot medborgarna i EU också när det gäller detta. Allting blir inte bättre per definition av avreglering.

Jag säger detta också utifrån min egen personliga erfarenhet. Min far arbetade inom posten i 40 år, liksom mina farbröder och kusiner. Detta var jobb som man var stolt över, som många människor faktiskt var stolta över. Jag vet att detta tillhör det förgångna, en tillvaro med sådant som togs för givet och som inte kommer tillbaka. Det är inte på grund av nostalgi eller missriktad romantik som jag skulle uppmana oss till att gå tillbaka till den tiden, men jag får ändå en, låt mig säga obekväma känsla inför den osäkra

framtiden för många människor som nu arbetar i postsektorn och som är stolta över det, eller människor som är stolta över sina brevbarare.

Det leder också till omfattande tvivel om huruvida detta är det budskap som Europaparlamentet borde sända ut. Vackra löften till konsumenterna, som vi vet att vi inte kan hålla, eller tillkännagivanden av långtgående förändringar för anställda, som vi vet kan få oerhört omfattande följder. Detta är inte min uppfattning om ett socialt Europa.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Konkurrens har sina fördelar, men i en marknadsekonomi finns mycket som måste göras innan vi bara kan gå över till *laissez-faire*. Därför är fysisk planering ett av villkoren för attraktivitet, ekonomisk effektivitet och livskvalitet. Total privatisering av posttjänsterna kan skada den fysiska planeringen och följaktligen också folkens väl.

Frankrike är inte något platt land med en enhetlig topologi. Därför varierar utdelningskostnaderna för små postförsändelser kraftigt beroende på den plats dit de ska. Om den tjänsten privatiseras innebär det att man förr eller senare kommer att få betala vad det kostar eller också kommer den inte att utföras. Följaktligen kommer landsbygdsområden eller avlägsna områden, som redan riskerar att överges ekonomiskt, att få konkurrensackdelar som gör att de hamnar i en nedåtgående spiral.

Därför måste vi, här i parlamentet, ännu en gång medge att våra länder är olika till natur och kultur. Därför måste vi ge vart och ett av dem den suveräna friheten att hitta den lösning som passar dem. Den inre marknaden är inte något mål i sig, den är bara ett verktyg för nationernas väl. Låt oss inte glömma bort det, i våra medborgares intresse!

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Jag vill tacka Markus Ferber för det arbete som han har gjort som föredragande i denna känsliga fråga som berör många medborgare i EU, för det fungerar inte längre med gamla statliga monopol utan affärsmässiga incitament när det gäller att erbjuda varierade och effektiva tjänster till konsumenter och företag. Därför är det bra att dessa monopol, senast vid utgången av 2010, kommer att ha försvunnit, och att mera utrymme kommer att skapas för innovation och ett nytt tjänsteutbud.

Rådet är också delat, men under Markus Ferbers beskydd tar Europaparlamentet återigen täten och erbjuder en lösning på en känslig fråga. Det förslag som nu ligger framför oss är, som jag ser det, ett opartiskt förslag. Det ger oss ett tydligt datum för att lyfta bort monopol och fastslå ömsesidighet.

Det är dock av största vikt med lika spelregler. Det måste råda rättvisa i fråga om tillträde till marknaden, på samma sätt som rättvisa råder för olika intressen. Det är därför som det finns en rad möjligheter för medlemsstaterna när det gäller finansieringen, vilket dock också medför en risk för byråkrati, bristande öppenhet och, indirekt, möjligheter att skydda marknaden. Det är därför som Europeiska kommissionen har den omfattande uppgiften att genomföra mycket kritiska granskningar av medlemsstaternas finansieringssystem och finansieringsvillkor och att kontrollera att konkurrensen är rättvis.

Erik Meijer har fastnat i det förra århundradet, för postmarknaden har genomgått stora förändringar under många år. E-post, Internet och annan kommunikationsteknik har fört med sig många förändringar och förändrat postmarknaden till oigenkännlighet. Detta sker oåterkalleligen på bekostnad av jobben, men en avreglerad marknad utmanar också vår kreativitet. Nya tjänster och nya verksamheter leder till ny sysselsättning, vilket erfarenheten har visat. Denna sysselsättning är mera framtidssäker än att man håller fast vid gamla statliga monopol.

Robert Navarro (PSE). – (FR) Herr talman! Jag måste först och främst framföra en ursäkt från min kollega, Gilles Savary, som har blivit uppehållen i Bordeaux.

När beslut nu fattas om framtiden för den offentliga postservicen vill jag lyfta fram en särskild aspekt, nämligen finansieringen av de samhällsomfattande tjänsterna. Det förslag som ligger framför oss i dag ska ersätta det som är kvar av det resterande monopolet och syftar till att finansiera de samhällsomfattande tjänsterna på ett enkelt och öppet sätt, med en hel rad komplicerade system som knappast är öppna och vars enda merit torde vara att garantera fri och rättvis konkurrens inom postsektorn. Dessa system omfattar emellertid även kompensationsfonder, och vi vet att de leder raka vägen till ständiga tvister och offentliga stöd som kan leda till processer mot medlemsstater eller ett system som kallas ”pay or play”, betala eller spela, som aldrig förut har prövats och som också skulle kunna leda till ändlösa tvister.

I grunden kan man säga att detta kostsamma system som inrättas är resultatet av ett rent ideologiskt vägval som inte har någonting att göra med postsektorns verkliga effektivitet och kvalitet. I slutändan

kommer detta system att leda till en tilltagande minskning av de samhällsomfattande tjänsterna och till slutet för enhetliga avgifter samtidigt som det får en tydlig effekt på jobb och administrativa kostnader.

Det kan vi inte stödja. Posttjänsterna, särskilt i landsbygdsområden, är mer än bara kommersiella tjänster. De utgör ett verktyg för social och territoriell sammanhållning, och att avveckla dessa tjänster är inte rätt sätt att förena EU med dess medborgare.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). – (NL) Herr talman! Den kompromiss som vi har framfört oss är, ärligt talat inget som en liberal kan hurra för. Efter 15 år av debatt har dagen för ikraftträdande trots allt förts fram igen. Dessutom innehåller kompromissen de nödvändiga protektionistiska bestämmelserna för att förhindra fullständig konkurrensutsättning och leder till rättsliga oklarheter.

I många fall är debatterna nationellt vinklade. Särskilt de medlemsstater som de senaste åren har genomfört otillräckliga reformer motsätter sig tydligt en skyndsam och fullständig avreglering. På detta sätt förvägrar de företagen och konsumenterna de fördelar som konkurrensen innebär och härigenom mera effektivitet, kvalitet och innovation. På detta sätt förolämpar de – ursäktat ordvalet – de medlemsstater och postföretag som har gjort det nödvändiga grundarbetet i årtal.

Det är med ännu större förvåning som jag har följt diskussionerna i denna fråga med rådet, som ännu en gång utmärker sig genom att vara frånvarande. Trots alla vackra intentioner och strategier såsom Lissabonstrategin är det högsta mode att skydda sin egen marknad 2007. Därmed kan jag inte stödja de kolleger i parlamentet som lovordar kompromissen eller de som utmålar alla möjliga skräckscenarier och/eller talar om social dumpning.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Vi gröna försöker bedöma avregleringen utifrån mesta möjliga opartiska och avideologiserade kriterier. Vad kommer den att göra för konsumenten? Vad kommer den att göra för arbetsförhållandena? Vad kommer den att göra för miljön? Mina kolleger Eva Lichtenberger och Pierre Jonckheer har redan beskrivit den ekonomiska politiken och de sociala konsekvenserna. Men det nuvarande förslaget är miljömässigt idiotiskt: Kl. 8.00 kommer den gula postbilen, kl. 9.00 kommer den blåa postbilen, 10.00 den röda postbilen och 11.00 den svarta postbilen. Ingen av bilarna används effektivt: med andra ord, i en tid då vi alla talar om klimatförändringen rör vi till logistiken för brevbäringen fullständigt och orsakar onödigt trafik på vägarna.

Det är denna blinda dyrkan av avreglering bland konservativa, liberaler och vissa av socialdemokraterna som äventyrar det viktiga EU-projektet i allmänhetens ögon.

Etelka Barsi-Pataky (PPE-DE). – (HU) Det fullständiga konkurrensutsättandet av EU:s marknader är ett viktigt steg mot elimineringen av de återstående hindren på EU:s inre marknad. Parlamentets politiska överenskommelse gör det möjligt för dem som tillhandahåller posttjänster och som fortfarande åtnjuter en monopolställning att förbereda sig för konkurrens senast vid 2012 års utgång. Jag gratulerar föredraganden till denna överenskommelse.

Vårt syfte är att EU:s lagstiftning ska göra alla konkurrenskraftiga, så att denna lagstiftning inte utgör någon nackdel för företag som kommer att konkurrera i och med avregleringen av marknaden, utan i stället öppnar nya perspektiv. I detta syfte måste de inkomstkällor som det nu gällande direktivet garanterar vara tillgängliga för de aktuella företagen och posttjänsterna fram till slutet av undantagsperioden.

40 av mina kolleger och jag själv har tagit ett initiativ där det tydligt och bestämt läggs fast vari dessa rättigheter består. Jag ber parlamentet att stödja detta initiativ. Å andra sidan förväntar vi oss att postföretagen använder denna undantagsperiod för att bli riktigt konkurrenskraftiga och att göra det utan att det sker på bekostnad av mindre regioner.

Min kollega Zsolt László Becsey har ofta framhållit att överenskommelsen med parlamentet ger oss möjligheten till en säkrare finansiell grund för de obligatoriska samhällsomfattande tjänsterna, och EU-medborgarna förväntar sig detta av oss. Jag vill därför uppmärksamma var och en av oss på att det fortfarande finns ganska mycket kvar för oss att göra, även sedan direktivet har godkänts.

Alain Hutchinson (PSE). – (FR) Herr talman! I motsats till den inriktning som majoriteten verkar ha valt i detta parlament vill jag göra mig till talesman för de allra enklaste av våra medborgare, dem för vilka offentlig service utgör ett viktigt arv, ty de själva har inte något arv alls.

Jag vill betona de skadliga och ödesdigra följderna av de mångfaldiga avregleringar som detta parlament har röstat för, på områden som energi, transporter och i dag posttjänster. Ödesdigra följder i den meningen att avregleringen medför väsentliga nackdelar för ett stort antal medborgare, eftersom den har medfört en märkbar försämring av kvaliteten på dessa tjänster – man kan bara studera vad som händer i Sverige – liksom så gott som systematiska prisökningar och förluster av ett stort antal jobb inom offentlig sektor, som nödortfigt har ersatts av jobb av låg kvalitet.

Detta är anledningen till att jag kommer att rösta med den franskspråkiga belgiska socialdemokratiska delegationen, mot avregleringen av posttjänster, för att försöka förbättra innehållet i förslaget genom ändringsförslag som skulle kunna trygga en del av dessa tjänster, särskilt de ändringsförslag som åter möjliggör för varje medlemsstat att välja modell för det monopoliserade området för att finansiera de samhällsomfattande tjänster som varje medborgare bör komma i åtnjutande av.

Ona Juknevičienė (ALDE). – (LT) Jag beklagar att vi inte kommer att konkurrensutsätta postmarknaden 2009. Både konsumenter och de som tillhandahåller tjänsterna kommer att förlora på det. Jag gläder mig åt att denna fråga nu diskuteras runtom i Litauen. Jag hoppas att postmarknaden i mitt land kommer att konkurrensutsättas i god tid före 2013. Jag instämmer i att framtiden för samhällsomfattande tjänster inte bör beslutas enbart av marknadskrafterna – det behövs regleringar. Jag anser dock inte att det är nödvändigt med tillfällig finansiering, särskilt om den ska komma från statliga medel. Vissa människor befarar att många kommer att stå utan arbete när postmarknaden avregleras. Forskning och erfarenheter från andra länder visar dock att posttjänsterna utvidgas när marknaden konkurrensutsätts. De flesta anställningarna kommer att finnas kvar. Nya anställningar kommer att skapas hos de nya operatörerna. Jag kommer att rösta för detta dokument som, även om det inte utgör något tecken på mod, är ett steg framåt.

Christine De Veyrac (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Först av allt vill jag gratulera Markus Ferber både till de omfattande insatser som han har gjort under flera månader, till och med flera år, och till att ha varit så öppen och lyhörd, eftersom vi som han vet inte alltid har haft samma åsikter i denna komplicerade fråga.

När nu parlamentet förbereder sig för att rösta om det sista steget i avregleringen av postmarknaden, den som gäller brev som väger under 50 gram, vill jag uttrycka min glädje över vad som förefaller mig vara ett framsteg för användarna. Konkurrens är liktydigt med förbättringar av servicen, vilket har visats av de moderniseringsinsatser som flera statliga postmonopol har genomfört, eftersom de vet att de kommer att tvingas konkurrera med nya operatörer på den nationella marknaden.

Konkurrens är också liktydigt med bättre konkurrenskraft för en sektor med en minskande omsättning och som, om ingenting görs, kommer att kollapsa på grund av förlusterna och slutligen förlora all sin dragningskraft i användarnas ögon. Jag vill inte ge några specifika exempel, men vi tänker alla på exempel från länder där den offentliga sektorn inte längre sköter de posttjänster som användarna har rätt till på ett riktigt sätt.

Om vi i morgon följaktligen bekräftar det sista steget i avregleringen är dock inte konkurrensen något självändamål för mig. Den måste fortfarande vara ett sätt att ge service till användarna, och jag är glad att den text som Europaparlamentet röstade för uttryckligen fastslår att utdelning av post till alla medborgare i EU, var de än bor, är en obligatorisk princip. Jag är också glad att det uttryckligen fastslås i texten att den operatör som ska åta sig samhällsomfattande tjänster och som därför kommer att få ökade kostnader kommer att kunna få finansiering genom avgifter för verksamheter hos konkurrenter som inte har samma åtaganden. Detta kommer alltså att kunna finansieras, om nödvändigt – och varför inte – genom offentligt stöd. Denna typ av finansiering kommer att vara laglig, och varje medlemsstat kommer att kunna tillgripa den. I vilken utsträckning? Det är den fråga som den andra behandlingen och tiden fram till dess avregleringen har genomförts får ge oss möjlighet att besvara.

Jag för min del upprepar en begäran till Europeiska kommissionen som jag gjorde i parlamentsutskottet och genom en skriftlig fråga som inte har besvarats: När avser kommissionen att offentliggöra riktlinjer för beräkning av kostnaderna för samhällsomfattande tjänster? Såväl parlamentsledamöter som medlemsstater måste få reda på kommissionens riktlinjer, vad kommissionen anser ingår eller inte ingår i de samhällsomfattande tjänsterna. I vilket fall som helst behöver vi förtydliganden på denna punkt före den andra behandlingen om vi ska fortsätta att stödja denna text.

Zita Gurmai (PSE). – (HU) Den europeiska postsektorn utgör 1 procent av EU:s BNP och sysselsätter närmare 3 miljoner människor. Den påverkar således, indirekt, med familjemedlemmar inräknade,

omkring 5 miljoner människor. Enligt Price Waterhouse Coopers undersökning finns det enorma skillnader mellan de olika medlemsstaterna i fråga om beredskapen för fullständig avreglering. Sämst ute är de nya medlemsstaternas tillhandahållare av samhällsomfattande posttjänster och de anställda i denna sektor.

En snabb avreglering kan leda till omfattande affärsförluster för statliga postoperatörer. I Storbritannien genomfördes det fullständiga konkurrensutsättandet av marknaden den 1 januari 2006, och på ett år har Royal Mail, det kungliga postverket, förlorat affärer som uppgår till omkring 2 miljoner affärsbrev till konkurrenterna. Många jobb kan också vara i fara: I Tyskland kan enligt direktören för Deutsche Post, det tyska postverket, konkurrensutsättandet av marknaden leda till att så många som 30 000 jobb försvinner om företaget skulle förlora en marknadsandel på 20 procent inom utdelning av lätta brev, en tjänst där man fortfarande har monopol.

Efter noga övervägande av frågan är det inget sammanträffande att majoriteten av utskotten i Europaparlamentet inte anser att 2009 är en godtagbar tidpunkt för ett fullständigt konkurrensutsättande av marknaden utan i stället förslår en senare tidpunkt – 2013 har nämnts. Det är tydligt att vi måste stödja ett fullständigt genomförande av de fyra grundläggande friheterna, inklusive gemenskapsprincipen för tjänster, men ett oeftergivligt villkor för detta är att varje medlemsstat får tillräckligt med tid och en exakt tidtabell som kan övervakas av kommissionen för att förbereda sig själv i tekniskt avseende.

När det gäller avreglering är det dessutom mycket viktigt för att garantera fri konkurrens att alla postoperatörer i sektorn får enhetliga driftsvillkor, för att säkerställa att enhetliga kvalitetskriterier och driftsvillkor tillämpas på de nya operatörer som kommer in på marknaden. Tack, Brian Simpson, för ert enastående samarbete och för att ni har lyssnat till de nya medlemsstaterna.

Olle Schmidt (ALDE). – Jag hoppas att du lyckas, Markus Ferber. Bättre sent än aldrig! Redan 1993 avreglerades posten i Sverige. Till kollegerna Eva Lichtenberger och Francis Wurtz och andra misstrojna vill jag säga: Sverige är ett utmärkt exempel på att en öppen postmarknad fungerar. Alla undersökningar visar att kunderna är mycket nöjda. Servicen har blivit bättre, öppettiderna längre och tillgängligheten större. I dag finns 40 procent fler postombud än 2001. Ni i Belgien som är oroade, betänk att det ytmässigt går 15 Belgien på ett Sverige. I Belgien bor det nästan 350 invånare per kvadratkilometer, i Sverige 22 och med en helt annan topografi. Posten kommer fram i tid också i mitt avlånga och glest befolkade land och staten behöver inte budgetera extra pengar för att de samhällsomfattande tjänsterna skall uppfyllas.

Nya tider kräver nya lösningar. Räds inte, mina vänner!

Slutligen, ändringsförslag 79 handlar om ärlig redovisning, om att skapa större öppenhet och tydlighet för att undvika orättvis konkurrens och korssubvention.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Jag måste acceptera det: kampen mot massavregleringen av posttjänster kan inte längre vinnas, vare sig i rådet eller här. Jag har därför avstått från att kämpa för att man ska ta hänsyn till den mycket speciella situationen för posten i mitt lilla land. I själva verket är vår marknad ett mycket attraktivt byte och därmed särskilt eftertraktad eftersom dess kundkrets utgör 70 procent av brevvolymen. Till det kan läggas en mycket hög befolkningstäthet och 455 försändelser – brev eller paket – per person och år, dvs. en av de högsta volymerna i Europa. Dessutom är personalkostnaden mer än dubbelt så hög som hos konkurrenterna av historiska skäl som inte har någonting att göra med ineffektivitet hos posten.

Ekonometriska modeller visar att vid full avreglering skulle den del av marknaden som betjänas av vår post reduceras till en liten del på 4 procent, med ett frigörande av 940 överflödiga postjobb av totalt 1 500, varav de flesta inte kan röras eftersom statsanställda har en skyddad ställning. Taxorna skulle behöva femdubblas för att finansiera kostnaden för 100-procentig täckning av det nationella territoriet och för att bibehålla utdelning fem gånger i veckan, om finansiering skulle ske genom stöd via statsbudgeten. Med en totalsumma på 36 miljoner euro skulle man riskera att stjälpå Maastrichtkriterierna avseende offentliga underskott. Det är därför också motiverat att skjuta upp tidpunkten för avreglering till 2013 i mitt lands fall.

Det är därför jag ber er att rösta för min grupps ändringsförslag 62, som kommer att göra det möjligt att minska de negativa konsekvenserna av en fullständig avreglering i mitt land, åtminstone under en viss tid.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Herr talman! Jag vill gratulera föredraganden, Markus Ferber, till kvaliteten på hans betänkande, och även Brian Simpson till hans insatser för att nå samförstånd om ett utsträckande av tidsfristen för konkurrensutsättning av marknaden och för att se till att de samhällsomfattande tjänsterna fungerar och kan finansieras.

Den slutliga fasen i avregleringen av posttjänster låg långtifrån en konkurrensutsatt marknad där konsumenter, arbetstagare och företag skulle tjäna mest. Den väg som man valde i kommissionens förslag gav inte tillräckliga garantier för att tjänsterna skulle vara samhällsomfattande och förtydligade inte heller hur detta skulle finansieras. Jag stödde därför Brian Simpson i kravet på att kommissionen skulle lägga fram undersökningar om kostnaderna för utförandet av samhälleliga åtaganden i nationella planer och i fråga om reglerna för finansiering av de samhällsomfattande tjänsterna, utifrån medlemsstaternas och deras regioners olika särdrag, inklusive de yttersta randområdena, där kostnaden för att tillhandahålla sådana tjänster ofta är högre.

Först när kommissionen hade samtyckt skulle konkurrensutsättandet av posttjänster för försändelser under 50 gram fortsätta, vilket är anledningen till att jag stöder kompromissen om att fastställa tidpunkten till december 2010, eller december 2012 för de nya medlemsstaterna, eller, vilket jag skulle föredra, december 2011 för alla.

Jag håller också med om de andra möjligheter som uttrycks i ändringsförslag som fortfarande är aktuella i plenum, eftersom konkurrensutsättande skulle vara en dålig åtgärd för sysselsättningen, tillväxten och bibehållandet av de samhällsomfattande tjänsterna om inte de offentliga tjänsterna och deras utförande garanterades. Jag upprepar emellertid att det är grundläggande för utvecklingen av dessa tjänster att vi godkänner en ny tidpunkt i morgondagens omröstning, grundat på ett åtagande som kan innebära vissa kompletterande ändringsförslag.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! ”Brevbäraren har med sig någonting till alla”, som reklamen för det österrikiska postverket lyder. Detsamma kan sägas om Ferberbetänkandet. Avregleringen av sektorn kan ha med sig någonting till alla om den organiseras på ett riktigt sätt och om man garanterar att de tjänster som tillhandahålls kommer att vara till för alla, att posten också kommer att delas ut regelbundet i Alperna och inte bara i de industrialiserade områdena, om man garanterar att anställda kommer att ha bra och säkra arbetsförhållanden och att samhällsomfattande tjänster också kommer att finansieras på de områden som inte är särskilt lönsamma.

Ferberbetänkandet i sin nuvarande form innehåller bra svar på alla dessa frågor, vilket innebär förståndiga bestämmelser för posten, postens anställda och framför allt dess kunder. Med detta betänkande kommer vi att se till att EU har med sig någonting till alla!

Nicole Fontaine (PPE-DE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi kan inte nog betona att vi i detta ögonblick skapar lagstiftning om posttjänsterna för närmare 500 miljoner EU-medborgare. Följaktligen måste vi göra det med både ekonomisk vilja och klokhet och på ett riktigt sätt analysera de konsekvenser som våra beslut kommer att få för en befolkning som är så stor och så geografiskt utspridd.

Med ekonomisk vilja, eftersom principen att successivt konkurrensutsätta all ekonomisk verksamhet inte bara ingår i själva begreppet den inre marknaden utan inre gränser, utan har ingått i EU:s grundfördrag sedan 1957 och är fördelaktig i många avseenden, som Christine de Veyrac mycket riktigt sa. Det är kommissionens skyldighet och förtjänst att man agerar på ett sådant sätt att denna grundläggande princip genomförs utan otillbörlig protektionism.

Med klokhet, eftersom unionens första mål i själva fördraget är en ännu närmare union mellan våra folk och inte bara mellan våra stater. För att gå framåt måste EU ses som ett mervärde av folket och inte bara ännu ett tvång utan något tydligt berättigande i deras ögon.

Jag vill hylla vår föredragande, Markus Ferber, för hans uppmärksamma lyhördhet genom denna långvariga process, liksom föredraganden för yttrandet från vårt utskott, utskottet för industrifrågor, forskning och energi, Hannes Swoboda. Jag skulle vilja att omröstningen i morgon följer det senaste EU-toppmötet och är föredömlig i detta avseende. Det framtida förenklade fördraget, som stats- och regeringscheferna enhälligt beslutade om, kommer i själva verket att omdefiniera konkurrens som ett medel för unionen och inte som ett mål. Det kommer att göra skyddet av medborgarna till ett mål för unionen. Därför kommer man att påminna om särdragen hos tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, med företräde för den allmänna principen om fri konkurrens.

Detta är en utmärkt färdplan, för i alla geografiska områden i våra länder är en garanti för posttjänsternas kvalitet en mycket känslig fråga för befolkningarna, vilket har sagts många gånger, eftersom det påverkar deras ekonomiska, sociala och privata vardag. Även om saker och ting måste förändras måste vi göra de nödvändiga övergångarna med måtta och insikt.

Som skuggföredragande för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater i utskottet för industrifrågor, forskning och energi anser jag att den kompromiss som Markus Ferber föreslår är väl avvägd, och jag ber er, mina damer och herrar, att lägga dogmatismen åt sidan, vad den än gäller, för att stödja denna kompromiss med era röster.

Charlie McCreevy, *ledamot av kommissionen*. (EN) Herr talman! Jag vill tacka alla parlamentsledamöter för deras kommentarer. Med denna omröstning kommer parlamentet att inta en klar och stark ståndpunkt. Detta bör motivera rådet att snabbt komma fram till en lösning.

Låt mig avslutningsvis betona några nyckelfrågor. Många ledamöter tog upp finansieringen av de samhällsomfattande tjänsterna som den främsta utmaningen. Vi bör komma ihåg att det finns en stor skillnad mellan olika nationella situationer och att det inte nödvändigtvis finns någon nettokostnad för de samhällsomfattande tjänsterna. Det är därför nödvändigt att det tredje direktivet om posttjänster ger största möjliga flexibilitet för fördelning av orättvisa bördor och organiserande av kompensationsmekanismer. Så vitt vi kan se syftar inte ändringsförslagen till att ändra detta tillvägagångssätt.

Kommissionen noterar också de ändringsförslag som gäller tidpunkten för en total öppning av marknaden. Frågan kommer också att vara väsentlig vid diskussionerna med rådet. Vissa medlemsstater vill ha mer tid medan andra medlemsstater redan har öppnat sina marknader eller kommer att göra detta före 2009. Ett betydande antal medlemsstater instämmer i kommissionens förslag i detta avseende.

Parlamentet föreslog att dessutom be kommissionen om stöd och vägledning för genomförandet av detta direktiv efter dess ikraftträdande men före den 1 januari 2009. Kommissionen har alltid varit redo att stödja medlemsstaterna och har gjort detta vid många tillfällen. Den har emellertid gjort så på ett självständigt sätt vilket, som ledamöterna kommer att förstå, är av särskild betydelse i samband med dess ansvar enligt avdelning VI i EG-fördraget. Så låt mig tala klarspråk. Kommissionen kommer inte att svika medlemsstaterna när en lagstiftare väl har antagit detta viktiga direktiv.

Kommissionen vill att den inre marknaden för posttjänster ska vara en framgång. Vi vill detta för våra kunder och för aktörerna, och för de många tusentals postanställda som ser till att posten är en av våra mest uppskattade tjänster. Kommissionen kommer att göra sitt bästa för att bidra till detta.

Ett stort antal ändringsförslag ligger på bordet. Jag har ordnat så att en översyn av kommissionens ståndpunkt om ändringsförslagen ska överlämnas till parlamentets administration för att tas med i förhandlingsreferatet⁽¹⁾. Åter skulle jag vilja tacka föredraganden, Markus Ferber, och betona vikten av att gå vidare med denna lyhörda och viktiga dossier.

Kommissionens ståndpunkt om parlamentets ändringsförslag

A. Ändringsförslag som kommissionen kan acceptera, kan acceptera i princip/delvis och/eller kan acceptera om de omformuleras:

1, 2, 3, 4, 8, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 35, 37, 39, 41, 44, 46, 47, 49, 51, 52, 53, 55, 56, 60, 63, 65, 75, 76, 79, 80, 82, 83.

B. Ändringsförslag som kommissionen inte kan acceptera:

5, 6, 7, 10, 19, 21, 22, 23, 24, 34, 36, 38, 40, 42, 43, 45, 48, 50, 54, 57, 58, 59, 61, 62, 64, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 77, 78, 81, 84.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, onsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

(1) Se nedan.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), *în scris*. – Apreciez ca extrem de favorabila sustinerea Parlamentului European pentru diversificarea activitatii operatorilor poștali prin furnizarea de servicii ale societății informaționale, amendament la care țin pentru că asigură atât supraviețuirea operatorilor tradiționali de poștă în era digitală, cât și posibile surse alternative de finanțare pentru serviciul universal.

Am convingerea că cel mai important factor de progres este concurența, aceasta conducând la o mai bună calitate a serviciilor și la prețuri mai mici.

În România legislația prevedea deja data de 1 ianuarie 2009 pentru eliminarea zonei rezervate, iar în unele state membre liberalizarea totală a avut deja loc.

Textul aprobat de Parlament este un text de compromis care permite liberalizarea totală a serviciilor poștale, dar dă dovadă de solidaritate cu statele care au nevoie de mai mult timp pentru acest proces. Directiva propune și soluții pentru finanțarea serviciului universal, fara însă să fixeze o modalitate de calculare a costurilor. Așteptam soluția Comisiei până în septembrie.

Este esențial ca serviciile poștale să fi accesibile și disponibile chiar și într-un cătun cu doar câteva familii, situat în vârf de munte sau pe o insulă, iar calitatea locurilor de munca din domeniul serviciilor poștale să fie asigurată și după deschiderea totală a pietei.

Reinhard Rack (PPE-DE), *(DE)* Herr talman, kommissionsledamot Charlie McCreevy framhöll mycket riktigt att detta är ett viktigt inslag i europeisk lagstiftning. Han uppmanade också rådet att låta sig vägledas på rätt sätt av dessa förslag. Tyvärr är rådet inte närvarande vid detta viktiga lagstiftningsärende. Det kanske vore idé att tala om för portugiserna att det redan är den 10 juli, och att de har innehaft ordförandeskapet sedan den 1 juli.

Talmannen. – Tack för ert anförande, vi ska skicka ett telegram till Lissabon.

6. De finansiella tjänsterna 2005-2010 - Vitbok (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet av Ieke van den Burg för utskottet för ekonomi och valutafrågor om politiken på området finansiella tjänster (2005-2010) – vitbok (2006/2270(INI)) (A6-0248/2007).

Ieke van den Burg (PSE), *föredragande*. – (EN) Herr talman! Vid utarbetandet av detta betänkande för Europaparlamentet har jag helhjärtat gratulerat kommissionsledamot Charlie McCreevy och hans föregångare Frits Bolkestein till framgången med lagstiftning och tillsyn för finansmarknaderna och det praktiska arbete Europeiska kommissionen har gjort i detta avseende. Vi är helt eniga om detta. Våra åsikter kan emellertid gå i sär när det gäller bedömningen av ytterligare steg och prioriteringarna för uppföljningen.

Jag anser att detta beror på en skillnad i perspektiv. För mig är det inte nog att bara se till denna finanssektors framgång som sådan. Jag ser denna sektor som instrumentell, och vill avgöra huruvida den ger rätt infrastruktur för ekonomisk tillväxt, välbefinnande och välstånd. Detta är anledningen till att jag i mitt betänkande först tar upp den strategiska frågan om vem som drar nytta av denna framgång.

Drar slutanvändarna nytta av detta på samma sätt som de få stora multinationella finansiella konglomerat som har intagit en dominerande ställning på toppen av finansmarknaderna? Vem drar mest nytta av den ökade likviditeten på marknaderna? Är det KKR, Blackstone och de andra privata aktiefonderna som gör affärer för miljarder dollar, eller är det de företag som skyddas eftersom de ser kreditvärderingarna falla ner till skräpstatus? Vågar företagare fortfarande investera i långsiktig forskning och utvecklingsprojekt för utveckling av innovativa nya produkter och tjänster, eller pressas de i ständigt kortare cykler av finansiell planering och rapportering? Leder den enorma ökningen av komplexa finansiella produkter som härrör från traditionella obligationer och aktier verkligen till en bättre tilldelning av kapital, eller bidrar det huvudsakligen till större spekulativa vinster för de hedgefonder som behåller reglerna i detta pyramidspel? Befinner sig medborgarna i de nyligen anslutna medlemsstaterna i en bättre situation nu när utländska banker och försäkringsbolag invaderar deras länder, eller står de åter inför monopolistiska strukturer som bara ger dem standardprodukter av medelmåttig kvalitet till priser som är högre än priserna i de länder där huvudkontoren finns?

Dessa och liknande frågor förefaller mig vara grundläggande för att besvara frågan om vilken typ av uppföljning som krävs, och det första preliminära budskapet i mitt betänkande är sålunda att göra en mer djupgående ekonomisk analys av detta.

Jag ska nu gå vidare till de prioriteringar som skisserats i mitt betänkande. Det första budskapet handlar om en av mina stora farhågor, den enorma marknadskoncentrationen på toppen av marknaden, med 30 till 40 viktiga gränsöverskridande finansiella aktörer och en hög koncentration i flera medlemsstater. I konkurrensrapporten som vi antog under den senaste sammanträdesperioden uttryckte vi vår oro och föreslog att kommissionsledamot Neelie Kroes på sin lista över möjliga undersökningar och vidare efterforskningar tar med den verksamhet på toppen av den finansiella marknaden som bedrivs av investeringsbanker, kreditvärderingsbyråer, revisionsföretag etc. Förra veckan upprepade vi detta förslag för henne.

Den andra frågan är de risker för den finansiella stabiliteten som orsakas av utvecklingen av dessa nya alternativa investeringsformer, såsom hedgefonder och private equity. Jag behöver inte gå in i detalj på detta eftersom tidningarna dagligen visar att denna utveckling för närvarande sker med större försiktighet. Försiktiga chefer, centralbanker, ECB och våra motsvarigheter i Förenta staterna, vilka vi kommer att besöka nästa vecka, tog också upp dessa farhågor och jag anser att det är hög tid att vi tar itu med dessa risker.

Den tredje frågan är marknaderna för privatpersoner. Mitt svar på den bristande integrationen inom denna marknad är inte bara att man ser över systemet och öppnar gränserna utan att man skapar en mer exakt, målinriktad strategi, särskilt för mobila användare. Dessa har ett verkligt behov av att få tillgång till och samarbeta med tjänsteleverantörer i olika medlemsstater. Detta kunde vara mer av ett incitament till att ta fram paneuropeiska finansprodukter såsom den pensionsprodukt som presenterades för några veckor sedan av European Banking Federation.

Efterfrågan på mikrokrediter är en viktig fråga, liksom även pensionssystem, tillgång till grundläggande tjänster, finansiell utbildning och starkare konsumentinflytande, och slutligen bättre tillsyn och den framtida utformningen av kontrollfunktionen. I denna fråga anser jag att den huvudsakliga skillnaden är att ert mantra är ”mindre är mer”, som ni sa förra veckan. Vi anser att vi behöver en målinriktad tillsyn. När det gäller utformningen av tillsynen skulle jag säga att det i höst är hög tid att diskutera den framtida utformningen och inte bara vänta och se vad som kommer att hända. Det finns dock mycket goda utvecklingstendenser.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Jag vill berömma utskottet för ekonomi och valutafrågor och särskilt föredraganden Ieke van den Burg för det initiativ hon har tagit och det hårda arbete som hon lagt ned på detta betänkande.

Det är inte någon lätt uppgift att hantera det mycket omfattande politikområdet finansiella tjänster i ett betänkande, eftersom det sträcker sig från bankverksamhet till clearing och avveckling, från hedgefonder till betalningssystem. Betänkandet ni har utarbetat är en beundransvärd prestation med tanke på detta.

Jag vill också nämna hur nöjd jag är över att se att de olika synsätten verkar närma sig varandra för så många av de aspekter som politiken om finansiella tjänster har. Fastän vi ibland kan närma oss ämnen från annorlunda utgångspunkter är det mycket uppmuntrande att notera hur vi i många avseenden är inne på samma linje.

Både Europaparlamentet och kommissionen vill att EU:s finansmarknader ska bli bättre och bättre. Vi vill alla ha djupa, likvida, dynamiska finansmarknader som fungerar som en verklig katalysator för investeringar och tillväxt och slutligen för med sig fördelar för alla medborgare. Vi vill också att våra system för lagstiftning och tillsyn ska vara stabila, rättvisa och effektiva och vi vill alla stärka EU:s plats på den globala finansiella arenan. Det är nödvändigt att vi fortsätter att sträva mot dessa mål.

Jag välkomnar varmt den stora uppmärksamhet som man i betänkandet gett frågan om tillsyn. Detta är en absolut prioritet för kommissionen under 2007. Vi arbetar intensivt med våra förslag om att stärka Lamfalussy-förfarandet som planeras för i höst och vi delar Europaparlamentets intressen i frågan om att dela bördan mellan tillsynsorganen i hem- och värdländerna.

När det gäller finansiella tjänster för privatkunder är det slående att många av de ämnesområden som berörts i detta betänkande behandlas i samrådet om grönboken om finansiella tjänster för privatkunder, vilket avslutas denna vecka. Jag menar dock att vi inte bör begränsa vår ambition till att hitta lösningar för den ”mobila konsumenten”. Det är viktigt att vår politik gör en skillnad för alla konsumenter, även

för dem som fortsätter att handla lokalt. Jag välkomnar det stöd som man i betänkandet gett till initiativ om finansiell utbildning, en fråga där kommissionen förbereder ett meddelande för antagande mot slutet av detta år.

Jag uppmärksammar de farhågor som tagits upp i detta betänkande när det gäller alternativa investeringar såsom hedgefonder och private equity. Som jag har uppgett vid andra tillfällen anser jag att det nödvändiga lagstadgade skyddet redan finns, men jag håller med er om att ständig vaksamhet också kommer att krävas. Jag välkomnar även några färskva initiativ från näringslivet för att utveckla frivilliga standarder eller bästa metoder för värdering, offentliggörande och riskhantering.

De farhågor ni uttrycker om marknadskoncentration inom vissa specifika områden är förståeliga, fastän vi än så länge saknar indikationer på en snedvridning av marknaden inom området investeringsbanker. Arbetet pågår redan med att minska några av de potentiella problemen, till exempel genom den kod som den internationella sammanslutningen av tillsynsmyndigheter för värdepappersmarknaden (IOSCO) inrättat för kreditvärderingsbyråer, vilka vi noga övervakar. Det tar tid innan dessa initiativ kan ge prov på sin effektivitet. Att utveckla en reflexartad reaktion på ett långt ifrån ogrundat problem skulle vara mycket mer skadligt.

Jag välkomnar Europaparlamentets stöd för våra samtal om tillsyn med internationella nyckelpartner. I globala redovisningsfrågor tar man nu steg, särskilt genom inrättandet av arbetsgrupper från Europeiska rådgivande gruppen för finansiell rapportering (EFRAG), för att göra EU:s ståndpunkter och bidrag mer inflytelserika i den globala debatten om redovisning, vilket jag bara kan välkomna.

Emellertid kan vi inte glömma det huvudsakliga målet, den fortsatta harmoniseringsprocessen mellan amerikanska GAAP-standarder och IFRS-standarder. Jag tror att vi kan lita på ert fortsatta stöd när denna process fortgår.

Sammanfattningsvis kan jag bara, när det gäller politiken om finansiella tjänster, upprepa att även om en eller två toner skär sig lite grann, sjunger vi utan tvekan samma psalmer.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE), föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag samtycker till Europeiska kommissionens prioriteringar för politiken på området finansiella tjänster fram till 2010. Det är verkligen nödvändigt att befästa de framsteg som gjorts mot en integrerad europeisk finansmarknad som är öppen och konkurrenskraftig och att undanröja de sista stora ekonomiska hindren, så att kapitalet kan röra sig fritt i hela Europeiska unionen till lägsta möjliga kostnad och med en rimlig tillsynsnivå för att garantera finansiell stabilitet.

Det är också nödvändigt att förbättra samarbetet och konvergensen kring tillsynen i Europeiska unionen och fördjupa förbindelserna med andra globala finansmarknader. Jag anser att det är mycket viktigt att fortsätta konsolideringen av sektorn för finansiella tjänster, i synnerhet integrationen av slutkundsmarknaden. Ju fler finansiella marknader som är integrerade bland dem som spelar en viktig roll för att de moderna ekonomierna ska fungera väl, desto mer effektiv kommer distributionen av de ekonomiska resurserna att bli, och desto bättre kommer de ekonomiska resultaten att bli på lång sikt.

När det gäller slutkundsmarknaden måste man gå längre för att öka integrationen. Vi måste särskilt fundera över frågan om harmonisering av nationella bestämmelser för konsumentskydd. Åtgärder måste följas upp. Europeiska unionens sektor för finansiella tjänster rymmer en omfattande potential för ekonomisk tillväxt och sysselsättning som ännu inte har utnyttjats fullt ut. Den inre marknaden för slutkundstjänster är långt ifrån fullbordad, och en effektivare riskkapitalmarknad är nödvändig för att främja nya och innovativa företag och öka den ekonomiska tillväxten.

Jag skulle därför vilja betona betydelsen av att öka de europeiska bankernas konkurrenskraft gentemot deras konkurrenter, särskilt de amerikanska bankerna. Slutligen är det viktigt att se till att gemenskapsstrukturer upprättas med avseende på lagstiftning och tillsyn. Fragmenteringen av tillsynen är ett av de största hindren för konsolideringen av finanssektorn. Det är skälet till varför kraven på samarbete och informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheterna måste öka. Vi bör också garantera säkerheten i samarbetet i en krissituation.

Othmar Karas, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru föredragande! Ja, vi måste fortsätta att stärka finansmarknaden. Handlingsplanen för finansiella tjänster bidrog fram till 2004 till att utveckla en integrerad europeisk kapitalmarknad som fungerar smidigt och har blivit

världsledande, inte minst på grund av att den är kraftfullt och grundligt reglerad. Vi är dock långt ifrån färdiga, vilket föreliggande betänkande visar. Föredraganden planerade ursprungligen 43 punkter. Det var 217 ändringsförslag till dessa. 35 kompromisser utarbetades tillsammans med skuggföredragandena – jag ber Karsten Friedrich Hoppenstedt om ursäkt – och 141 omröstningar ägde rum i utskotten.

I denna fråga går vi alla samma riktning, eftersom vi behöver en starkare inre finansmarknad. CEPS, CESR, CEIOPS och *lead supervisor* är alla termer som ger uttryck för behovet av en idealisk struktur för tillsynen över de europeiska finansmarknaderna. Den senaste krissimuleringen för att kontrollera den finansiella stabiliteten i Europeiska unionen har tydligt visat att vi fortfarande har brister.

Bättre samordning mellan de behöriga tillsynsorganen behövs för att garantera god förvaltning och därmed finansiell stabilitet i kristider. En liknande simulering planeras till 2009. Det som är gemensamt för alla olika tillsynsorgan i EU är att ansvaret för den huvudsakliga tillsynen fortfarande ligger hos enskilda institutioner i stället för hos den institutionella gruppen. Vi behöver därför en tillsynsstruktur som kommer att fortsätta att utvecklas. Vi behöver en förstärkt samordning mellan de nationella tillsynsmyndigheterna. Vi behöver inte centraliserad tillsyn, men vi måste främja den dominerande tillsynskulturen som kännetecknas av gemensamma syften och värderingar.

Pervenche Berès, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Som ni vet anser vi i vår grupp att marknaden inte är ett ändamål i sig, marknaden måste finansiera en strategi. Europeiska unionen förnyade nyligen undantagsvis denna strategi den 9 mars med vad jag skulle vilja kalla 20-strategin: 2020 ska 20 procent av etc., jag stannar där. Av det skälet måste vi skapa en sammanhängande finansmarknad.

Mycket har gjorts, men det återstår ännu mycket mer som måste göras. Bland de saker som återstår att göra finns naturligtvis slutkundsmarknaden. I denna fråga anser vi att det finns en mycket speciell aspekt som borde vara central för kommissionens strategi. Det kommer naturligtvis att vara nödvändigt att främja ekonomisk utbildning, det har nästan blivit ett modernt ämne och ni kommer att få stöd från min grupp för att utveckla denna typ av utbildning. Som vi påpekade under behandlingen av direktivet om marknader för finansiella instrument (MiFID) är det dock även nödvändigt att undersöka de villkor som gäller då finansiella produkter föreslås för investerare, konsumenter och småsparare: vi måste också titta närmare på frågan om vilka villkor som gäller för marknadsföring av finansiella produkter.

Den debatt som nyligen inleddes under det tyska ordförandeskapet och som kantades av mycket bråk återstår också, nämligen debatten om alternativa fonder, hedgefonder. Det faktum att man hade kunnat fundera över en uppförandekod på internationell nivå visar hur mycket denna debatt har förändrats. Under alla omständigheter drar aktörerna på denna marknad nytta av de möjligheter som skapas genom integration. Det ger dem ett visst ansvar och vissa skyldigheter. Ur denna synvinkel tror jag inte att min grupp samtycker till den jämviktspunkt som har uppnåtts. Om vi vill garantera systemets säkerhet måste vi föra en mer långtgående diskussion och se på under vilka förhållanden som börsmäklare dömer och bedöms i denna fråga.

Sedan är det frågan om marknadsstrukturen. Den lagstiftning som vi är på väg att anta påverkar marknadsstrukturen och det kan vi inte bortse ifrån. Eftersom vi definierar lagstiftningen bitvis måste vi ha en klar tanke om vilken finansmarknad vi vill ha för att på ett bättre sätt kunna möta de finansiella behoven i Europas ekonomi. En finansmarknad som främst gynnar de stora investeringsbankerna utanför Europeiska unionen – är det verkligen vad vi drömmer om? Jag tror inte det. Vi måste integrera en strategi som gör det möjligt för varje aktör att finna sin plats i den allmänna jämvikten.

Den huvudsakliga fråga som ligger framför oss är därför frågan om tillsyn. Jag delar helt föredragandens åsikter i detta avseende. Nivå 3-kommittéernas, tillsynsorganens, befogenheter och legitimitet måste ökas. Varje nationellt tillsynsorgan måste vara skyldigt att verka för europeisk konvergens. På detta sätt ska vi garantera systemets säkerhet och vi kommer att kunna använda denna integrerade tillsyn som ett bättre verktyg för att skapa en europeisk marknad.

Margarita Starkevičiūtė, för ALDE-gruppen. – (LT) Som ledamöterna redan har konstaterat är den europeiska finansmarknaden världsledande, och vi bör hålla fast vid de genomförandeåtgärder som gör det möjligt för Europa att förbli bäst på världsmarknaden. Vilka typer av åtgärder vill vi liberaler genomföra? Först och främst behöver vi en politik som är effektiv och öppen för innovation och nya produkter. Vi bör prioritera självreglerande mekanismer utan att skapa hinder för lanseringen av nya finansiella produkter. Lagstiftningen ska tillämpas så att jämlika konkurrensvillkor kan garanteras både

för stora och små företag. Jag vill särskilt betona orden ”små företag”. Mycket ofta tar kommissionen endast hänsyn till de stora företagens intressen.

Vi vill också ha en lämplig tillsyn. Lämplig tillsyn är inte detsamma som mycket detaljerad insyn, utan tillsyn som genomförs enligt vissa principer. För att dessa principer ska kunna tillämpas på samma sätt i olika länder vill vi att de nationella regeringarna, liksom kommissionen och parlamentsledamöterna själva, i högre grad ska se till att de nationella tillsynsorganen samarbetar mer ingående med varandra och med andra organ inom finanssektorn.

Vi vill också att utmaningarna beträffande konsolidering av finansmarknaden och systematiska risker ska bedömas, så att det blir tydligt för konsumenterna vem som till slut ska betala om någon institution, en stor europeisk institution, inte fungerar tillräckligt bra. Vi vill också ha en finansmarknad där slutkundernas – en miljon vanliga EU-medborgares intressen – värnas.

Vilken typ av marknad bör det vara? På slutkundsnivå måste marknaden lita på en öppen struktur så att det finns tillgång till ett brett utbud av finansiella produkter och så att en situation undviks där endast en banks produkter erbjuds i vissa länder, och så att människor i alla länder har samma möjlighet att använda sig av EU-marknadens varierande och innovativa potential. Vi vill att vissa produkter ska skapas som finns tillgängliga i hela EU, så att arbetstagarna kan röra sig fritt från ett land till ett annat. Det talas också om olika pensionsprodukter och hypotekslån.

Vi vill också ha en kostnadseffektiv marknad. Vad menas med kostnader som passar en slutkund? Det innebär inte bestämmelser, utan öppenhet. Det måste finnas en tydlig kostnadsstruktur för finansiella tjänster så att varje slutkund kan välja ett lämpligt paket som passar hans villkor och det han har råd med, och vi hoppas att den europeiska finansmarknaden på detta sätt ska fortsätta att vara den mest konkurrenskraftiga i världen.

Sahra Wagenknecht, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! I den del av betänkandet som bl.a. handlar om alternativa investeringsformer nämns hedgefonder och privata aktiefonder, och parlamentet måste fatta ett tydligt beslut om dessa. Hedgefonderna är kända världen över för sin aggressiva politik att exploatera arbetskraft, plundra företag och hänsynslöst ta bort arbetstillfällen, och de jämförs hel riktigt med gräshoppor.

I texten i betänkandet tas dessa faror inte upp. Vi behöver klara och tydliga definitioner. Riktlinjerna för hedgefonder och privata aktiefonder måste innehålla bestämmelser om följande: minimikrav för aktiekapitalet i dessa fonder, alla försäljningsvinster ska vara föremål för inkomstskatt och vinstskatt i det land där förvaltningsföretaget har sitt huvudkontor, anmälningsplikt, skyldighet att lämna upplysningar om tillgångar, ägandestruktur och pågående transaktioner med mera.

Vår grupp har lagt fram ändringsförslag med detta innehåll och vi hoppas att ni beaktar dem när ni röstar.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

John Whittaker, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Handlingsplanen om finansiella tjänster är en enorm och komplex uppsättning bestämmelser. Det fåfänga försöket att harmonisera finansprodukter och lagstifta bort risken leder bara till att man driver ut affärsverksamheten från EU. Till och med i City of London inser man nu att kostnaderna för att rätta sig efter direktivet om marknader för finansiella instrument troligen kommer att vara långt högre än alla fördelarna från en större marknadstillgång. Och det finns alltid önskade biverkningar. Föredraganden klagar över att inte tillräckligt görs för den privata konsumenten av finansiella tjänster. Hon säger att de grundläggande behoven för varje medborgare är tillgång till ett bankkonto, finansiella överföringar till låg kostnad och möjlighet att spara eller låna pengar. Men det största hindret för bankverksamhet för privatpersoner är den högst byråkratiska ”känn er kund-procedur” som banker måste följa på grund av EU:s egna bestämmelser om penningtvätt. På engelska skulle vi kalla detta *shooting yourself in the foot*.

Petre Popeangă, în numele grupului ITS. – Consider că o lucrare având ca obiectiv stabilirea unei politici pe termen mediu în domeniul serviciilor financiare este una a cărei necesitate și importanță nu pot fi puse la îndoială.

Concentrarea pieței, mijloacele alternative de investiții, accesul la finanțare în sectorul cu amănuntul, riscurile sistemice, îmbunătățirea prevederilor legale și altele reprezintă categorii importante de activități a căror aplicare la nivel național, ca și impactul acestora la nivel global, justifică asemenea acțiuni inițiate și la nivelul Uniunii Europene.

Necesitatea unui asemenea demers rezultă în primul rând din necesitatea asigurării unei transparențe sporite și a unui spațiu de acțiune uniform pentru concurență, dar și din necesitatea separării diferitelor servicii furnizate consumatorului și, nu în ultimul rând, de gama limitată a produselor cu amănuntul oferite de către grupurile financiare care operează pe piețele naționale.

Cantonându-mă din lipsă de timp doar la domeniul protecției consumatorului, menționez că, deși acesta este considerat la nivelul Uniunii Europene ca fiind una din activitățile prioritare, practica demonstrează că în anumite zone nu se ridică la cotele necesare fie datorită insuficienței prevederilor legale, fie din lipsa unor garanții certe că furnizorii de servicii sunt organisme fiabile și solide din punct de vedere financiar.

Cu aceste câteva precizări, menționez că susțin aprobarea propunerii raportului privind Carta Albă a Comisiei referitoare la politica serviciilor financiare în perioada 2005-2010, ca și a propunerilor referitoare la organizarea de dezbateri pe tema fondurilor speculative, puncte de vedere care constituie, de altfel, și poziția autorității competente din România față de problematica piețelor de instrumente financiare.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag vill inleda med att tacka föredraganden.

Det finns vissa saker som vi behöver fråga oss själva när vi går vidare med de finansiella tjänsterna och reformprocessen, och detta gäller huruvida vi vill att EU:s finansmarknader ska vara vitala och dynamiska och stå i centrum av den globala finansiella utvecklingen. Svaret är naturligtvis ”ja”.

Men vi behöver också vara säkra på att de kan vara attraktiva globalt och att de kan attrahera kapital och vitalitet. Detta ger oss några målsättningar, eftersom vi måste ha bestämmelser för att säkra öppenhet och trovärdighet. Vi bör undvika bestämmelser som syftar till att reglera konkurrensen, produkten och tjänsterna. Vi bör göra det motsatta. Vi bör se till att vi har grundläggande gemensamma regler som ger plats för de nya framtidsinriktade finansiella tjänsterna här i EU. Detta är en balansgång där jag skulle vilja att det slutliga resultatet i betänkandet vore mer vidsynt, och rekommendera att man öppnar för konkurrens. Jag vill betona att det inte bör finnas någon form av ekonomisk patriotism inom EU:s finansiella sektor, eftersom detta skulle hindra en dynamisk utveckling och tillväxt av EU:s finansmarknader. Med tanke på framtiden för de finansiella tjänsterna inom EU bör vi sikta mot orden från den franska revolutionen: *liberté, égalité, fraternité*. Detta är konkurrens och det skulle kunna skapa en dynamik inom EU:s finansmarknader.

Harald Ettl (PSE). – (DE) Fru talman! En välfungerande, integrerad kapitalmarknad skulle vara en viktig grund för Europas ekonomi nu när marknaderna globaliseras snabbt. Vi borde tacka föredraganden inte bara för att hon tar upp den europeiska kapitalmarknadens ekonomiska framgång, utan också för att hon riktar in sig på spridningen, de vinster som blir resultatet och de potentiella riskerna.

Finansiella tjänster är bra när de uppfyller samhällets krav och är till nytta i detta sammanhang, men för detta krävs ökade kontroller. Att lämna marknaden åt sig själv uppmuntrar till missbruk. Även om hedgefonder och privata aktier skulle kunna säkerställa diversifiering av marknaden utgör exempelvis faran för systemiska risker med mycket negativa konsekvenser på grund av bristfällig förvaltning av tillgångar en riskpotential som är omöjlig att kontrollera. Företagens förvaltning av hedgefonder ändras till exempel snabbt. Till och med de myndigheter som bevakar finansmarknaden i London har noterat ett ökande antal fall där man har struntat i skyldigheten att lämna upplysningar.

Smarta marknadsaktörer hittar alltid nya sätt att dölja sin verksamhet, något som vi ofta kan läsa om i *Neue Zürcher Zeitung*. Resultatet är smarta överraskningstaktiker vid uppköp av företag. De anställda som har slutligt ansvar för att de nationella ekonomiernas värde behålls kommer allt oftare att bli leksaker i händerna på kapitalintressena. För att förhindra detta utan att äventyra marknaden välstånd och för att vinsterna ska fördelas bättre behöver vi fler förslag från de behöriga utskotten. Ekonomin bör inte på egen hand bestämma vad som är bra för den, utan politiken måste reglera och övervaka ekonomin, så att den på lång sikt är till nytta för samhället i Europeiska unionen.

Sharon Bowles (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag har tre varningsord, eller tre punkter, när det gäller vårt betänkande. För det första har jag främst varit emot detta betänkande när det gäller den rådande

trenden, där det är obligatoriskt att kritisera private equity och, ännu mer, hedgefonder. Det kan vara bra att se över saker, analysera och diskutera, men det är fel att på förhand avgöra vilket resultat som behövs bara för att man ska vara modern.

För det andra hänvisar vi i stycke sex till den koncentration av finansiella tjänster som getts till stora börsnoterade företag. Det kan vara lämpligt att nämna revisionsföretag i detta sammanhang eftersom deras konsolidering har lämnat oss med mindre än en handfull företag som kan göra stora revisioner. Det är dock inte korrekt att antyda att investeringsbanker har en jämförbar koncentration, eftersom ingen av de tre största har en marknadsandel på 10 procent. Utifrån detta kan man se att nämmandet av investeringsbanker vattnar ur just vad vi vill säga om revisionsföretag.

För det tredje är detta mycket intressant när det gäller frågan om tillsyn, men samarbete och förändringar är på väg. Nivåerna 2 och 3 måste få vila och förfinas. Hur kan nästa steg utvärderas innan resultatet av det tidigare är känt?

Alexander Radwan (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja börja med att uttrycka mitt varmaste tack till föredraganden för hennes arbete. Hon har med detta arbete lyckats uppnå bred enighet i Europaparlamentet.

Den inre marknaden för finansiella tjänster i EU har varit en framgångssaga. Kommissionens rekommendationer och parlamentets och rådets genomförande av dem i medlemsstaterna kommer att leda till att den europeiska finansmarknaden så småningom blir mer attraktiv än Förenta staternas finansmarknad. Detta illustreras ytterligare genom att de europeiska aktiebörserna köps upp av amerikaner så att de kan säkra sitt inflytande över dem. Det har lett till en ny utveckling och frågan är hur vi bör bemöta de nya händelserna på marknaden.

En huvudpunkt är framtiden för kontrollerna i Europa. Utvecklingen av gränsöverskridande banker är ett bra exempel. Jag nämner bara UniCredito, HypoVereinsbank som är baserad i Bayern och Bank Austria. Vi diskuterade också ABN Amro och Bank Santander som köptes upp i Storbritannien. Vi måste se till att tillsynsmyndigheterna håller ett öga på dessa händelser, så att vi inte måste ha ett enskilt tillsynsorgan i varje medlemsstat, utan att det blir ett samarbete som sträcker sig över hela Europa. Det är inte någon begäran om ett europeiskt tillsynsorgan, men vi måste se till att den europeiska utvecklingen går framåt och att det som är viktigt uppmärksammas.

Basel II och *lead supervisor* var de första stegen i denna riktning. Jag uppmuntrar helhjärtat kommissionen att anta en djärv strategi i Solvency II. Jag hoppas att de nationella tillsynsorganen och nationella finansministerierna kommer att samarbeta mer i detta hänseende och i högre grad stödja ändringarna vad de hittills gjort.

Vi måste också tänka på hur vi ska utforma de transatlantiska förbindelserna i framtiden. Som det är nu har SEC – den amerikanska tillsynsmyndigheten – alltid haft en indirekt påverkan på regleringen av den europeiska marknaden. Det bör inte vara så. Vi måste hitta ett europeiskt svar på SEC som försöker förhindra att detta händer. Jag citerar den österrikiska bankens exempel. Den var tvungen att göra sig av med sina kunder på grund av att den köptes upp av en amerikansk fond, och kunderna var kubaner.

Herr kommissionsledamot! Kommissionen har regelbundet kontakt med regionala banker. Och det gör de också rätt i. Fru Bowles, jag vill inte föregripa resultatet av diskussionen, men vi behöver diskutera hedgefonderna i en öppen debatt. Vi kan inte säga att vi ska undvika frågan därför att vi är rädda för resultatet.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Fru talman! Finansiella tjänster är en strategisk källa till effektivitet och välbefinnande i en globaliserad ekonomi. Jag vill gratulera föredraganden, Ieke van den Burg, till hennes betänkande som är en ingående analys och ett värdefullt bidrag till den framtida politiken rörande finansiella tjänster, där viktiga riktlinjer fastställs för att dra fördel av tjänsternas potential.

För det första gör vi detta genom att förstärka våra starka sidor och följa strategin i resolutionen från mars om att undanröja hinder för att underlätta gränsöverskridande köp i Europeiska unionen och aktieköp i banker, försäkringsbolag och investmentbolag, så att aktörerna kan dra fördel av den inre marknaden och förbereda sig för att konkurrera med globala drivkrafter.

För det andra gör vi detta genom att minska svagheterna. Ett tydligt exempel på detta är kreditvärderingsverksamheten där denna svaghet finns på grund av att det saknas lagstiftning och europeiska aktörer. I betänkandet föreslås lämpliga sätt att hantera båda dessa frågor.

För det tredje gör vi detta genom att kontrollera riskerna, både de risker som påverkar den allmänna finansiella stabiliteten och de operativa riskerna som är en följd av snedvridningar eller felaktiga operationer på marknaden samt orättvisa metoder eller insiderverksamhet, eller risker som är en följd av den alltför stora koncentrationen i det översta segmentet av finansiella tjänster bland stora företag, som till exempel kreditvärderingsinstitut, stora revisionsbyråer och investeringsbanker.

Detta görs också på rätt sätt. Det sker dels genom noggrann övervakning av konkurrensmyndigheterna för att förhindra missbruk och undanröja hinder för nya aktörer, och dels genom att uppmana kommissionen att i linje med sin strategi för sektorsvisa undersökningar genomföra en ingående undersökning, och slutligen genom att se till att integrationen av den europeiska finansiella tillsynen går framåt.

När det gäller den finansiella tillsynens struktur fungerar den relativt bra, även om det nuvarande systemet inte är perfekt, och förtjänar att behandlas på ett utvecklande sätt, såsom föredraganden föreslår. Samarbetet mellan tillsynsmyndigheterna måste öka, och det kommer endast att vara möjligt om vi har ett europeiskt synsätt, dvs. går i riktning mot en gemensam europeisk kultur och med hjälp av metoder som gör det möjligt för nationella tillsynsorgan att inte bara ha liknande metoder, utan också samma behörighet och mandat som möjliggör användning av ny teknik och nya hjälpmedel.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. (EN) Fru talman! Som jag tidigare antydde visar det betänkande som diskuteras att parlamentets och kommissionens hållning i nyckelfrågor om finansiella tjänster stämmer överens i hög grad. Båda våra institutioner tänker framåt bortom 2010, vilket är det årtal som vår nuvarande politik strävar emot. Vi är medvetna om de potentiella innovationer och risker som ligger runt hörnet. Vi arbetar på hur vi ska få våra tillsynsstrukturer att fungera bättre. Vi bygger starka förbindelser med våra lagstiftande partner inom andra jurisdiktioner, med vetskap om att kopplingarna mellan våra verksamheter bara kommer att öka.

Vi letar ständigt efter sätt att se till att våra finansmarknader fungerar till alla medborgares fördel.

Med tanke på det positiva samarbetet mellan institutionerna är jag säker på att vi kommer att lyckas.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 11 juli 2007.

Skriffliga förklaringar (Artikel 142)

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) För det första vill jag varmt gratulera föredraganden Ieke van den Burg till hennes utmärkta betänkande om vitboken om politiken om finansiella tjänster 2005-2010. Detta betänkande och vitboken är verkligen ytterst viktiga eftersom det är uppenbart att skapandet av en sann europeisk världsledande kapitalmarknad i linje med målen i Lissabonagendan till stor del beror på hur genomförbara och sammanhängande gemenskapens finansbestämmelser är. Förutom genomförbarheten av finansbestämmelserna i linje med målen för bättre lagstiftning är det nödvändigt att främja medlemsstaternas införlivande av gemenskapslagstiftning för att åstadkomma ett effektivt och grundligt genomförande av handlingsplanen för finansiella tjänster. Det kommer självklart att vara nödvändigt att bedöma de verkliga effekterna av handlingsplanen för finansiella tjänster för dem den berör. I detta avseende stöder jag till fullo föredraganden när hon uppmanar till en mer djupgående undersökning av de ekonomiska effekter som åtgärderna inom handlingsplanen för finansiella tjänster har mot bakgrund av Lissabonstrategin. Konsekvent genomförande och kontinuerlig utvärdering av de finansiella bestämmelserna är av central betydelse för att man framgångsrikt ska kunna uppnå en dynamisk europeisk världsledande kapitalmarknad.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Den vår som gått har varit en lämplig tid att diskutera framtiden för politiken om finansiella tjänster inom EU. Banbrytande förändringar är på gång, både på tillsynssidan och för marknadernas egen utveckling. Sällan har en vecka gått utan någon betydande förändring som har direkt effekt på hur EU:s finansmarknader fungerar och hur vi som lagstiftare bör ta itu med dessa.

Det växande antalet samgåenden av värdepappersbörser är troligen den mest uppenbara förändringen. Då banker och andra handelsplatser lockar större handelsvolym är det bara normalt att värdepappersbörser försöker att slå samman sina starka sidor. Uppgraderingen och moderniseringen av vår handelsinfrastruktur kommer att gynna investerare och leda till att finansiella instrument blir mer innovativa.

Den stora frågan just nu rör tillsyn. Vi bör inte närma oss detta enbart utifrån ett värsta scenario. Det är sant att det finns berättigade farhågor om tillsynen av olika privata kapitalsamlingar. Inte heller är det ännu klart vad som händer om och när något går snett. Men låt oss för tillfället arbeta mot en tillnärmning av rutinerna i nivå 3-kommittéerna. På lång sikt har parlamentet angett att man vill ha en mer enhetlig tillsyn inom EU.

7. En modern arbetsrätt för att möta 2000-talets utmaningar (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet (A6-0247/2007) av Jacek Protasiewicz för utskottet för sysselsättning och sociala frågor om en modern arbetsrätt för att möta 2000-talets utmaningar (2007/2023(INI)).

Jacek Protasiewicz (PPE-DE), föredragande. – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! I och med denna debatt avslutar vi flera månaders diskussioner i Europaparlamentet om att modernisera arbetsrätten för att möta 2000-talets utmaningar. Det har varit en ganska känsloladdad och ibland hetsig debatt, men det är inte särskilt förvånande, eftersom det är en fråga som påverkar nästan alla européer oavsett ålder, livssituation och bostadsort.

Den intensiva debatten har dock inte bara ägt rum här i parlamentet. Offentliggörandet av grönboken har lett till en omfattande debatt i hela Europeiska unionen och i den har ett stort antal fackföreningar, arbetsgivarorganisationer och lokala företag deltagit och olika frivilligorganisationer har tagit initiativ både i de gamla och de nya medlemsstaterna.

Under dessa månader har jag fått intryck av att de flesta deltagare i debatten är överens om att förändringar av arbetsrätten är nödvändiga med tanke på utmaningarna under detta århundrade. Vilka utmaningar har de hänvisat till? Det rör sig om fyra huvudsakliga utmaningar. För det första är det de positiva och negativa konsekvenserna för de europeiska ekonomierna av den ökande globaliseringen. För det andra är det den snabba utvecklingen av tjänstesektorn som snabbt ger upphov till nya arbetstillfällen både i de nya och gamla medlemsstaterna, även om de ser annorlunda ut än de jobb som en gång skapades av industrin. Den tredje utmaningen är den stora teknologiska omvandlingen, särskilt den nya kommunikationsteknologin, som i stor utsträckning påverkar vårt nuvarande sätt att arbeta. En annan stor utmaning är de demografiska förändringarna som redan radikalt har förändrat situationen på den europeiska arbetsmarknaden och som kommer att förändra den ännu mer radikalt inom en snar framtid.

Enigheten har varit stor om att en förändring är nödvändig, men i vilken riktning dessa förändringar ska gå är inte lika självklart. En del parlamentsledamöter har förespråkade större flexibilitet i gemenskapslagstiftningen med argumentet att det kommer att öka sysselsättningen och minska arbetslösheten. Andra anser däremot att arbetsrätten ska ha en mer skyddande funktion. En del parlamentsledamöter stöder en större harmonisering av de nationella rättssystemen och menar att det är en förutsättning i processen att skapa en inre europeiska marknad. Andra håller benhårt fast vid subsidiaritetsprinciperna och hänvisar till skillnader i de traditioner och modeller som är förhärskande i de olika medlemsstaterna, och betonar att en sådan diversifiering är bra eftersom det gör det möjligt att finna de bästa metoderna genom praktiskt utbyte av erfarenheter och att det är att föredra framför ny gemenskapslagstiftning som ofta inte ger så stort utrymme för flexibilitet.

Det ursprungliga förslaget till betänkande som jag utarbetade som ett preliminärt ställningstagande för Europaparlamentet förordade större flexibilitet och motsatte sig harmonisering. I det föreslogs också bestämmelser som på ett positivt sätt bedömer ”atypiska” sysselsättningsformers inflytande på skapande av arbetstillfällen i Europeiska unionen. I betänkandet utmanades dessutom medlemsstaterna att tillämpa metoder för en aktiv sysselsättningspolitik och stödja anpassningsförmågan för att skydda människor i stället för specifika befintliga arbeten.

I det första förslaget till betänkande påpekade jag också att EU-bestämmelser och nationella bestämmelser måste förbättras, så att företagen och medborgarna befrias från onödiga kostnader och byråkrati. Jag påpekade dessutom att en överdrivet restriktiv arbetsrätt kan hindra företag från att anställa ny personal, även i tider med ekonomisk tillväxt. Jag uppmärksammade dessutom utbildningens stora betydelse för att förbättra arbetstagarnas möjligheter och för arbetslösa att hitta nya arbeten. I detta sammanhang föreslog jag att vi skulle uppmana Europeiska kommissionen, medlemsstaterna och de anställda att investera i livslångt lärande och förbättra utbildningens kvalitet för ungdomar, särskilt när det gäller behoven på de lokala och regionala arbetsmarknaderna.

Slutligen påpekade jag den stora betydelsen av rörlighet för att förbättra situationen på den europeiska arbetsmarknaden. Av det skälet föreslog jag att medlemsstaterna skulle undanröja de hinder som finns för medborgare från andra medlemsstater och öppna sin nationella arbetsmarknad.

Det första förslaget till betänkande gav upphov till en stark reaktion från parlamentsledamöterna. Den hetsiga debatten och de 490 ändringsförslag som lades fram för att ändra den ursprungliga texten ledde till ytterligare debatter och förhandlingar med alla politiska grupper. Jag vill här särskilt tacka mina kolleger i den socialistiska gruppen i Europaparlamentet, särskilt Ole Christensen och hans rådgivare, för deras bidrag.

Resultatet av förhandlingarna lades fram för omröstning vid ett extraordinarie sammanträde i utskottet för sysselsättning och sociala frågor den 18 juni i Strasbourg. Jag måste medge att resultatet av omröstningen inte var riktigt vad jag själv hade önskat. Jag har också intryck av att vi förlorade ett avsevärt bidrag som jag själv hade lagt fram i det första förslaget och som enligt min åsikt inte togs upp ordentligt i de efterföljande debatterna. Det gick ut på att alla reformer på arbetsmarknaden, däribland reformer av arbetsrätten, skulle syfta till att skapa nya arbetstillfällen i Europa för att på ett effektivt sätt kunna möta utmaningen med de 17 miljoner människor som för närvarande är arbetslösa. Denna höga arbetslöshet är ett direkt hot mot de värderingar som den europeiska sociala modellen bygger på, och vi måste göra allt vi kan för att radikalt minska arbetslösheten.

Det finns mer än 60 ändringsförslag till betänkandet i dess nuvarande form. Nästan hälften av dem stöder strategin att skapa nya arbetstillfällen. Jag hoppas att resultaten av omröstningen kommer att bli tillräckligt tillfredsställande för att jag ska kunna rekommendera parlamentet att anta betänkandet, och det kommer att vara en viktig omröstning i den debatt som Europeiska kommissionen inledde genom offentliggörandet av grönboken i november förra året.

Vladimír Špidla, *kommissionsledamot*. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Grönboken har gett en bra möjlighet att diskutera behovet av att förbättra arbetsrätten för att möta 2000-talets utmaningar. Den fick ett enormt gensvar från ett brett spektrum av berörda parter. Dessa reaktioner innehåller användbar information om de nationella rättssystemen och aktuella problem på den europeiska arbetsmarknaden vilka orsakats av rörligheten över gränserna och den ökade internationella handeln runt om i EU.

Kvaliteten på reaktionerna på grönboken var förvånande och jag anser att det beror på de samråd och diskussioner som genomförts av regeringarna och vissa parlament i medlemsstaterna med arbetsmarknadens parter och andra berörda parter både på EU-nivå och nationell nivå. Några av de problem som uppstod under samråden med allmänheten har redan varit föremål för förhandlingar i Europaparlamentet och parlamentsresolutioner.

Jag vill gratulera föredraganden, de politiska grupperna och parlamentsledamöterna för deras bidrag till texten i detta initiativbetänkande.

I betänkandet görs försök att fastställa hur debatten om grönboken kan komma till praktisk användning i form av praktiska åtgärder som får ett brett stöd. I grönboken erkänns också fullt ut medlemsstaternas behörighet inom arbetsrätten, liksom deras arbetsmarknadsrelationer och traditioner, samt utveckling av kollektivförhandlingar. Debatten har tydliggjort hur användbar arbetsrätten kan vara för att lösa frågor om nedskärningar av personal i en snabbt föränderlig värld med stor rörlighet för kapital och teknik.

Arbetsrätt och kollektivförhandlingar är nära förbundna med varandra. Arbetsrätten utgör en grund som arbetsmarknadens parter på alla nivåer kan förhandla utifrån för att komma fram till kompromissöverenskommelser om arbetsvillkor, livslångt lärande, system för flexibel arbetstid och organisationen på arbetsmarknaden, vilket skulle underlätta rörligheten mellan olika arbeten och övergången från en typ av avtal till en annan. Det är inte någon överraskning att det bland arbetsmarknadsparternas reaktioner på grönboken har varit många olika åsikter om hur man ska gå vidare. Stora meningsskiljaktigheter framkom om följande punkter under parlamentets förhandlingar om detta betänkande och i de parallella förhandlingarna på EU-nivå och nationell nivå:

- Heltidsanställningens status, standardavtal för tillsvidareanställning kontra nya flexibla anställningsformer och betoningen på åtgärder för att lösa segmenteringen på arbetsmarknaden,
- Strategin för att förbättra atypiska anställningsavtal, där det ibland saknas lämpliga garantier för anställningstrygghet. Detta gäller framför allt fall där personer har flera arbetsgivare. Flexibilitet

efterfrågas ofta utan lämpligt anställningsskydd och utan någon möjlighet att uppnå verklig trygghet med stabilare villkor.

– Grönbokens betoning på individuella anställningsvillkor har väckt frågan om man tillräckligt har uppmärksammat arbetsrättens kollektiva dimension och dess bidrag till den sociala dialogen.

– Det har sagts att kommissionen ska ha begränsat debatten till arbetsmarknadens parter på EU-nivå och inte ska ha inlett någon allmän debatt där EU-organen, regeringarna i EU:s medlemsstater samt arbetsmarknadens parter på EU-nivå och nationell nivå kunnat delta.

– Det har också förekommit diskussioner om det bidrag som EU kan ge för att stödja reformen av arbetsrätten och utveckla sociala miniminormer som tillämpas på alla former av anställningsavtal.

Jag anser att betänkandet i princip förordar följande:

– En undersökning av flexibilitet och trygghet som två faktorer som ömsesidigt förstärker varandra och som bidrar till förbättrad produktivitet och arbetskvalitet.

– Att en strategi antas som beaktar livscykeln vid utveckling av anställningstrygghet.

– Att se till att det finns ett grundläggande skydd för alla arbetstagare oavsett vilken typ av avtal de har undertecknat.

– Hjälp till arbetstagarna att byta arbete snabbt och verka för att arbetsbyten blir hållbara.

– Att man ska se till att åtgärder för att modernisera arbetsrätten ligger i linje med strategierna för bättre lagstiftning och minskad byråkrati, särskilt när det gäller rättsliga bestämmelser för små företag.

– Korrekt tillämpning av EU-bestämmelser om arbete och förbättrad information till anställda och arbetstagare beträffande EU:s gällande minimibestämmelser, särskilt i fråga om kampen mot svart arbete.

Vi anser att principerna om icke-diskriminering, jämställdhet mellan könen, flexibel arbetstid för att kunna förena arbete och familjeliv och möjligheterna att få utbildning och yrkesutbildning är de verkliga hörnstenarna i anställningstryggheten och att de är nödvändiga för en smidig övergång från ett jobb till ett annat och från en typ av anställningsavtal till ett annat.

I betänkandet framhåller man hur komplicerat det är att skilja mellan kategorierna arbetstagare och egenföretagare. Det finns en fruktan för att den ökade rörligheten över gränserna kan påverka korrekt tillämpning av gemenskapens regelverk. Jag välkomnar parlamentets positiva inställning till att finna lösningar på problemet, men respekterar medlemsstaterna rätt att avgöra om det i det enskilda fallet är fråga om ett anställningsförhållande.

Jag anser också att betänkandet betonar att det är betydelsefullt med en dialog mellan Internationella arbetsorganisationen (ILO) och EU i denna fråga. Vi måste på bästa sätt ta tillvara ILO:s sakkunskap och erfarenhet och dra nytta av organisationens arbete för att fastställa grundläggande arbetsnormer som möjliggör både flexibilitet och trygghet.

Kommissionen står inför uppgiften att bedöma huvudinriktningarna i denna politik och de alternativ till den som har framkommit i en del av de reaktioner som vi har fått, däribland de som nyligen infördes i parlamentets initiativbetänkande.

Ärade ledamöter! Jag ser med intresse fram emot debatten om denna mycket känsliga och komplicerade fråga och förväntar mig att den kommer att leda till ytterligare initiativ och att föreliggande betänkande antas.

Donata Gottardi (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Europaparlamentet gör bra ifrån sig. Det arbete som hittills har genomförts i utskotten – utskottet för sysselsättning och sociala frågor och utskottet för ekonomi och valutafrågor – har varit av god kvalitet. Det har undgått flaskhalsen med ideologiska konflikter och motsättningar och uppmärksamheten har fokuserats på det verkliga innehållet i grönboken om sysselsättningspolitiken samt på de reella möjligheterna att planera innovation.

Globaliseringen och de demografiska förändringarna är endast två av de huvudsakliga utmaningarna. En hållbar utveckling kräver också förändringar i sättet att organisera arbete och använda tid. Mycket

noggranna analyser visar att det inte finns någon tid då arbete inte utförs, utan att det snarare handlar om tid till personligt liv och familjeliv. Vi har gjort fel som har sett den nya gränsen i den sociala konflikten som en gräns mellan personer med fast anställning och utestängda. Förhållandet mellan flexibilitet och trygghet är ömsesidigt och omfattar både arbetsgivarnas och arbetstagnas behov. Att utvidga rättigheterna är en åtgärd som inte behöver vara fråga om så mycket text på ett papper, utan det som krävs är förändring och öppenhet, åtgärder mot svart arbete, samordning av olika politiska områden och nya krafttag för harmonisering i riktning mot målet med en europeisk arbetsrätt.

Mia De Vits (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. – (NL) Herr talman! Jag är nöjd med debatten, men inte med metoden. Herr kommissionsledamot! Arbetsrätten ligger framför allt inom medlemsstaternas behörighetsområde och särskilt arbetsmarknadens parter. Den garanterar rätten till en anständig lön, goda arbetsvillkor och skydd mot uppsägning, och garanterar ett stabilt socialt klimat som vi behöver för den ekonomiska tillväxten och produktiviteten. I arbetsrätten är det normala anställningsavtalet referenspunkten i motsats till de blandade, osäkra bestämmelserna.

Det gläder mig därför att betänkandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor betonar dessa två avgörande delar och att förslaget från mitt yttrande för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd om ett europeiskt initiativ för kedjeansvar har antagits.

Diskussionen om mildring av uppsägningsvillkoren sänder ett felaktigt budskap till de europeiska arbetsgivarna. Under de senaste veckorna har jag mött mycket irritation i mitt land om storleken på de avgångsvederlag som har betalats ut av Opel i Antwerpen, men jag har noterat att samma personer inte är lika irriterade över de omoraliska omstruktureringsplaner som företagen genomför.

Både parlamentets betänkande och Europeiska fackliga samorganisationen är mycket kritiska mot grönboken, och därför hoppas jag, herr kommissionsledamot, att ni kan ta emot denna kritik. Om en part i samrådet på arbetsmarknaden kommer med denna typ av kritik är vi skyldiga att ge dem ett anständigt svar.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. – (NL) Herr Protasiewicz, herr kommissionsledamot! Jag är inte motståndare till reformen av arbetsrätten om det leder till att vi med större säkerhet får en lämplig sjukvård, rimliga arbetslöshetsunderstöd, pensioner för alla, inklusive dem med de lägsta inkomsterna.

Kommissionen avfärdar dock detta argument. I stället för att tala för ökade rättigheter för de anställda har kommissionen för avsikt att göra Europa till ett paradiset för arbetsgivare, där rätten att inte kunna bli avskedad utan motivering kommer att förpassas till den nostalgiska historien, och där man inte längre kommer att ha rätt att vägra arbeta övertid utan ersättning och där kollektivavtal kommer att anses vara föråldrade.

Kommissionen kallar detta *flexicurity*. Det låter bra, men det kommissionen hoppas uppnå med det är mycket enkelt. Större flexibilitet för arbetsgivaren och större osäkerhet för den anställde. Det kommer att få särskilt förödande konsekvenser för kvinnor, ungdomar och minoriteter som redan är missgynnade på arbetsmarknaden och är överrepresenterade när det gäller deltidsanställningar och tillfälliga anställningar. De kommer att bli de första offren om detta förslag antas i sin nuvarande form, och resten kommer att visa sig.

José Albino Silva Peneda, för PPE-DE-gruppen. – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill först och främst berömma föredraganden Jacek Protasiewicz för hans arbete. Jag måste dock säga att betänkandet på det sätt som det har lagts fram för oss är obalanserat. Det är obalanserat, därför att det framför allt omfattar aspekter om rör social trygghet – vilka självklart är viktiga – men det bortser från den andra grundläggande aspekten som talar för att reformera arbetsrätten för 2000-talet. I arbetsrätten måste större flexibilitet övervägas för att arbetsmarknaden ska fungera. Dessutom grundas texten på en mycket konservativ inställning som får ytterligare drivkraft från en kultur som bygger på misstänksamhet och konflikt. Ja, det vi behöver i dag är motsatsen: en kultur som grundas på tillit och samarbete mellan parterna.

Det paradigmatiska ändringsförslaget, vilket är absolut nödvändigt om värderingarna om social rättvisa och mänsklig värdighet ska kunna förenas med ökad konkurrens, förefaller inte ha tagits med i betänkandet. Ett tydligt uttryck för den balans som jag hänvisar till, och som saknas i texten till

betänkandet, skulle vara grundläggande för att uppmuntra till ett ändrat beteende och en ändrad inställning bland företagen och arbetstagarna i syfte att uppmuntra ökat förtroende.

För att vara kortfattad, texten till detta betänkande är på något sätt en besvikelse, eftersom den inte visar att dagens moderna Europa har den anda, den kompetens och den förmåga som krävs för att bli mer konkurrenskraftig och samtidigt bevara de värderingar som representerar Europas sociala modell. Sanningen är att den text som vi diskuterar inte visar något tecken på anda, och att det varken finns varken kompetens eller reformeringsförmåga. Av det skälet har gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater lagt fram en rad ändringsförslag som om de godkänns kommer att garantera att detta betänkande inte blir en förlorad möjlighet.

Ole Christensen, för PSE-gruppen. – (DA) Fru talman! Jag vill tacka föredraganden, Jacek Protasiewicz, för hans konstruktiva samarbete i samband med utarbetandet av betänkandet. Om EU ska kunna möta 2000-talets utmaningar och skapa en hållbar tillväxt med fler och bättre arbetstillfällen måste vi förbättra kvaliteten både på arbetslivet och på arbetet i sig. Arbetsrätten spelar en avgörande roll på detta område. Om vi konkurrerar med hjälp av dåliga arbetsvillkor och låga löner kommer vi att misslyckas mot bakgrund av den ökande globaliseringen och konkurrensen. Anställningstrygghet är en produktionsfaktor. En hög grad av trygghet främjar flexibiliteten, sysselsättningen och konkurrenskraften. Detta är en tanke som bör beaktas i den framtida arbetsrätten och jag förkastar alla försök att undergräva den sociala och ekonomiska tryggheten som arbetstagarna har varit tvungna att kämpa för under många år.

Under senare år har vi fått se en tydlig ökning i användandet av atypiska anställningsavtal, men detta är tyvärr också ett tecken på att företagen vill kringgå arbetsrätten och sina sociala skyldigheter. Det finns tyvärr fortfarande alltför många anställda som inte har något annat val än att erbjudas sådana avtal och som inte har något skydd eller någon trygghet. De tvingas ofta till arbeten utan pension och sjukersättning eller mammaledighet. Det finns också fortfarande många anställda som arbetar utan grundläggande sociala rättigheter. Internationella arbetsorganisationen har flera gånger påpekat att det finns ett samband mellan å ena sidan minskad trygghet och sämre hälsa på arbetsplatsen och å andra sidan korttidsanställningar. Med detta sagt anser vi också att heltidsanställningar bör vara norm. Avtal med tillsvidareanställning är bra både för arbetstagarna och företagen. De leder till trygghet, förutsägbarhet och ökade utvecklingsmöjligheter.

Flexibilitet och anställningstrygghet står inte i motsats till varandra utan är i stället förutsättningar för varandra. Detta är något som man behöver tänka på i den framtida arbetsrätten. Flexibilitet handlar i grunden om att utveckla ett konstruktivt samarbete och om ömsesidigt förtroende inom företagen. Det betyder att systemet med kollektivavtal och den sociala dialogen spelar stor roll för att utveckla flexibilitet. Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet förkastar kommissionens snäva inriktning på den individuella arbetsrätten. Den bästa balansen mellan flexibilitet och trygghet uppnås i många länder genom kollektivavtal som kontinuerligt anpassas till utvecklingen både efter de anställdas och företagens behov. Kommissionen måste därför främja den sociala dialogen både på nationell nivå och EU-nivå.

Luigi Cocilovo, för ALDE-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill också välkomna det arbete som har utförts, inte bara av föredraganden, utan också, tror jag, av alla grupper generellt. Detta har lett till den text vi nu håller på att behandla, vilken antogs av utskottet för sysselsättning och sociala frågor. Jag skulle dock vilja klargöra en punkt. Jag anser inte att idéerna i den text som antagits är konservativa och en besvikelse.

Jag anser att denna text är ett bidrag till att övervinna allt motstånd och de ideologiska hindren för flexibla former i de anställningsförhållanden som finns i dag och som också är en nödvändighet för att företagen på europeisk nivå ska kunna bemöta de utmaningar de ställs inför i ett globalt perspektiv.

För att skydda dessa behov är det dock nödvändigt att dessa avtalsformer fullbordas. Ett mer flexibelt avtal – det kan vara deltidskontrakt, avtal om visstidsanställning eller avtal med tillfälliga arbetsförmedlingar – uppfyller ett behov av flexibilitet just när man behöver möta uppgångar i efterfrågan och produktionsbehov för att öka utbudet, behov som finns i konkurrensen på arbetsmarknaden. Å andra sidan får det inte vara ett olämpligt sätt att införa diskriminering ifråga om kostnader och skyddsåtgärder, något som skulle förvandla flexibla avtal till en grund för eller genväg till att snabbt genomföra social dumpning som inte har något att göra med kraven på konkurrenskraft och som förvandlar konkurrensutmaningen till att endast vara en utmaning som gäller konkurrens om kostnader. Av det skälet anser jag att vi när vi bekräftar nödvändigheten av att godta att sådana anställningsformer existerar

inte ska protestera mot dem av ideologiska skäl, och att vi samtidigt måste öka nivån på det särskilda skyddet och de garantier som gäller för dessa flexibla anställningsformer.

Resten kommer här: Kollektiva bestämmelser bör prioriteras framför individuella undantag. Det faktum att det finns ansvarsområden för EU som respekterar de nationella prioriteringarna på det sociala området och att det finns en gemenskapsdimension som styrs av subsidiaritetsprincipen för särskild behörighet rörande lagstiftningen för att garantera miniminormer som är betydelsefulla för den europeiska dimensionen och inte minskar den, så att den bara kramar ur marknaden. Kampen mot den svarta arbetsmarknaden. Och slutligen förkastandet av handelslogiken.

Problemet är att nå dessa mål på ett balanserat sätt och undvika handelshinder såsom skydd inom företag för skyddet på arbetsmarknaden. Vi måste stödja allt som främjar högkvalitativa former av rörlighet och övergångar, och återigen former som inte grundas på motsägelser beträffande socialskydd.

Jan Tadeusz Masiel, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Den grönbok som kommissionen föreslagit och det betänkande som vi har diskuterat är enligt min uppfattning en värdefull introduktion till en mer omfattande debatt om anpassningen av arbetsrätten till den ändrade verkligheten både i Europa och i världen.

Detta är bara början, och vi står inför en extremt komplicerad uppgift. Vi måste uppnå resultat som är svåra att förena, som att öka antalet arbetstillfällen samtidigt som vi behåller deras kvalitet, garanterar social trygghet för arbetstagarna och har så många standardavtal för anställning som möjligt och samtidigt tillgodoser arbetsgivarnas intressen och hanterar konkurrensen på världsmarknaden.

En fråga är ytterst viktig: Oavsett om ett anställningsavtal gäller heltid eller inte, eller om det finns atypiska anställningsformer eller konventionella anställningsavtal, måste alla EU-medborgare ha rätt att arbeta eller tillhandahålla alternativa tjänster, och definitivt rätt till garanterade sjukvårdstjänster.

Min politiska grupp kommer med nöje att rösta ja till detta betänkande vid morgondagens omröstning.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Debatten om avreglering av posttjänster har tagit upp en stor del av vår tid i dag. Det visar också att det typiskt nog är på tjänsteområdet som avregleringen åtföljs av en ökning av osäkra arbetsvillkor.

Inför en sådan utveckling förväntar sig alla att kommissionen ska stödja arbetstagarnas rättigheter i en grönbok om arbetstagarnas rättigheter och fastställa miniminormer på EU-nivå för att förhindra att arbetstagarnas rättigheter försvinner helt, och att kommissionen ska stärka fackföreningarnas representation och den sociala dialogen. I stället börjar kommissionen i grönboken att tala om idéer som *flexicurity*, vilka öppnar dörrarna för social dumpning, vilket har gett upphov till stor besvikelse och kommer att leda till euroskepsis.

Europaparlamentet har gjort en tydlig ändring här: arbetstagarnas rättigheter är inte exklusiva, utan gäller alla anställda, oavsett om de omfattas av kollektivavtal eller inte. Det är den rådande situationen som är avgörande. Mer flexibilitet är endast möjligt om tryggheten ökar. Detta är det enda sätt på vilket betänkandet kan utvecklas vidare.

Roberto Musacchio, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! EU intresserar sig för lite för sysselsättningsproblem, och när unionen intresserar sig för dem är det intresse den visar helt otillräckligt, som om sysselsättning inte alls vore centralt för att skapa demokrati och för den europeiska sociala modellen. Säkerligen finns många av anledningarna till Europas problem i denna klandervärda och medvetna underskattning. I Europa är anställningsotryggheten mycket utbredd, den står i vägen för social sammanhållning och är en sann tragedi – den största sociala tragedin som drabbar hela generationer med ungdomar och även äldre arbetstagare, som i förtid har kastats ut från arbetsmarknaden. Allt detta påverkar våra städer, våra familjer och oss alla.

Att bekämpa anställningsotrygghet är mycket viktigt för att bygga upp en framtid och skapa säkerhet och hopp. Detta är vår viktigaste uppgift. I stället för att bekämpa anställningsotrygghet tycks kommissionen acceptera den och nästan använda den för att minska individuella och kollektiva rättigheter, för att ytterligare inskränka fackföreningarnas roll och ställa dem som har rättigheter – som blir allt färre – mot dem som inte har några, i den så kallade sysselsättningspolitikens namn.

Detta är oacceptabelt. Vad som måste komma till uttryck är att EU ser sysselsättning som grunden för sann demokrati och social sammanhållning och att Europa har sina egna begrepp om vad som utgör normal sysselsättning: fast tillsvidareanställning skyddad av kontrakt och av fackföreningarnas roll och med krav på lika villkor för standardiserade och icke-standardiserade arbetstillfällen som en del av jämlik sysselsättning. Detta anställningsbegrepp är ett bra begrepp som även gynnar produktionen, därför att det innebär att konkurrens inte bygger på utnyttjande utan på kvalitet och innovation. Att spara på anställningskostnader och få arbetstagarna att konkurrera med varandra ger enkla vinster på kort sikt men bidrar inte på något sätt till ekonomins eller samhällets tillväxt.

Detta är den sociala modell som EU bör presentera för världen, och unionen borde framställa sig själv som ett exempel. Rätten till arbete är ett grundläggande inslag i demokrati eftersom den demonstrerar de regler för verksamhet som samhället vilar på. Inom ramarna för dessa rättigheter bör vi skapa en social enhet mellan unga och gamla i stället för att placera dem i ett absurt motsatsförhållande. Anställningskontraktet bör innehålla dessa regler och rättigheter som inte kan delegeras till andra eller ersättas av yttre åtgärder som skulle innebära att anställningskontraktet underkastades djungelns lag. Därför låter vi oss inte övertygas av begreppet flexicurity, av svaga kontrakt som ersätts med sociala förmåner: nej, förmånerna måste finnas i kontraktet och de måste tjäna som garantier för arbetstagaren som EU-medborgare.

Den text som har lagts fram för parlamentet är en kompromiss. Där finns oklara punkter men även viktiga delar. Angrepp på denna sysselsättning, likt dem som ingår i en del av ändringsförslagen, skulle få negativa följder och skulle föra oss tillbaka. Jag säger detta särskilt till mina socialdemokratiska kamrater, i synnerhet med hänsyn till de ändringsförslag som snedvrider den normala anställningsformen. Vi anser att godkännandet av dessa ändringsförslag skulle vara ett brott mot den kompromiss som vi har enats om i utskottet.

Derek Roland Clark, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Föredragandens första utkast togs inte väl emot i utskottet, eftersom han försökte att minska byråkratin och antalet bestämmelser som syftar till att skydda arbetstagare men som i själva verket leder till arbetslöshet.

Vi diskuterar den andra halvan, vilken var mer acceptabel. Han hade tonat ner denna. Det är synd eftersom det innebär att vi kommer att fortsätta med många av de begränsande rutinerna i harmoniseringens namn, medan det som ni fruktar – globaliseringen – hela tiden smyger sig på er. För att klara detta kommer EU att behöva hantera konkurrensen på de fria världsmarknaderna, men ni är inte förberedda på detta.

Om ni inte lär er att konkurrera inom EU, kommer ni inte att kunna konkurrera globalt. Fotbollsspelare tränar ständigt bollteknik och lagspel. De förbereder sig inte inför en match genom att spela kort i en undanskymd bar! På samma sätt kommer ständig övning i EU:s protektionistiska system att innebära nederlag i de mest konkurrensutsatta matcherna som spelas på ogästvänliga globala bortaplaner.

Roger Helmer (NI), – (EN) Fru talman! Det är mitt partis politik, det brittiska konservativa partiet, att återinföra det avhopp som man enades om i Maastricht och att undandra Förenade kungariket från EU:s arbets- och sociallagstiftning. Jag litar på att mina konservativa kolleger i parlamentet kommer att ha fullt stöd från sin politiska grupp, PPE-DE, i genomförandet av denna politik.

När det gäller betänkandet var jag förbluffad över att läsa i skäl 3 att ”EU är inte bara ett frihandelsområde”. Alla som vet det minsta om internationell handel känner till att EU inte är ett frihandelsområde överhuvudtaget. Det är en tullunion. De känner också till att tullunionen eller *Zollverein* är ett begrepp myntat av Bismarck på 1800-talet vilket inte bör ha någon plats på 2000-talet. Alla belägg från olika delar av världen visar att frihandelsområden fungerar, medan tullunioner fungerar mycket sämre. EU är faktiskt den enda gruppen av utvecklade länder som fortfarande agerar på detta förlagade sätt. Om parlamentet vill omvandla EU från en tullunion med politiska ambitioner till ett modernt effektivt frihandelsområde så kommer det att ha mitt fulla stöd.

Kommissionens förslag om att modernisera arbetslagstiftningen och vårt första förslag till betänkande visar ett senkommet erkännande av den stora skada som inskränkande och oflexibla regler för arbetsmarknaden har orsakat europeiska ekonomier. De tog de första trevande stegen mot liberalisering. Ändringsförslag som antagits i arbetslöshetsutskottet ändrar denna riktning och gör betänkandet till en bakåtsträvande socialistisk önskelista med djupt skadliga förslag.

Dagens ändringsförslag återställer balansen, och så länge som dessa bibehålls är betänkandets blygsamma åtgärder bättre än ingenting och förtjänar vårt stöd. I stycke två citeras stadgan om de grundläggande rättigheterna. Denna stadga undertecknades två gånger av Tony Blair, men efter toppmötet i Bryssel den 22 juni kom han tillbaka, i likhet med Chamberlain från München, och förklarade att han hade skyddat sina intressen och att stadgan inte skulle påverka Förenade kungarikets arbetsrätt. Skulle kommissionen tydligt kunna svara ”ja” eller ”nej”? Är Blairs avhopp rättsligt försvarbart? Jag ser fram emot kommissionens svar.

Talmannen. Eftersom det är dags för omröstning avbryts nu debatten. Den kommer att återupptas kl. 15.00.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

8. Omröstning

Talmannen. Nästa punkt är omröstningen.

(För resultaten och andra detaljer om omröstningen, se protokollet.)

8.1. Val av vice talman för Europaparlamentet (omröstning)

8.2. Begäran om samråd med Regionkommittén - Volontärinsatsers bidrag till ekonomisk och social sammanhållning (artikel 118 i arbetsordningen) (omröstning)

8.3. Avtal om partnerskap och samarbete mellan EG och Armenien (omröstning)

- Rekommendation: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0274/2007)

8.4. Avtal om partnerskap och samarbete mellan EG och Republiken Moldavien (omröstning)

- Betänkande: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0224/2007)

8.5. Avtal om partnerskap och samarbete mellan EG och Ukraina (omröstning)

- Betänkande: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0216/2007)

8.6. Avtal om partnerskap och samarbete mellan EG och Republiken Armenien (omröstning)

- Betänkande: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0254/2007)

8.7. Avtal om partnerskap och samarbete mellan EG och Azerbajdzjan (omröstning)

- Betänkande: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0255/2007)

8.8. Avtal om partnerskap och samarbete mellan EG och Georgien (omröstning)

- Betänkande: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0256/2007)

8.9. Bulgariens och Rumäniens anslutning till konventionen av den 26 juli 1995 om användning av informationsteknologi för tulländamål (omröstning)

- Betänkande: Jean-Marie Cavada (A6-0265/2007)

8.10. Annan direkt försäkring än livförsäkring (kommissionens genomförandebefogenheter) (omröstning)

- Betänkande: Pervenche Berès (A6-0237/2007)

- *Före omröstningen:*

Pervenche Berès (PSE), föredragande. – (FR) Fru talman! Det rör en viktig fråga som har att göra med kommittéförfarandet. Jag ska inte uppehålla parlamentet särskilt länge, men jag skulle vilja att vi kunde rösta mot den första delen av Europaparlamentets ändringsförslag och för den andra delen. Jag anser att alla ledamöter torde ha förstått betydelsen av denna omröstning.

Tal mannen. Tack, fru Berès! Så vi röstar bara om den andra delen.

8.11. Företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (kommissionens genomförandebefogenheter) (omröstning)

- Betänkande: Pervenche Berès (A6-0239/2007)

8.12. Återförsäkring (kommissionens genomförandebefogenheter) (omröstning)

- Betänkande: Pervenche Berès (A6-0238/2007)

- *Före omröstningen:*

Pervenche Berès (PSE), föredragande. – (FR) Fru talman! För effektivitetens skull och för att vår text ska medge att rådet ansluter sig till vår ordalydelse bör vi här rösta mot ändringsförslaget från vårt utskott för ekonomi och valutafrågor.

8.13. Fastställande av en ny statistisk indelning av produkter efter näringsgren (CPA) (omröstning)

- Betänkande: Guntars Krasts (A6-0242/2007)

8.14. Statistiska urvalsundersökningar av arbetskraften i gemenskapen (omröstning)

- Betänkande: Jan Andersson (A6-0181/2007)

- *Före omröstningen:*

Jan Andersson (PSE), föredragande. – Jag vill bara fästa ledamöternas uppmärksamhet på att ändringsförslag 1–3 har dragits tillbaka för att möjliggöra en överenskommelse med rådet vid första behandlingen. Ledamöterna i utskottet har informerats om denna åtgärd.

Tal mannen. Jag går därför direkt vidare till den enda omröstningen.

8.15. Energieffektivitetsmärkning av kontorsutrustning (omarbetning) (omröstning)

- Betänkande: Nikolaos Vakalis (A6-0234/2007)

- *Före omröstningen:*

Nikolaos Vakalis (PPE-DE), föredragande. – (EL) Herr talman! Jag vill framhålla att ett ja i Europaparlamentets omröstning i dag kommer att innebära ett stort steg framåt och bryta ett tabu som i årtionden har funnits i Europa.

För första gången kommer det att krävas att offentliga medel genom offentlig upphandling används till att öka energieffektiviteten, som med rätta anses vara en grundpelare för hållbar energipolitik. Jag är säker på att detta kommer att utgöra början till att skattebetalarnas pengar används till högprioriterade frågor.

Slutligen vill jag tacka kommissionsledamoten Andris Piebalgs och det tyska ordförandeskapet för att ha gett sitt bifall till bestämmelsen vid första möjliga behandling.

8.16. Förenta nationernas konvention om en uppförandekod för linjekonferenser (upphävande av förordning (EEG) nr 954/79) (omröstning)

- Betänkande: Corien Wortmann-Kool (A6-0258/2007)

8.17. Kontroll av fiskeriverksamheten i Antarktis (omröstning)

- Betänkande: Rosa Miguélez Ramos (A6-0213/2007)

8.18. Bulgariens och Rumäniens anslutning till Europokonventionen av den 26 juli 1995 (omröstning)

- Betänkande: Genowefa Grabowska (A6-0260/2007)

8.19. Bulgariens och Rumäniens anslutning till konventionen av den 29 maj 2000 (omröstning)

- Betänkande: Genowefa Grabowska (A6-0261/2007)

8.20. Bulgariens och Rumäniens anslutning till konventionen av den 17 juni 1998 om kördiskvalifikationer (omröstning)

- Betänkande: Genowefa Grabowska (A6-0269/2007)

8.21. Bulgariens och Rumäniens anslutning till konventionen av den 26 maj 1997, om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i (omröstning)

- Betänkande: Jörg Leichtfried (A6-0272/2007)

8.22. Parlamentets arbetsordning om ”rättelser” (ny artikel 204a i arbetsordningen) (omröstning)

- Betänkande: Richard Corbett (A6-0229/2007)

8.23. Tillämpning och tolkning av arbetsordningen (ändring av artikel 201) (omröstning)

- Betänkande: Richard Corbett (A6-0230/2007)

8.24. Begäran om samråd om Alessandra Mussolinis immunitet (omröstning)

- Betänkande: Klaus-Heiner Lehne (A6-0251/2007)

8.25. Begäran om fastställelse av Ashley Motes parlamentariska immunitet (omröstning)

- Betänkande: Francesco Enrico Speroni (A6-0250/2007)

8.26. Ändringsbudget nr 4/2007 (omröstning)

- Betänkande: James Elles (A6-0268/2007)

8.27. Utgifter för översättning (omröstning)

- Betänkande: Alexander Stubb (A6-0215/2007)

8.28. Minskning av administrativa kostnader orsakade av lagstiftning (omröstning)

- Betänkande: Jan Mulder (A6-0275/2007)

8.29. Tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser (Rom II) (omröstning)

- Betänkande: Diana Wallis (A6-0257/2007)

8.30. Gemenskapsprogram för åtgärder på hälsoområdet (2007-2013) (omröstning)

- Andrabehandlingsrekommendation: Antonios Trakatellis (A6-0184/2007)

8.31. Mätinstrument som innehåller kvicksilver (omröstning)

- Andrabehandlingsrekommendation: Sornosa Martínez (A6-0218/2007)

8.32. Enhetligt förfarande för godkännande av livsmedelstillsatser, livsmedelsenzymmer och livsmedelsaromer (omröstning)

- Betänkande: Åsa Westlund (A6-0153/2007)

- Före omröstningen:

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Låt mig påpeka ett fel i omröstningslistan för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater. I omröstningen om den rättsliga grunden, ändringsförslag 39, bör vi noteras med ett minus i stället för ett plus.

8.33. Livsmedelstillsatser (omröstning)

- Betänkande: Åsa Westlund (A6-0154/2007)

8.34. Livsmedelsenzymmer (omröstning)

- Betänkande: Avril Doyle (A6-0177/2007)

8.35. Aromer och livsmedelsingredienser med aromgivande egenskaper (omröstning)

- **Betänkande: Mojca Drčar Murko (A6-0185/2007)**

8.36. Tillnärmning av punktskattesatser på alkohol och alkoholdrycker (omröstning)

- **Betänkande: Astrid Lulling (A6-0148/2007)**

- *Före omröstningen:*

Astrid Lulling (PPE-DE), föredragande. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill bara för ett ögonblick fästa er uppmärksamhet på detta betänkande eftersom förfarandet är mycket komplicerat.

För tydlighetens skull vill jag klargöra för alla dem som vill undvika varje ökning av minimisatserna på öl och alkohol att de bör rösta mot alla de ändringsförslag som antagits i utskotten utom ett som antogs i utskottet för ekonomi och valutafrågor med en liten, tillfällig majoritet på 21 - 19. Jag ber er att i varje fall, oavsett omröstningsresultatet, avslå hela mitt betänkande och på så sätt behålla status quo i fråga om punktskatten på alkohol tills vi har fått kommissionens rapport, med hänsyn till att László Kovács har för avsikt att komma med förslag om hela politiken för punktskatter mot slutet av året.

Jag vill åter påminna er om att Winston Churchill sa:

– ”Det finns inget sådant som en bra text”.

(*Applåder*)

(FR) Jag vill tillägga att det inte finns något värre än meningslösa skatthöjningar vid fel tidpunkt. Därför ber jag er att följa mig i fråga om denna omröstning och i varje fall avslå betänkandet!

(*Applåder*)

Talmannen. Tack, fru Lulling! Parlamentet är uppenbarligen tacksamt för ert råd.

Pervenche Berès (PSE), ordförande för utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (FR) Fru talman! Parlamentet torde erinra sig att vi var tvungna att återremittera denna text för ytterligare diskussion eftersom vår föredragande till följd av motstridiga omröstningsresultat hade uppmanat till att rösta nej.

Utskottet för ekonomi och valutafrågor gjorde ett noggrant arbete som uppenbarligen inte stämmer överens med vår föredragandes uppfattning, och naturligtvis borde hon ha strukit sitt namn från det slutliga resultatet. Det uppnåddes inte med en liten, tillfällig majoritet, utan efter ett mycket grundligt arbete med kommissionen och med rådet för ett ytterst förnuftigt förslag som jag hoppas att parlamentet kommer att kunna ge sitt stöd.

(*Applåder*)

8.37. Europeisk kritisk infrastruktur (omröstning)

- **Betänkande: Jeanine Hennis-Plasschaert (A6-0270/2007)**

8.38. Den inre el- och gasmarknaden (omröstning)

- **Betänkande: Alejo Vidal-Quadras (A6-0249/2007)**

- *Före omröstningen om ändringsförslag 2:*

Alejo Vidal-Quadras (PPE-DE), föredragande. – (ES) Fru talman! Jag vill tala om ändringsförslag 2, som avser rollen för systemoperatörer. I betänkandets text finns ordet ”institutionell”. I Europeiska

unionens språkbruk har ”institutionell” en mycket specifik betydelse som anger en högre nivå än vad som avses här. Mitt förslag är därför att vi ersätter order ”institutionell” med ”officiell”.

Ordalydelsen skulle då bli följande: ”Europaparlamentet välkomnar förslaget om att ge befintliga TSO-sammanslutningar en officiell roll med formella skyldigheter och mål (”ETSO+GTE+lösning”).”

(Det muntliga ändringsförslaget godkändes)

8.39. Industrifiske avseende produktion av fiskmjöl och fiskolja (omröstning)

- **Betänkande: Struan Stevenson (A6-0155/2007)**

*
* *

Åsa Westlund (PSE). – *(EN)* Fru talman! Det gäller en ordningsfråga. Ni har uppenbarligen svårt att se mig för tillfället. Jag bad två gånger om en kontroll av mitt eget betänkande, vilket inte beaktades. Jag vill bara att det noteras att detta kanske har skett eftersom ni inte kan höra en kvinna som sitter i bakre delen av salen. Kanske ni inte ger ordet eller lyssnar till denna typ av begäran. Ni och era kolleger har gjort fel flera gånger, och fastän ni lyssnade till begäran om en kontroll, så gjorde ni inte detta i fallet med mitt betänkande, och jag bad om detta två gånger. Jag menar att detta bör noteras. Tack.

(Applåder)

Talmannen. Vi har hört vad ni säger, men tro mig, alla här gör sitt bästa för att lyssna och att iakttä, men vi noterar det ni säger.

9. Samman kallande av regeringskonferensen: Europaparlamentets yttrande (artikel 48 i EU-fördraget) (tidsfrist för ingivande av ändringsförslag): se protokollet

10. Röstförklaringar

- **Betänkande: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0216/2007)**

Andreas Mölzer (ITS), skriftlig. – *(DE)* Kiev är inte alls så långt borta från ”vägen till Bryssel” som en del kanske tror. En otvetydig reträtt från Moskva, som Lukasjenko sedan någon tid ser ut att förbereda, skulle få konsekvenser, inte minst för olje- och gasleveranserna. Varje instabilitet i detta område skulle även få konsekvenser för Europeiska unionen.

Även om den senaste utvidgningsrundan innebär att vi har nått gränsen för våra möjligheter så har det ännu inte beslutats om vi ska respektera ryskt inflytande i de post-sovjetiska territorierna, eller om vi ska fortsätta att blint apa efter Förenta staternas strävan att expandera i Östeuropa. Trots den sicksackkurs som blir följd och ett spänt politiskt läge i Ukraina ligger det i våra intressen att fördjupa de vänskapliga förbindelserna med Ukraina. I fråga om den förtroendeskapande åtgärden att lätta på viseringsrestriktioner bör vi i alla fall se till att den gamla skandalen klaras upp helt och hållet och att systemet inte kommer missbrukas mer.

- **Betänkande: Jean-Marie Cavada (A6-0265/2007)**

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. *(PT)* I enlighet med villkoren i 2005 års anslutningsfördrag för Bulgarien och Rumänien skapades ett förenklat system som möjliggjorde deras anslutning till konventioner och protokoll som upprättats på grundval av artikel 34 i EU-fördraget eller artikel 293 i EG-fördraget utan krav på att förhandla om eller upprätta särskilda anslutningsprotokoll till dessa konventioner, vilket minskade den omfattande byråkrati som krävet på ratificering av de tjugosju medlemsstaterna skulle medföra.

Följaktligen innehåller bilagan en förteckning över sju konventioner och protokoll på området rättsliga och inrikes frågor där den aktuella konventionen återfinns.

Jag välkomnar detta slags initiativ som syftar till att minska gemenskapens byråkrati och det övermått av tid som tas i anspråk av så enkla frågor som denna.

Därför stöder jag det beslut i rådet där datum fastställs för när konventionen av den 26 juli 1995 om användning av informationsteknologi för tulländamål och dess protokoll ska träda i kraft i Bulgarien och Rumänien.

- Betänkande: Genowefa Grabowska (A6-0260/2007)

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig – (PL) – Jag röstar för Genowefa Grabowskis betänkande om Bulgariens och Rumäniens anslutning till Europakonventionen av den 26 juli 1995.

I enlighet med anslutningsakten för Bulgarien och Rumänien till Europeiska unionen kan dessa stater ansluta sig till konventioner som upprättats av medlemsstaterna på grundval av artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen med ett förenklat förfarande. Av denna anledning krävs inga förhandlingar eller särskilda anslutningsprotokoll som också skulle innefatta kravet på att de ratificeras av gemenskapens medlemmar. Allt som krävs är att rådet, efter samråd med Europaparlamentet, antar ett beslut som fastställer datum för när Europakonventionen börjar gälla tillsammans med erforderliga protokoll.

Rådet bör också ta hänsyn till att nya datum för när de tre protokollen börjar gälla är den 30 november 2000, 28 november 2002 och 27 november 2003.

- Betänkande: Alexander Stubb (A6-0215/2007)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig – (FR) Jag röstade för min kollega Alexander Stubbs utmärkta betänkande om Europeiska revisionsrättens särskilda rapport om utgifter för översättning vid kommissionen, parlamentet och rådet. Jag är glad att jag fick lägga fram ett ändringsförslag där jag djupt beklagar att fler och fler dokument och meddelanden – inte minst kompromissändringsförslag när man röstar om dem i utskotten – och exempelvis bilagor till betänkanden endast förekommer på ett språk. Denna tendens strider mot behovet att upprätthålla en demokratiskt fungerande modell där EU engagerar olika människor från olika kulturer och med olika språklig bakgrund. Vår modell kan vara av nytta för andra områden i världen, inte minst Medelhavsområdet, och vi måste respektera användningen av olika språk. Jag beklagar att jag inte kunde förhindra att man i betänkandet uppmuntrar parlamentsutskotten och delegationerna att så långt som möjligt lägga fram texter endast på ledamöternas och suppleanternas språk och att man begär att andra språkversioner ska levereras på begäran. Denna senare begränsning kommer att få till följd att parlamentsledamöterna hindras från att följa det arbete som görs i andra utskott än deras eget.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Respekt för de officiella språken i varje medlemsstat i Europeiska unionen är fastställd i fördragen. Men uppfattningen att en del översättningar är överflödiga stärks på grund av finansieringsfrågan och genom att man åberopar behovet av att fastställa prioriteter och restriktioner som till exempel dokumentens omfattning. Vi accepterar inte dessa riktlinjer eftersom de motverkar respekten för flerspråkighet.

Därför hävdar vi åter att vi bestämt avvisar varje försök att begränsa användningen av något officiellt (och arbets-) språk i Europeiska unionen på grund av höga kostnader. Ett exempel på detta är, som vi vid rätt tillfälle påpekade, de rådande kriterier som bestämmer vilka språk som används i de parlamentariska AVS–EU-församlingarna och som på ett diskriminerande sätt omöjliggör användningen av portugisiska.

Vi avvisar också en minskning av antalet tolkar och översättare under föregivande av felaktiga budgetskäl, och varje oklarhet eller försämring gällande deras arbetsförhållanden i parlamentet, kommissionen eller rådet genom att gynna utläggning på entreprenad av dessa tjänster som är väsentliga för att institutionerna ska fungera tillfredsställande och för att garantera medborgarna i de olika medlemsstaterna i Europeiska unionen tillgång till relevant information på deras eget språk.

Bairbre de Brún and Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. Vi avstod från att rösta om dagens betänkande av Alexander Stubb eftersom vi är oroliga för att termen ”kontrollerad fullständig flerspråkighet” skulle kunna utnyttjas för att begränsa den mängd skriftligt material som finns tillgängligt för iriska talare i jämförelse med talare av andra officiella språk och arbetsspråk. För närvarande är det en uppsättning tjänster vilka skulle kunna göras tillgängliga på iriska som inte har gjorts tillgängliga

eftersom Europaparlamentets administration inte visar någon önskan att göra detta. Sådana onödiga begränsningar som åläggs det iriska språket som arbetspråk bör tas bort.

Vissa av förslagen i Alexander Stubbs betänkande som gäller respekt för flerspråkighet, kvalitetskontroll, tillfredsställelse hos användarna, system för översättningsminnen och en gemensam termdatabas är positiva.

Andreas Mölzer (ITS), skriftlig. – (DE) Europeiska revisionsrättens kritik av den 25-procentiga ökningen av översättningskostnaderna, som inte bara kan förklaras av ökningen av antalet officiella språk från 11 till 21 bör granskas ingående. Av den anledningen är det värt att överväga om det i framtiden inte skulle vara fördelaktigt att dela upp översättningskostnaderna i målspråk för att bättre kunna utvärdera behov, efterfrågan och översättningsvolym. Vi behöver också en strategi för de pågående föranslutningsförhandlingarna, för om enbart Makedonien har sex officiella språk kommer vi snart att ha vårt eget Babels torn.

När all information har blivit tillgänglig kommer möjligheterna till rationella besparingar att bli tydliga. Men denna granskning bör inte missbrukas så att ännu viktigare EU-dokument klassas som "arbetsdokument" eller "bilagor" för att stänga dörren för kravet på fullständig översättning. Särskilt bör användningen av tyska främjas på grund av språkets betydelse som det mest allmänt talade modersmålet och det näst viktigaste främmande språket i EU.

Marianne Thyssen (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Fru talman! Jag röstade för betänkandet av Stubb eftersom jag instämmer med kärnan i det.

Våra åtgärder bör även fortsättningsvis grunda sig på fullständig flerspråkighet av respekt för principerna om alla medborgares jämställdhet, och till förmån för bästa tänkbara kommunikation och demokrati. Men samtidigt bör vi iaktta försiktighet när det gäller kostnader, för om vi inte gör det riskerar vi att förlora samhällets stöd för flerspråkigheten inom vår institution.

– Betänkande: Mulder (A6-0275/2007)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för min kollega Jan Mulders betänkande om minskning av de administrativa kostnader som orsakas av EU-lagstiftningen. Kommissionens mål med bättre administration måste uppmuntras och kontrolleras. Meningslösa administrativa kostnader är våra samhällens gissel och grundar sig på rättsstatsprincipen, som ibland inte tar hänsyn till att inflation i lagstiftning innebär att dess värde minskar, för européerna tillämpar inte meningslösa och kostsamma bestämmelser. Det är inte omöjligt med en 25-procentig minskning av de administrativa kostnaderna fram till 2013, under förutsättning att vi gör en djupgående analys av vad som står på spel och inte glömmer att skenbara besparingar kan vara betydligt kostsammare.

Alla vet att medelmåttighet är betydligt dyrare än kvalitet på lång sikt. Om vi hela tiden måste kämpa mot alla meningslösa lagar och de administrativa kostnader de leder till, måste vi se till att vi reglerar de ekonomiska aktiviteterna noggrant och bedömer dem på rätt sätt, i konsumenternas och producenternas bästa intresse.

Andreas Mölzer (ITS), skriftlig. – (DE) Om vi fortsätter att trola fram nya EU-organ bara för att blidka nationella känslor, och deras uppgifter sammanfaller med redan existerande, bör vi verkligen inte vara förvånade över alltmer högljudd kritik för tilltagande byråkrati, okontrollerade organisatoriska dumheter och onödiga arbetstillfällen. Medborgarvänlighet kräver mer än e-förvaltning och liknande PR-jippon, och vi måste undvika och minska överlappning.

Vi bör också utnyttja rådande besparingsmöjligheter. De omfattar: begränsning av parlamentets sammanträden till en enda plats, fastställande av utgifter på grundval av vilka verkliga kostnader som uppkommer, ett förstklassigt system för bedrägeribekämpning och faktiskt återvinnande av bidrag som har betalats ut på oriktiga grunder, jämte de miljoner som kan sparas genom att inte pracka på motvilliga medborgare utvidgningar. EU bör framför allt inte följa en del medlemsstaters exempel där ett tilltagande antal invandrare tas upp i förvaltningen. Det kommer att vålla ohjälplig skada för skapandet och utvecklingen av en europeisk identitet.

– Betänkande: Wallis (A6-0257/2007)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för min kollega Diana Wallis betänkande om Europaparlamentets och rådets förslag till förordning om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser (Rom II). Denna extremt komplexa fråga är ett steg i riktning mot en harmonisering av medlemsstaternas oförenliga lagbestämmelser när det gäller utomobligatoriska förpliktelser, det vill säga följderna av trafikolyckor, orättvis konkurrens, miljöskador, ärekränkningar och mer allmänt kränkning av individernas rättigheter, etc.

Totalt sett har medlemsstaterna inte lyssnat tillräckligt på Europaparlamentet, och de oräkneliga undersökningar och betänkanden som ska väga upp följderna av detta avtal kommer att bli mycket viktiga när vi återgår till denna viktiga fråga. Hur kan vi till exempel i fråga om trafikolyckor nöja oss med att tillämpa lagstiftningen i det land där olyckan ägde rum, och inte lagarna i det land som offret kommer ifrån, och är vi säkra på att enbart skälen i denna förordning kommer att göra det obligatoriskt för domstolarna att bedöma förluster? Hur ska vi klara av ärekränkningar i samband med en globaliserad och dematerialiserad press? Det finns många exempel. Vi har ett omfattande arbete framför oss i dessa frågor.

Bruno Gollnisch (ITS), skriftlig. – (FR) Jag vill gratulera föredraganden till den väl avvägda text som hon lägger fram för oss. Syftet med denna text är att upprätta en enhetlig rättslig ram för förhållandet mellan internationell privaträtt och andra gemenskapsinstrument.

Denna förordning om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser ("Rom II") syftar till att harmonisera nationella regler om lagkonflikter. Dessa regler avgör vilken lag som ska tillämpas på utomobligatoriska förpliktelser, till exempel i samband med trafikolyckor, produktansvar, otillbörlig konkurrens och miljöskador.

Vi är för principen om att anta standardiserade regler om lagkonflikter, även om vi inte får glömma att de fortfarande måste vara tillräckligt tydliga och exakta. Det var inte fallet med de omstridda bestämmelserna om ärekränkning i medier. Yttrande- och pressfriheten måste skyddas och kunna utövas fullt ut. I brist på regler om skydd för redaktionsfrihet var det i det här fallet förnuftigt att utesluta bestämmelserna om kränkningar av personlighetsskyddet i medier från tillämpningsområdet för "Rom II".

Vi kommer därför att rösta för detta betänkande.

– Betänkande: Trakatellis (A6-0184/2007)

Françoise Grossetête (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag är mycket glad över antagandet av den kompromiss som förhandlats fram med rådet om ett andra gemenskapsprogram för åtgärder på hälsoområdet 2007-2013.

Europeiska unionen kan inte längre vara utan ett gemensamt hälsoprogram med gemensamma offentliga investeringar. Det är olyckligt att budgeten har bantats ner. Ett stort antal investeringar krävs innan vi kan få preventiva och tekniska resurser. Prevention är bättre än vård, och god information om livsstil eller en sundare diet för att minska dödligheten på grund av allvarliga sjukdomar är en viktig förutsättning. Det är också nödvändigt att göra tekniska lösningar allmänt tillgängliga i krissituationer. Allmän tillgång på defibrillatorer är ett av många exempel.

Men hälsa kan inte reduceras till en enkel fråga om bokföring. Det är framförallt också en förmån för alla. Att göra patienter mer ansvarskännande är en central faktor. Att införa tydliga och tillämpliga bestämmelser i hela Europeiska unionen är otvivelaktigt den mest framstegvänliga vägen.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Det åtgärdsprogram som lagts fram som rådets gemensamma ståndpunkt syftar inte till att skydda och förbättra folkhälsan utan till att få bukt med problemområden, utvidga kommersialiseringen och privatiseringen av hälsovårdstjänster och hjälpa privata företagsgrupper att bryta sig in på vad som är en lönsam sektor för kapital.

Statens ansvar och åtagande för att skydda och förbättra folkhälsan överförs till lokala myndigheter, till icke statliga organisationer, till "civilsamhället", medan personligt ansvar uppmuntras som den i grunden avgörande faktorn för folkhälsan.

Kapitalistiska omstruktureringar inom folkhälsosektorn hör till EU:s vanliga arbetarklassfientliga politik, de allt sämre försäkringsvillkoren och den allt högre pensionsåldern för arbetstagarna. Vi motsätter oss

helt och hållet de arbetarfientliga förslag som ingår i gemenskapsprogrammet för åtgärder på folkhälsoområdet.

Greklands kommunistiska parti kämpar för helt offentliga hälso- och socialtjänster som svarar mot arbetande familjers aktuella behov.

– **Betänkande: Sornosa Martínez (A6-0218/2007)**

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Fru talman! Jag är här precis i mitten. Låt mig komma med ett kort yttrande om att minska användningen av kvicksilver, vilket alla är för. Det är en god sak eftersom användningen av kvicksilver i många sektorer har trängts undan och måste avlösas av andra material, men ett totalförbud för traditionella föremål, omfattande den traditionella kvicksilverbarometern, är enligt vår uppfattning att gå för långt.

Nyligen besökte jag företaget Dingens i den belgiska staden Leopoldsburg där man i årtionden har visat att kvicksilverbarometrar kan tillverkas på ett hållbart och ekologiskt ansvarsfullt sätt. Dessutom har dessa traditionella barometrar en obegränsad livslängd, till skillnad från deras digitala efterföljare som fungerar med hjälp av batterier och därför förbrukar energi. Eftersom tillverkarna av traditionella barometrar även har blivit skickliga på att underhålla dessa apparater på ett hållbart sätt hamnar kvicksilver från barometrar inte längre i avfallshanteringen.

Jag vill därför uppmana kommissionen – och detta är mitt slutliga inlägg – och alla som är berörda att i detta skede sända ett budskap till den berörda sektorn, och till förmån för bedömningen som har tagit två år, om att ta vederbörlig hänsyn till denna med rätta särskilda situation för kvicksilverbarometrar så att de förhoppningsvis även fortsättningsvis uppfyller kraven för undantagssystem.

Philip Claeys (ITS). – (NL) Tack, fru talman! Jag röstade för ändringsförslag 1 och 2, eftersom jag är av den uppfattningen att tillverkning av traditionella barometrar måste förbli ett alternativ. Jag ogillar varje slags EU-inblandning som leder till att inte bara traditionella bruk och tillverkningsmetoder utan även sysselsättning slås ut.

Dessutom är frågan verkligen om förbudet mot kvicksilverbarometrar skulle vara en effektiv åtgärd. Andra former av kvicksilveranvändning är mycket mer utbredda och mycket mer problematiska än tillverkningen av barometrar. Dessutom kräver kvicksilverbarometrar inte några batterier, de har en obegränsad livslängd.

Parlamentet har än en gång lyckats missa ett tillfälle att vederbörligen redogöra för en specifik realitet, nämligen att små och medelstora företag har en avgörande ställning i vår ekonomi och i Europa. Vad dessa små och medelstora företag behöver är allt annat än ännu mer beskäftighet och inblandning från unionens sida.

Jim Allister (NI), skriftlig. (EN) Jag röstade för ändringsförslagen om att undanta barometrar från denna alltför normativa lagstiftning, och när ändringsförslagen förkastades röstade jag mot betänkandet.

Totalförbudet mot instrument som innehåller kvicksilver leder till att en mångårig hantverksindustri i Förenade kungariket förstörs, och är resultatet av en överdriven inblandning av Bryssel som går mycket längre än vad som är nödvändigt eller vettigt.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag välkomnar det kloka beslut som fattats i och med rådets gemensamma ståndpunkt som tar upp de flesta av de ändringsförslag som antagits av Europaparlamentet. Den största skillnaden mellan parlaments och rådets ståndpunkt hänför sig till kvicksilverbarometrar och de undantag som ska gälla, med hänsyn till att det förbud som sedan skulle införas bara skulle gälla nya kvicksilverbarometrar, eftersom barometrar som redan är i omlopp alltid kan säljas vidare, repareras och underhållas.

Mot bakgrund av kvicksilvrets mycket farliga egenskaper och den mycket större mängd kvicksilver som finns i traditionella barometrar än i till exempel febertermometrar är rådets föreslagna lösning att bevilja ett begränsat undantag en välavvägd kompromiss. Syftet är att bevilja ett tillfälligt undantag för att låta tillverkare av traditionella barometrar anpassa sig till de nya åtgärderna.

Françoise Grossetête (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag välkomnar antagandet av förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av rådets direktiv 76/769/EEG när det gäller begränsning av utsläppandet på marknaden av vissa mätinstrument som innehåller kvicksilver.

Jag är för att begränsa försäljningen till allmänheten av mätinstrument som innehåller kvicksilver som har varit förbjudna i Frankrike sedan 1998.

Rådets gemensamma ståndpunkt som godkänts av parlament innebär en avvägning som medger både en minskning av utsläppen av kvicksilver i miljön och en övergångsperiod för vissa artiklar som traditionella barometrar. En övergångsperiod på två år efter datum för direktivets ikraftträdande kommer att ge berörda näringar möjlighet att utveckla sin teknologi för att tillverka kvicksilverfria apparater.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. (EN) Jag är bestört över att vi fortfarande utarbetar lagstiftning som leder till att arbetstillfällena riskeras, utan att ge några verkliga miljöfördelar. Förenade kungarikets barometertillverkning är, precis som i andra medlemsstater, ett traditionellt hantverk som går flera århundraden tillbaka i tiden. Användningen av kvicksilver måste naturligtvis kontrolleras ordentligt, och vi har gjort avsevärda framsteg med närliggande frågor under de senaste åren, såsom lagring och export. Det bör emellertid vara möjligt att trygga den traditionella barometertillverkningen genom att se till att lämpliga säkerhetsvarningar osv. används. Det finns inget behov av att förstöra ett gammalt hantverk bara för att det är lättare att ha en lagstiftning som passar alla. Det sociala Europa betyder ingenting om det innebär att personer som sysslar med traditionella hantverk förlorar arbetet.

Marianne Thyssen (PPE-DE), skriftlig. (NL) Fru talman, mina damer och herrar! Kviksilver är en farlig produkt som bör hanteras med erforderlig försiktighet. Ingen här i parlamentet tvivlar på det. Denna ståndpunkt har parlamentet i dag olyckligtvis med avseende på omröstningen om betänkandet av Sornosa Martínez drivit in absurdum, vilket jag djupt beklagar.

Genom att hålla fast vid ett fullständigt förbud mot tillverkning av traditionella barometrar har kommissionen, i dag med stöd av en majoritet i parlamentet, gett dödsstöten åt en sektor som representerar 360 år av europeisk tradition. Att alla tillverkare av barometrar i Europeiska unionen bara svarar för några få tiondels procent av den årliga kvicksilverförbrukningen, kvicksilver som för övrigt återvinns till 100 procent, gör bara saken än värre. I dag vägledades vi uppenbarligen inte av sunt förnuft i vårt beslut.

– Betänkande: Westlund (A6-0153/2007)

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. Omröstningarna om Westlunds betänkanden handlar inte bara om vilka livsmedelstillsatser som får användas. De handlar framför allt om vem det är som skall besluta i enskilda frågor som rör livsmedelstillsatser.

I motsats till föredraganden anser vi moderater inte att Europaparlamentet ska värdera och fatta beslut om att godkänna enskilda livsmedelstillsatser, till exempel utifrån sådana detaljer som vilka risker enskilda livsmedelstillsatser utgör för allergiker. Det innebär en politisering av viktiga frågor som bör beslutas på vetenskaplig grund och på myndighetsnivå. Vi avvisar därför förslaget om utökat medbeslutande för parlamentet.

I konsekvens med detta har vi röstat emot alltför detaljerade regleringar i dagens omröstning.

– Betänkande: Westlund (A6-0154/2007)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr kommissionsledamot! Jag stödde det mer flexibla godkännandet av livsmedelstillsatser. Kommissionen bör särskilt titta på dessa tillsatsers påverkan på miljön och hälsan. Om jag får lov skulle jag vilja fästa er uppmärksamhet på det stora antalet människor med allergier som i sin livsföring är beroende av att hålla en glutenfri diet. Förutom många specialtillverkade varor köper de vanliga livsmedel som vanligtvis inte innehåller gluten. Tillsatser måste märkas ordentligt så att konsumenterna inte vilseleds. Tillverkare och kontrollanter bortser ofta från att märkningen av varje produkt tydligt måste utvisa om den innehåller gluten. Statistiskt sett får européer som lider av livsmedelsallergier tyvärr inte tillräcklig information när de gör sina inköp så att deras livsmedelssortiment antingen är begränsat, eller i ännu värre fall riskerar de sin hälsa. Jag uppmanar därför kommissionen att övervaka en riktig undersökning av gluten i tillsatser och att verka för fullständig märkning av alla livsmedel så att den blir begriplig även för européer med en glutenfri diet.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för det utmärkta betänkandet av min svenska kollega, Åsa Westlund, om livsmedelstillsatser. Medan det är normalt att förenkla Europeiska kommissionens uppdrag genom att samtycka till att beslut om godkännande av livsmedelstillsatser bör

antas enligt kommittéförfarandet, måste kommissionen för sin del ta hänsyn till de synpunkter som parlamentet i flera år nu kontinuerligt har kommit med om den nya förordningen om livsmedelstillsatser, och om den nya förordningen om fastställande av ett enhetligt förfarande för godkännande av livsmedelstillsatser, livsmedelsenzymer och livsmedelsaromer.

Dessa synpunkter gäller framför allt miljön, folkhälsan och allergiker. Vi bör vara glada över att det i den gällande lagstiftningen fastställs att godkännandet av tillsatser inte får vilseleda konsumenterna. Men färgämnen ger ibland intryck av att ett livsmedel innehåller frukt när så inte är fallet. Konsumentskyddet måste därför förstärkas på den här punkten utan att det drabbar tillverkarna.

Thomas Wise (IND/DEM), skriftlig. (EN) Även om jag håller med om principerna i ändringsförslagen om märkning av genetiskt modifierade organismer (GMO), lade jag ned min röst eftersom jag anser att dessa frågor bör hanteras av de nationella regeringarna och inte bli en EU-befogenhet.

- Betänkande: Doyle (A6-0177/2007)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för min värderade irländska kollega Avril Doyle's utmärkta betänkande om Europaparlamentets och rådets förslag till förordning om livsmedelsenzymer och som innehöll ändringar av flera existerande texter. För att ta bort handelshindren och förhindra inte bara rättslig osäkerhet, utan också varierande normer för folkhälsa och konsumentskydd bland medlemsstaterna, är det mycket viktigt att vi på gemenskapsnivå harmoniserar bestämmelserna om användningen av enzymer inom livsmedelssektorn, som har utvecklats avsevärt under de senaste åren (bakverk, ost, öl, fruktjuice, stärkelse etc.).

Omfattande vetenskaplig och teknisk utveckling, som gör det möjligt att tillverka nya enzymer från genetiskt modifierade mikroorganismer, måste göra att vi accepterar utsikterna till harmoniserad lagstiftning om användningen av livsmedelsenzymer inom EU. Detta är till stort gagn för konsumenterna och producenterna, under förutsättning att vi inte får en alltför kostsam typ av lagstiftning.

– Betänkande: Drčar Murko (A6-0185/2007)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för det utmärkta betänkandet av min svenska kollega, Åsa Westlund, om livsmedelstillsatser. Medan det är normalt att förenkla Europeiska kommissionens uppdrag genom att samtycka till att beslut om godkännande av livsmedelstillsatser bör antas enligt kommittéförfarandet, måste kommissionen för sin del ta hänsyn till de synpunkter som parlamentet i flera år nu kontinuerligt har kommit med om den nya förordningen om livsmedelstillsatser, och om den nya förordningen om fastställande av ett enhetligt förfarande för godkännande av livsmedelstillsatser, livsmedelsenzymer och livsmedelsaromer.

Dessa synpunkter gäller framför allt miljön, folkhälsan och allergiker. Vi bör vara glada över att det i den gällande lagstiftningen fastställs att godkännandet av tillsatser inte får vilseleda konsumenterna. Men färgämnen ger ibland intryck av att ett livsmedel innehåller frukt när så inte är fallet. Konsumentskyddet måste därför förstärkas på den här punkten utan att det drabbar tillverkarna.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. (EN) Jag kommer att rösta för detta betänkande. Jag välkomnar särskilt åtagandet om märkning av GMO. Jag delar inte helt de farhågor som har uttryckts av några av mina kolleger när det gäller säkerheten för GMO. Min bedömning är annorlunda. Som vetenskapsman anser jag att GMO har en funktion att fylla. Jag accepterar emellertid att andra har rätten att göra sina egna val. Genom märkning kan de som har en annan syn på saken än jag undvika och välja att inte använda sådana produkter.

– Betänkanden: Westlund (A6-0154/2007) och Drčar Murko (A6-0185/2007)

Gerard Batten (IND/DEM), skriftlig. (EN) Även om vi håller med om principerna i ändringsförslagen om märkning av GMO, lade UKIP-partiet ned sina röster eftersom dessa frågor bör hanteras av de nationella regeringarna och inte bli en EU-befogenhet.

Nigel Farage (IND/DEM), skriftlig. (EN) Ändringsförslag 38 – enligt vilket livsmedelstillsatser som framställts från, med eller av GMO ska anges genom märkning – får mig att vilja lägga ned min röst (snarare än att stödja det), trots att tanken är god, vilket beror på den farliga och stelbent odemokratiska källan (EU-institutionerna). Med andra ord anser jag att ett centralistiskt EU-styre, utan demokratisk ansvarsskyldighet, är ett större hot mot civilisationen än omärkta livsmedelstillskott som härrör från GMO. Därför lägger jag hellre ned min röst än röstar för detta ändringsförslag.

– Betänkanden: Westlund (A6-0153/2007 och A6-0154/2007), Doyle (A6-0177/2007) och Drčar Murko (A6-0185/2007)

Françoise Grossetête (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för det paket som hänför sig till rationaliseringen av förfaranden för godkännande, användning och konsolidering av direktiv om tillsatser och aromer samt harmoniseringen av lagstiftning som avser enzymer.

Ett visst antal ytterligare garantier har införts för att säkerställa öppenheten i beslut samt konsumentskyddet och jag är mycket glad över det. Målet för framtida lagstiftning kommer att vara att garantera konsumentskydd och livsmedelssäkerhet medan livsmedelsberedningsindustrins innovations- och konkurrenskraft bibehålls.

Livsmedelsindustrin använder många naturliga och konstgjorda aromer: inte mindre än 2 600 är förtecknade. Fler och fler enzymer ingår också i tillverkningen av livsmedel och de antagna texterna syftar till att förbättra säkerheten vid användningen av dessa ämnen.

Livsmedelsindustrins konkurrenskraft på marknaden bör bibehållas. Naturliga aromer består uteslutande av naturliga aromämnen. Förhållandet 90/10 som föreslagits av kommissionen gjorde det möjligt att tillverka ett naturligt aromämne med olika smaker alltefter produkterna, normerna eller kulturen i medlemsstaterna. De 10 procenten hade ett annat naturligt ursprung än ämnet i fråga.

Jag beklagar därför antagandet av den godtyckliga regeln kallad 95/5 som kan belasta livsmedelsberedningsindustrin men utan att ge konsumenten bättre information.

- Betänkande: Lulling (A6-0148/2007)

Konrad Szymański (UEN), skriftlig. (EN) Jag röstade mot betänkandet om punktskatter för alkohol och alkoholhaltiga drycker. Utskottet för ekonomi och valutafrågor röstade för en ökning på 4,5 procent av minimisatserna. Eftersom jag är emot all skatteharmonisering eller alla skattehöjningar, hur små de än är, blev jag tvungen att rösta emot Astrid Lullings betänkande.

Marianne Thyssen (PPE-DE), skriftlig. (NL) Fru talman, mina damer och herrar! Känslorna svallar varje gång vi diskuterar öl, vin eller andra alkoholdrycker i parlamentet. Så var det även för bryggeriavtalen. Detta har inte förändrats. För femton år sedan enades rådet om minimiskattesatser för alkoholdrycker. Avsikten var tydlig: att lägga de mycket olika skattesatserna i medlemsstaterna i linje med varandra.

Så många år senare måste vi dra slutsatsen att de beslut som fattades vid denna tidpunkt har skjutit över målet. Av folkhälsoskäl tillämpar därför vissa medlemsstater, däribland de nordiska länderna, skatter som är mycket högre än minimiskatterna. Detta är inte på något sätt dåligt. Varje medlemsstat har rätt att anta en skattepolitik som stämmer överens med dess nationella traditioner och politiska preferenser.

Låt oss dock även medge att inflationskorrigeringen av befintliga skatter, som har föreslagits av kommissionen, inte kommer att göra någon skillnad. Eftersom de rådande skillnaderna i skattesatser mellan medlemsstaterna och de befintliga konkurrenssnedvridningarna kommer att kvarstå utan något tecken på att upphöra stödde jag föredragande Astrid Lulling i hennes nejröst.

- Betänkande: Hennis-Plasschaert (A6-0270/2007)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Jeanine Hennis-Plasschaerts mål för det föreslagna direktivet bör stödjas eftersom det helt enkelt handlar om att skydda viktig infrastruktur som berör flera länder mot terroristattacker. Det är därför som vi måste identifiera och definiera infrastrukturen, liksom säkerhetsplaner.

Kommissionens förslag går dock alltför långt. Det undergräver solidaritetsprincipen genom att blanda samman terrorbekämpande aktiviteter och ekonomiska instrument. Kommissionen bör även fråga sig om den centraliserade sammanställningen av kritisk infrastruktur inte kommer att gynna terroristerna och därmed öka risken.

Parlamentet har lämnat konstruktiva ändringsförslag som vi, tack och lov, har godkänt med stor majoritet. Jag föreslår därför att kommissionen ser över dessa. Jag har röstat för betänkandet.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för det utmärkta betänkandet av min nederländska kollega, Jeanine Hennis-Plasschaert, om förslaget till rådets direktiv om kritisk infrastruktur. För det första applåderar jag visionen av Europeiska rådet från juni 2004, som ligger bakom detta förslag till direktiv. Det är faktiskt mycket viktigt att Europeiska unionen stöder medlemsstaterna i skyddet av kritisk infrastruktur från de risker, däribland terrorrisker, som vi möter. Trots att ansvaret för denna typ av infrastruktur vilar hos medlemsstaterna och de ägare/operatörer som generellt är knutna till dem, är det logiskt att göra vissa aspekter på prevention, identifiering, klassificering av kritisk infrastruktur och behovet av ett bättre skydd för denna infrastruktur till en gemenskapsfråga. Internetutvecklingen och avregleringen av vissa marknader (el, gas, telekommunikationer, järnvägsfrakt osv.) måste göra oss mer uppmärksamma när det gäller vår kritiska infrastruktur, som kopplas samman alltmer i hela Europa, och för vilken en permanent eller tillfällig störning eller förstörelse skulle kunna få allvarliga konsekvenser för européernas hälsa, säkerhet och ekonomiska och sociala välbefinnande samt för medlemsstaternas regeringars arbete.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Upprättandet av en gemensam ram för åtgärder till skydd för EU:s kritiska infrastrukturer innebär att vi ännu en gång ställs inför den centrala frågan om överföring av kompetenser som ligger i hjärtat av staternas suveränitet till EU-sfären.

Definitionen av skyddet av dessa infrastrukturer på gemenskapsnivå, med hänvisning till den så kallade ”kampen mot terrorismen”, kommer att innebära att medlemsstaterna kommer att få ansvar för att genomföra *bindande* åtgärder, vilket faktiskt nämns i motiveringen till detta förslag.

Trots att föredraganden har minskat omfattningen av det ursprungliga förslaget, genom att bland annat understryka att ”*såväl huvudansvaret som det yttersta ansvaret för skydd av kritisk infrastruktur vilar på medlemsstaterna*” och med tanke på ”*att en gemenskapsstrategi är motiverad endast om minst tre medlemsstater skulle drabbas eller minst två medlemsstater utöver den medlemsstat i vilken den kritiska infrastrukturen finns*” ifrågasätts inte de grundläggande målsättningarna.

Det bör även betonas och händelser på senare tid visar att åtgärder som äventyrar medborgarnas rättigheter, friheter och garantier genomförts i syfte att genomföra denna ”kamp mot terrorismen”. Låt oss hoppas att begreppet ”skydd av EU:s kritiska infrastruktur” inte kommer att användas som argument för att inskränka legitima branschåtgärder av arbetare som försvarar sina rättigheter.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstar för betänkandet om kartläggning och klassificering av europeisk kritisk infrastruktur och bedömning av behoven att stärka skyddet av denna.

Skada på, eller avbrott i, en infrastruktur i en medlemsstat kan få negativa konsekvenser för andra medlemsstater och på EU:s ekonomi som helhet. Skyddet av kritisk infrastruktur är därför nödvändigt för EU:s inre säkerhet.

Jag håller även med om betänkandets förslag om att upprättandet av en förteckning över prioriterade sektorer som innehåller kritisk europeisk infrastruktur bör vara föremål för gemensamma kriterier. Medlemsstaterna bör dock inte vara skyldiga att avslöja sin kritiska infrastruktur i minsta detalj, eftersom det skulle strida mot den nationella säkerheten.

Horisontella juridiska bestämmelser på EU-nivå som skulle ta hänsyn till de komplexa processerna och gränssnitten för kritisk infrastruktur med en transnationell dimension är ett välgrundat hänsyn. Det bör dock samtidigt erkännas att EU bör stödja, inte kopiera, det arbete som utförs av medlemsstaterna. Därför godkänner jag även förslaget om en bottom-up-strategi, eftersom de nationella myndigheterna vet bäst vad som pågår i deras egna länder.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) I betänkandet godtas till fullo filosofin i förslaget till direktiv, där klassificeringen av europeisk kritisk infrastruktur omfattar varje viktig offentlig eller privat infrastruktur som berör EU:s medlemsstater och gör dem skyldiga att lämna in en förteckning över denna infrastruktur till kommissionen, som sedan sammanställer den gemensamma förteckningen för hela EU, så att den kan övervaka och kontrollera deras säkerhet mot ”terrorhandlingar”.

Enligt förslaget till direktiv:

Den privata sektorn – med andra ord monopolföretag – förvärvar rätten att avgöra frågor som rör den nationella säkerheten, vilket tidigare var statens ensamma ansvar.

Detta banar väg för att aktioner av arbetstagare och folket, som påverkar någon infrastruktur av "europeisk betydelse", däribland även privata installationer, klassificeras som "terrorhandlingar". Det kan exempelvis handla om strejker i kritiska sektorer, såsom energi, telekommunikationer osv., en symbolisk ockupation av fabriker osv., demonstrationer osv.).

Detta undergräver tveklöst medlemsstaternas nationella säkerhet och suveränitet, eftersom det gör dem skyldiga att överlämna en förteckning över all infrastruktur som är avgörande för säkerheten och alla säkerhetsplaner till EU.

Ännu en gång är förevändningen om "terroristhotet" ett bekvämt verktyg för EU för att fullfölja sin reaktionära institutionella ram som vänder sig mot arbetsskassen och skyddar det europeiska kapitalets makt och som därigenom undergräver medlemsstaternas nationella suveränitet ytterligare.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. (EN) Det finns ingen europeisk kritisk infrastruktur, den är nationell. Skyddet av infrastrukturen är de nationella regeringarnas ansvar, särskilt med tanke på det hot från terrorismen som demokratierna står inför.

Jag är naturligtvis positivt inställd till åtgärder som verkligen skulle bidra till att öka säkerheten. Detta direktiv är emellertid ytterligare ett steg i EU:s försök att utvidga sin räckvidd till att omfatta säkerhets- och försvarsområdet. Detta är det mest betänkliga inslaget. Kommissionen verkar se säkerheten som ett sätt att garantera att "stabiliteten på den inre marknaden bevaras", vilket är att missa poängen. Det föreslagna systemet för att rapportera risk- och hotbedömningar till kommissionen bidrar bara till att skapa ytterligare byråkratiska bördor och strukturer. Kravet att medlemsstaterna ska rapportera om särskilt kritiska infrastrukturer till kommissionen motverkar sitt eget syfte, eftersom det skulle leda till att man tar fram en lista över mål, som skulle vara mycket intressant för fel personer.

- Betänkande: Vidal-Quadras (A6-0249/2007)

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade mot Alejo Vidal-Quadras betänkande, inte för att jag motsätter mig öppnandet av el- och gasmarknaderna – tvärtom, men jag kan inte hålla med om ett av kärnkraven, uppdelning av ägandet – eller jag kan inte göra det just nu – av tre orsaker: för det första eftersom vi måste ge de nationella myndigheterna mer tid att bygga upp effektiva regler för konkurrensen, för det andra för att det inte alls har visats på ett tillfredsställande sätt att uppdelningen av ägandet kommer att främja investeringar i försörjningsnät, och för det tredje eftersom förslaget om uppdelning inte gäller om nät och genereringsanläggningarna fortfarande är i statlig ägo.

Det är här som vi bör införa de stränga avregleringsvillkor som hittills har vägrats för konkurrens, i stället för att undergräva dem som är på rätt marknadsekonomiska spår genom bestämmelser om uppdelning.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet av min spanska kollega, Alejo Vidal-Quadras, om utsikterna för den inre el- och gasmarknaden. Betänkandet har gjort det möjligt för oss att se över denna fråga efter en lång avregleringsprocess av energimarknaden och, framför allt, för Europeiska rådet i mars 2006 att anta ett "energipaket" i syfte att skydda försörjningstryggheten, konkurrenskraften och den miljömässiga hållbarheten hos EU:s energipolitik. Jag beklagar att det ändringsförslag som las fram av mina kolleger, Herbert Reul, Anne Laperrouze, Catherine Trautmann m. fl., som jag röstade för, inte har antagits av parlamentet, eftersom det innehöll ett balanserat alternativt till en ren uppdelning av ägandet av energinät, samtidigt som det skyddade oberoendet för denna uppdelning. I dessa ämnen är den politiska debatten långt ifrån över. Detsamma gäller för lagstiftarnas roll, upphävandet av hindren för samtrafik, utvecklingen av ny omfattande generering från förnybara energikällor, stora investeringar i infrastruktur för att möta växande behov osv.

Bernadette Bourzai (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot Vidal-Quadrasbetänkandet om utsikterna för den inre el- och gasmarknaden, som är en förberedelse för kommissionens presentation i september av ett tredje "avregleringspaket".

För det första motsätter jag mig den liberala dogmatiska principen om uppdelning av ägandet (ägandet och ledningen av nätet), eftersom det inte ger någon garanti när det gäller investeringar, försörjning, säkerhet eller tredje parters åtkomst och förnybar energi till nätet. Det garanterar inte tillgången till energi till bästa pris för medborgarna och uppfyller inte heller skyldigheter när det gäller offentliga tjänster. Varför då störa den nuvarande organisationen som fungerar väl och garanterar ett effektivt

oberoende för systemoperatörerna, framför allt tack vare ett starkt ingripande av lagstiftaren och införandet av stränga regler för att garantera lika behandling och kvalitetstjänster till alla användare av näten, även dem som bor i regioner med ett naturligt handikapp och mycket avlägsna regioner?

Jag anser dessutom att problemet med oberoendet för operatörerna av överföringssystem inte hör samman med frågan om systemet med ägande, utan med regleringen. Varför då be om att energiooperatörernas offentliga karaktär tas bort?

Françoise Castex (PSE), skriftlig. – (FR) Jag beklagar det antagande av uppdelningen av ägandet som förespråkas av ivriga försvarare av nedmonteringen av stora företag.

Jag anser att den liberala rätten har gett ännu ett slag åt principen om tillhandahållandet av allmännyttiga tjänster, som är EU:s medborgare så kär.

Jag anser att en uppdelning av ägandet inte medför någon garanti i förhållande till investeringar, säkerhet eller åtkomst för tredje man (inbegripet förnybara energikällor, vilka skulle kunna straffas på grund av sina höga kostnader). Det garanterar inte heller tillgången till energi till bästa pris för medborgarna.

Jag anser att det skulle ha varit att föredra att behålla ett system som det franska, som i sitt arbete integrerar lagstiftningsreglerna från tidigare EU-direktiv.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Det här är ännu en av åtgärderna mot avregleringen av den inre gas- och elmarknaden i kölvattnet av Lissabonstrategin. Nyckelorden i detta betänkande är ”avreglering” och ”marknad”. Den grundtanke som de bottnar i är alltid densamma. Förutsättningen, som redan har vederlagts av oräkneliga exempel, att marknaden ensam kommer att lösa problemet med energiförsörjningen och energikonsumtionen, försvaras med allt större glöd i en ansträngning att trola bort det som blir allt svårare att ignorera – att ”marknaden” bara har varit en framgång för vissa, som har dragit in fantastiska vinster, men inte för konsumenterna, som drabbas av allt högre energiräkningar.

Dess strategiska karaktär innebär att energisektorn är avgörande för ett lands självständighet och suveränitet. Att göra den till föremål för nationella och transnationella intressen är en förolämpning mot folkens suveränitet och arbetstagarnas och befolkningarnas rättigheter.

Vi förkastar därför ännu en gång avregleringen av gas- och elsektorn, och förespråkar att dessa sektorer stannar inom den offentliga sektorn som den enda garantin för en kontinuerlig service som erbjuder kvalitet och överkomliga priser.

Robert Goebbels (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot avregleringen av gas- och elsektorerna eftersom jag inte anser att uppdelningen av ägandet av överföringen är det effektivaste sättet att stimulera investeringar i dessa infrastrukturer. Såsom anges i betänkandet löser denna modell dock ”inte nödvändigtvis alla frågor, till exempel sammanlänkingsproblemen och överbelastningen”. Faktum är att elmarknaden och gasmarknaden kräver stora investeringar. Det är inte genom att eliminera de stora operatörerna på marknaden som Europeiska unionen kommer att kunna garantera sin försörjningstrygghet. Ett märkligt faktum kvarstår, nämligen att de EU-länder som har avreglerat mest också har de högsta priserna för konsumenterna.

Bairbre de Brún och Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. (EN) Sinn Féin förkastade Vidal-Quadras-betänkandet om den inre el- och gasmarknaden på grund av betoningen på privatisering och ”bolagisering”. Medlemsstaterna bör behålla rätten att helt äga och driva sina energisystem som de anser vara lämpligt.

Som ett allirländskt parti ser vi fram emot utvecklingen av en allirländsk energimarknad som är fullständigt integrerad och styrs på ett ansvarsfullt sätt. Sammanlänkningarna mellan nord och syd är viktiga infrastrukturella faktorer för bildandet av en allirländsk ekonomi.

Dominique Vlasto (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Delegationen från UMP (Union for the Presidential Majority) vill påpeka och belysa att uppdelningen av ägandet inte är det bästa svaret på den rådande bristande funktionen av marknaden.

I samband med stark konkurrens, där kraftfulla icke-europeiska operatörer kommer fram, anser vi att det är farligt att avveckla de europeiska energibolagen på grund av en dogmatisk syn på konkurrenspolitiken, vilket ligger långt från de branschstrategier som bör stärka Europeiska unionen i den globala konkurrensen.

EU:s energiförsörjning är en strategisk långsiktig fråga som kräver att säkerheten garanteras långt utöver ett enskilt avtals löptid. Denna säkerhet i energiförsörjningen beror på investeringar som redan är klart otillräckliga. De måste dock öka betydligt för att uppfylla våra framtida behov när det gäller både gas och el.

Uppdelningen av ägandet innebär att våra traditionella energioperatörer inte kommer att kunna realisera dessa investeringar i energinäten. Att överlämna denna möjlighet till nya aktörer, som inte nödvändigtvis har de ekonomiska resurser som krävs, eller till utomeuropeiska företag, som inte nödvändigtvis delar vår bedömning av våra framtida behov, är mycket farligt och mycket oroande.

Under dessa omständigheter förväntar sig UMP-delegationen att Europeiska kommissionen utvecklar en alternativ strategi för uppdelningen av ägandet.

- Betänkande: Stevenson (A6-0155/2007)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig. (PT)* Djurproteiner är inte en naturlig del – och jag betonar ordet ”naturlig” – av ett vuxet nötkreaturs diet.

För närvarande verkar många ha glömt – eller låter påskina att de har glömt – följderna av galna kosjukan – BSE – för människors och djurs hälsa, samt de socioekonomiska konsekvenser som ligger bakom den intensiva produktionsmodell som orsakade den.

Detta betänkande stöder avlägsnandet av förbudet mot användning av fiskolja och fiskmjöl i foder till idisslare. Avsikten är att ytterligare öka jordbruksindustrins och de storskaliga jordbrukarnas vinst.

Vi bör förkasta denna avsikt – inte bara eftersom denna åtgärd hör samman med utvecklingen av intensiv produktion och *vertikaliserings* av jordbruksproduktionen, och eftersom det skulle uppmuntra till fiske i industriell skala för att skaffa fiskmjöl och fiskolja till foder till idisslare – när fiskeresurserna till havs i knappa tider borde användas som livsmedel för människors konsumtion – utan framför allt eftersom det fortfarande föreligger risker för människors och djurs hälsa.

Vi anser därför att det är nödvändigt att tillämpa försiktighetsprincipen. Vi beklagar därför förkastandet av vårt förslag om att förkasta borttagandet av det rådande förbudet.

11. Rättelser till avgivna röster och röstavsikter: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.15 och återupptogs kl. 15.05.)

ORDFÖRANDESKAP: LUIGI COCILOVO

Vice talman

12. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

13. En modern arbetsrätt för att möta 2000-talets utmaningar (fortsättning på debatten)

Tal mannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är den fortsatta debatten om betänkandet av Jacek Protasiewicz om en modern arbetsrätt för att möta 2000-talets utmaningar

Thomas Mann (PPE-DE). – *(DE)* Herr talman! Trots stor tidsbrist har föredraganden Jacek Protasiewicz lyckats presentera en kompromiss som skapar balans mellan trygghet och flexibilitet i den nuvarande arbetsrätten. Vissa formuleringar är dock fortfarande inte tillräckligt exakta, exempelvis formuleringarna i artikel 35 som innehåller lika definitioner av en arbetstagares status enligt arbetsrätten. Hur är det tänkt att principen om ”egenföretagare vid lunch, anställd på kvällen” ska fungera? Ekonomiskt beroende egenföretagande arbetare är egenföretagare även om de har en enda arbetsgivare. De är vanligen personer som tjänar sitt uppehälle genom mikroföretag, och de är ansvariga för en stor andel av arbetsplatserna i EU. Försök att göra en tydlig avgränsning mellan anställda och egenföretagare i mitt land, Tyskland, på 1990-talet ledde till en kollaps inom nystartade företag och tusentals mikroföretag.

Jag har starka tvivel när det gäller gemensamt och solidariskt ansvar för allmänna och huvudansvariga företag, vilket ger upphov till många praktiska problem. Allmänna företag belastas med statliga uppgifter. De drabbas av ytterligare byråkrati och stora kostnader. Därför har jag lagt fram ett ändringsförslag som tydligt kommer att avlägsna sådana långtgående skyldigheter.

I ett annat ändringsförslag underströk jag Europeiska unionens och dess medlemsstaters behörighet när det gäller arbetsrätten, vilken föreskrivs i artiklarna 127 och 137 i EG-fördraget. Vi måste förkasta all vidare reglering eller harmonisering på EU-nivå.

Jag rekommenderar att vi röstar för betänkandet i morgon när ändringsförslagen har införts, inte minst på grund av föredragandens arbete för att vara så balanserad.

Jan Andersson (PSE). – Jag skulle vilja tacka alla de inblandade, föredraganden och skuggföredragandena för att man har gjort ett bra arbete i utskottet för att få fram ett betänkande som vi kan ha stor enighet kring. Vi ska se det här betänkandet mot bakgrund av de globala utmaningarna och en befolkningsutveckling som innebär att vi måste förändra Europa. Jag har sagt det tidigare och jag säger det igen: kommissionen har börjat i fel ände.

Det viktiga är trygghet i förändringen. Då är arbetsrätten inte det viktigaste. Det viktigaste handlar om en aktiv arbetsmarknadspolitik. Det handlar om utbildning, livslångt lärande och goda trygghetssystem så att den enskilde på olika sätt kan gå över till ny verksamhet i det gamla företaget eller till ett nytt företag. Det måste ses som något positivt och inte som ett hot. Därför startade kommissionen i fel ände genom att utmana arbetsrätten. En god arbetsrätt behövs i Europa för att löntagarna skall känna trygghet.

Hur ser det ut i dag? Vi har tillväxt och vi har sysselsättningsökning i Europa. Det är positivt. Men vi ser också en annan utveckling. Antalet dåliga och otrygga jobb ökar, jobb där man inte kan försörja sig, jobb där det är dåliga arbetsvillkor och annat. Detta måste vi komma till rätta med och det gör vi inte genom att försämma arbetsrätten. Det gör vi istället genom att ge oss på de dåliga jobben, göra dem tryggare och bättre så att de mer liknar normen om heltidsjobb. Det är den vägen vi måste gå.

Sen har kommissionen också inriktat sig på den individuella arbetsrätten. Det är olyckligt. Den kollektiva arbetsrätten spelar en jättestor roll i många länder i Europa. Arbetsmarknadens parter spelar en stor roll för arbetsrätten. Det vore på sin plats att peka ut också den kollektiva arbetsrätten och det viktiga arbete som arbetsmarknadens parter gör i form av den sociala dialogen.

Elizabeth Lynne (ALDE). – (EN) Herr talman! Även jag vill gratulera föredraganden och tacka honom för hans samarbete. Denna debatt handlar om arbetsrättens framtid och vi måste inse hur dagens verklighet ser ut, nämligen att de atypiska kontrakten har ökat, och att vi måste inrikta oss på sysselsättningsstrygghet snarare än på anställningstrygghet.

Jag anser inte att vi bör begära en definition av arbetstagare på EU-nivå. Detta bör lämnas åt medlemsstaterna. När det gäller kollektivförhandlingar fyller de fortfarande en mycket viktig funktion, men vi måste försäkra oss om att de som inte är anslutna till någon fackförening får delta i processen. Detta gäller även små och medelstora företag.

Kommissionens lista över arbetsmarknadens parter är kort för närvarande, och jag anser inte att kommissionen verkligen tar hänsyn till de små och medelstora företagens åsikter, företag som på många sätt är motorn i EU:s ekonomi. Jag uppmanar alla närvarande att rösta för ALDE-gruppens ändringsförslag.

Konrad Szymański (UEN), – (PL) Herr talman! Jag ska fatta mig kort. Jag gratulerar föredraganden, men inte majoriteten i utskottet för sysselsättning och sociala frågor, som har gett oss dessa ändringsförslag till betänkandet. Arbetsmarknaden håller på att förändras – nya yrken, ny teknik och den växande andelen tjänster innebär att nya anställningsformer kommer att dyka upp.

Vänsterns oro när det gäller arbeten med lägre lön och mindre trygghet är vanligen felaktiga. Det verkliga problemet är spridningen av oflexibla lösningar som hindrar skapandet av nya arbetstillfällen och dömer en stor grupp människor till arbetslöshet, samt överföringen av sådana negativa erfarenheter till länder som har starkt konkurrensutsatta arbetsmarknader.

Den byråkrati som drabbar företag som delegerar arbetstagare inom EU-marknaden är ingenting annat än en modern form av protektionism, som främst är inriktad på de nya medlemsstaterna, såsom framgår av exemplen i målen *Vaxholm* och *Viking Line*, som gick hela vägen upp till EG-domstolen.

Av dessa orsaker kommer detta betänkande, om de ändringsförslag som har lagts fram av ledamöterna i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater genomförs, av föredraganden samt av andra, inte att kunna räkna med mitt stöd.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Dagliga exempel som vi har sett på exploatering av arbetare i Portugal och andra EU-länder såsom Holland och Rumänien, där portugiser också är inblandade, visar att avsikten är att med hänvisning till arbetsrättens modernisering möjliggöra uppsägningar genom att ändra varselperioder, kostnader och förfaranden för enskilda och kollektiva uppsägningar samt själva definitionen av orättvisa individuella uppsägningar för att förstöra de nuvarande avtalsförbindelserna.

De vill även göra ändringar av arbetstider och arbetsorganisation, med alla dess konsekvenser i attacken på kollektivavtalet självt och organisationen av arbetskraften. Att placera arbetsgivare och arbetstagare på samma sida av avtalsbestämmelsernas våg i vad som ska föreställa en modern organisation av arbetet nedvärderar behovet av att skydda anställningstryggheten och rättigheterna för den svagaste länken i arbetsrelationerna – de arbetare som behöver sina arbeten och löner för att överleva.

Såsom visades i Guimarães den 5 juli kämpar arbetstagarna mot dessa oroväckande förslag.

Ana Mato Adrover (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera Jacek Protasiewicz till det arbete som han utför för att hitta en enighet och jag hoppas att han blir framgångsrik i morgon.

Det råder ingen tvekan om att en gemensam reflektion behövdes om vad reglerna för regleringen av arbetsmarknaden betyder, och jag anser att grönboken har gett en bra möjlighet att göra det.

Nya utmaningar och problem har uppstått sedan toppmötet i Luxemburg, såsom invandring och en åldrande befolkning, och 1997 – vi minns att målet bara var att stimulera skapandet av arbetstillfällen. I dag, i en era av större ekonomisk dynamik, förespråkar vi inte bara full sysselsättning, utan även sysselsättning av hög kvalitet.

Med detta menar jag att vi söker bättre arbetsvillkor, större effektivitet i administrationen av företag, möjlighet att förena familj och arbetsliv, livslångt lärande och även stabilitet. Det är här som jag har min första invändning mot betänkandet.

Stabilitet får inte vara oförenligt med avtal om deltidsanställning. I betänkandet utesluter man denna typ av avtal och förespråkar bara heltidsavtal, och glömmer då hur nödvändigt det är med deltidsavtal, som kan gälla tills vidare och vara stabila, för att förena arbete och familjeliv.

I betänkandet kriminaliseras och glöms även visstidsavtal, som är avgörande och oersättliga i vissa sektorer, exempelvis turism, catering, byggbranschen och jordbruk, där det skulle vara otänkbart att ingå tillsvidareavtal, med tanke på den roll de spelar.

Ett annat förbehåll som jag vill betona är att vi vet att arbetssystemen varierar enormt mycket från ett land till ett annat. Det gör även industriella relationer, och det är därför mycket svårt att framställa gemensam lagstiftning på EU-nivå.

Vi är mer för subsidiaritet, och även en öppen samordningsmetod och enighet mellan sociala ombud. Vi vill naturligtvis inte ge kommissionen en blankocheck för att agera när det gäller arbetsrättsliga frågor utan att ta hänsyn till de olika länderna och de olika särdragen för vart och ett.

Françoise Castex (PSE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Det var på tiden tycker jag att Europeiska unionen tog upp denna debatt och vi kan vara nöjda med grönbokens initiativ. Jag är emellertid rädd att detta initiativ inte nödvändigtvis är goda nyheter för EU:s arbetstagare. Grönboken bör kritiseras lika mycket för den metod som har använts som för de riktlinjer som föreslås i den.

För det första när det gäller metoden: jag beklagar att detta samråd inte följer det förfarande som beskrivs i artikel 138 i fördraget, som ger särskild status åt arbetsmarknadens parter i socialpolitiska frågor. Denna avvikelse från förfarandet kritiseras vidare av Europeiska fackliga samorganisationen.

För det andra när det gäller föremålet: en grönbok måste vara opartisk. Den måste ställa frågor utan att lämna svar *a priori*. Europeiska kommissionen gör dock påståenden som är uppenbart ideologiska. Det är fallet när den kritiserar den traditionella modellen för att skapa ett hinder för sysselsättning. Det är åter fallet när den uppger att skyddet mot uppsägning är ett hinder mot företagets dynamik och anger osäkerhet som ett bevis på modernitet.

I Europa och i internationella regler som har införts av Internationella arbetsorganisationen (ILO) finns det principer och grundläggande rättigheter som måste respekteras. Det öppna avtalet måste bekräftas som regeln. Arbetstagaren måste skyddas genom lagstiftning eller kollektivavtal eller både och. Det är därför, och jag vill understryka detta, som kollektivavtal måste fortsätta att vara den viktigaste källan när man ska utforma arbetsrätten.

Ett ord, avslutningsvis, om begreppet flexicurity, som har inrättats som en princip. Såsom det definieras här inför det en stor obalans i fördelningen av befogenheter mellan Europeiska unionen och medlemsstaterna. Europeiska unionen skulle införa flexibilitet och överlåta åt medlemsstaterna att ensamma ta ansvar för att garantera arbetstagarnas trygghet. Våra medborgare vill ha ett Europa som skyddar deras rättigheter och deras sociala modell. Låt oss inte ge dem bilden av ett Europa som förstör deras sociala regelverk. Låt oss inte glömma att deras anslutning till det europeiska projektet står på spel.

Ona Juknevičienė (ALDE). – (LT) Det finns två viktiga problem i det dokument som har framställts av Jacek Protasiewicz: 1) icke-standardiserade anställningsavtal, 2) begreppet anställd.

När icke-standardiserade anställningsavtal tillämpas sker fall av diskriminering av anställda. De får inte tillräckliga sociala garantier. Flexibilitet hjälper dock företag att anpassa sig till marknadsförändringar, och det hjälper anställda att balansera sitt privat- och yrkesliv.

Många litauer arbetar i byggbranschen i Förenade kungariket efter att ha registrerat sig som *oberoende arbetstagare*. I verkligheten arbetar de för byggföretag, precis som andra arbetstagare. De har dock inte lika garantier för sysselsättning, social trygghet osv. Definitionen av en anställd bör baseras på denna verkliga situation på arbetsplatsen och på arbetstid. Vårt mål är en effektiv arbetsmarknad, där en person kan hitta lämplig anställning och företag kan hitta lämpliga anställda. Det dokument som vi diskuterar i dag är ett bidrag mot att uppnå detta mål.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill tacka Jacek Protasiewicz för att han har tagit upp den viktiga frågan om anpassning av arbetsrätten till de moderna kraven. Trots att vi vet att det inte finns någon gemensam arbetsrätt bör Europeiska unionen ändå inspirera till positiva och konkurrenskraftiga förändringar och en del standardisering inom det område som rör arbetsrätten.

Jag vill här ta in ett utdrag från den polska fackföreningen Solidaritets ståndpunkt om grönboken, där det anges att trots att den huvudsakliga grunden för arbetet bör fortsätta att vara ett avtal om tillsvidareanställning, vilket garanterar ett riktigt skydd av anställningsförhållanden, bekräftas det att definitionen av en beroende arbetstagare omfattar alla personer som arbetar under beroende av en entreprenör, inbegripet personer som utför arbete på grundval av civilrättsliga avtal. Detta bör knytas samman med en tydlig definition av egenföretagande.

Jag vill, åtminstone i sammanfattande form, ta upp ett antal viktiga frågor – distansarbete, särskilt arbete för unga föräldrar och handikappade, och behovet av att avlägsna löneskillnaderna mellan män och kvinnor som utför samma arbete. Nyckelorden i dag bör vara sysselsättning, flexibilitet och trygghet. Det är dock inte ord utan människor som är viktiga – å ena sidan de personer som vill försörja sin familj genom att utföra uppdragsarbete, däribland arbetslösa, och å andra sidan personer som är arbetsgivare – både privata och offentliga, och de som känner ett ansvar för att lösa våra allt mer globala problem.

Edít Bauer (PPE-DE). – (SK) Jag håller med dem som inte skulle vilja bo i en miljö där arbetsrätten uteslutande skulle avspegla konkurrensbehoven.

Nya ekonomiska trender leder tveklöst till ett behov av en mer flexibel arbetsmarknad, vilket hör samman med en högre andel atypiska och icke-standardiserade anställningsavtal. Den bakomliggande frågan i detta sammanhang är: vem skulle ta på sig de nya och större riskerna med en mer flexibel arbetsmarknad? Frågan rör inte bara ett starkare skydd för ”utomstående”, eftersom enskilda personer eller deras familjer måste bära riskerna, och de sociala förlusterna kommer att bli oproportionellt stora utan en ny strategi som grundar sig på införandet av en modell där alla vinner. Tänk bara på de problem som hör samman med den demografiska krisen. Det är svårt att hitta en lösning. Hittills verkar det finnas fler frågor än svar, både på EU- och medlemsstatsnivå.

Ett nytt paradig verkar behövas inom arbetsrättens område, men inte bara i begreppets snäva bemärkelse. Ursprungligen grundade sig begreppet flexicurity på antagandet att enskilda personer kan och bör anpassa

sig till de nya villkoren på en flexibel arbetsmarknad, men inte bära de risker som följer av den nya situationen. Riskerna bör i stället spridas mellan personen, arbetsgivaren och samhället. Det råder inget tvivel om att sökandet efter rätt svar kräver politiskt mod – modet att söka svar som inte bara tjänar konkurrensens intressen och som utesluter alla andra, utan som utgör en ny avvägning mellan värderingar.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – *(PT)* Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill berömma Jacek Protasiewicz för att han med vår hjälp har lyckats omvandla sitt ursprungliga betänkande till ett parlamentsbetänkande. Ett ord även för Ole Christensen som organiserade ett strukturerat kollektivt bidrag för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet. Betänkandet innehåller aspekter som är centrala för den rådande europeiska debatten, exempelvis frågan om flexicurity. Jag vill påpeka att flexicurity bara kan uppnås med hjälp av en effektiv och modern arbetsrätt där kollektivförhandlingar och förekomsten av arbetsmarknadsparter är en viktig del i synen på begreppet.

Viktig är även uppmaningen till medlemsstaterna att se över och anpassa sina sociala trygghetssystem för att komplettera den aktiva arbetsmarknadspolitiken, nämligen livslång utbildning och livslångt lärande. Det var en glädje för mig att lägga fram vissa ändringsförslag som hörde samman med små och medelstora företags betydelse som viktig drivkraft för att skapa och öka sysselsättningen i Europa, samt för social och regional utveckling. Det är viktigt att stärka rollen för små och medelstora företag för att förbättra arbetslagstiftningen.

Viktigt är även att förbättra samordningen mellan den nationella arbetslagstiftningen och kontrollen av sociala förhållanden. Detta är oumbärligt för en mer effektiv kamp mot exploateringen av invandrad arbetskraft. Vi måste även bekräfta behovet av att införa tillräckligt flexibla arbetsmetoder och -tider för att hantera behoven hos arbetstagarna och de företag eller institutioner där de arbetar.

I detta sammanhang är det även viktigt att påpeka och betona att alla arbetstagare bör ha rätt till samma skyddsnivå och att vissa grupper inte ska uteslutas från högre skyddsnivåer från början, exempelvis sjömän, besättningar på fartyg och personer som arbetar till havs. Innan jag slutar måste jag betona Europaparlamentets uppmaning till dess medlemsstater att avlägsna begränsningarna av tillträdet till deras arbetsmarknader och därigenom förbättra rörligheten för arbetstagare i hela Europeiska unionen och bidra till att målen i Lissabonstrategin uppnås snabbare.

Arbetsrätten kan och bör moderniseras, men den bör stärka, i stället för att ifrågasätta, den sociala balansen i varje medlemsstat, samt den europeiska sociala sammanhållningen.

Siiri Oviir (ALDE). – *(ET)* Med tanke på för det första EU:s åldrande samhälle och för det andra ett av de viktigaste målen i Lissabonstrategin, att uppnå en hög sysselsättningsnivå, är jag övertygad om att den traditionella modellen för anställningsförhållanden inte nödvändigtvis är lämplig för anställda med vanliga anställningsavtal som har ingåtts för en obegränsad tid.

I ett turbulent samhälle måste arbetstagarna kunna anpassa sig till förändringar och utnyttja de möjligheter som globaliseringen medför.

Jag anser därför att alternativa modeller för avtalsförbindelser som tillägg till annat kan öka företagets förmåga att kanalisera kreativiteten hos sin arbetskraft och därigenom även skapa ytterligare konkurrensfördelar.

Det bästa sättet att uppnå ovanstående är att använda den öppna samordningsmetoden, som är en användbar metod för att utbyta information om bästa metoder för att möta gemensamma utmaningar på ett flexibelt och öppet sätt.

Avslutningsvis vill jag tacka föredraganden för att han haft modet att granska detta ämne i sådan detalj, och er alla för uppmärksamheten.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – *(PL)* Herr talman! De demografiska problem som drabbar många länder i Europeiska unionen i dag har bland annat orsakats av ungdomars instabilitet. För att en ung person ska kunna hitta ett rimligt säkert arbete måste han eller hon i dag bevisa sin erfarenhet och lämna de referenser som arbetsgivarna kräver. Därför bestämmer sig många för att inte bilda familj förrän senare i livet, vilket uppenbarligen inte uppmuntrar till stora familjer, och Europa måste tänka och agera för att se till att dess identitet och kristna traditioner överlever och dominerar de närmaste åren.

Jag vill gratulera min kollega till ett betänkande som beskriver de grundläggande problemen, samtidigt som stor uppmärksamhet läggs på anställningsstabiliteten i form av tillsvidareanställningar, som borde utgöra normen.

Det är också viktigt att EU tar upp begränsningarna för de nya medlemsstaternas tillträde till arbetsmarknaderna, särskilt eftersom dessa begränsningar införs av de stater som talar mest om europeisk integration samtidigt som de i praktiken tillämpar en omfattande nationell interventionism.

Richard Falbr (PSE). – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ser ingen anledning att anta en försonande ton. För mycket står på spel. Grönboken om en modern arbetsrätt har bara en fördel – den kan enkelt rivs sönder som ett otroligt hopkok av halvsanningar och hycklande iakttagelser. Jag skulle vilja använda mitt anförande till att ställa några frågor.

Varför diskuterades inte betänkandets innehåll med arbetsmarknadens parter? Existerar de inte på EU-nivå? Arbetsrätten har kommit fram och utvecklats i 100 år på ett sådant sätt att arbetstagare som erbjuder sina tjänster till arbetsgivare skulle kunna verka på lika villkor. Varför förefaller grönboken antyda att behovet av att uppnå en sådan jämlikhet inte längre finns? Varför påpekas det inte i dokumentet att en hel del arbete redan utförs utanför arbetsrättens tillämpningsområde? Ser kommissionen arbete som en handelsvara? Varför betonas det så starkt i grönboken att tillsvidareanställningar är föråldrade och att 76 procent av européerna håller med om detta uttalande. Varför föreslås det inte även i grönboken att Internationella arbetsorganisationen kasseras på grundval av allt som den har antagit under nästan 100 år? Skulle Vladimir Špidla kunna berätta om han vet att om man undantar ett fåtal medlemsstater kan de hycklande riktlinjerna för att öka arbetsmarknadsparternas roll inte uppfyllas? Vet han att tanken på en social dialog i ett antal medlemsstater är ett påhitt och ett sätt för regeringen att misskreditera fackförbunden? Allt detta gäller för Tjeckiska republiken. Vet han att det för dem som har ett otryggt arbete i princip är omöjligt att gå med i ett fackförbund? Vet han att arbetsinspektioner i ett antal länder bara existerar på papperet? Även detta gäller för Tjeckiska republiken.

Ett omnämnande måste göras av det nyligen myntade uttrycket flexicurity, ett exempel på europeiskt nyspråk som är avsett att ge intrycket av att det inte har något med ”flexploatering” att göra. Det kommer uppenbarligen att leda till färre skillnader mellan dem som finns inom och utanför arbetsmarknaden, så att alla hamnar utanför.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Herr talman! Kommissionens förslag för arbetsrättens framtid är ett viktigt steg, även om vi måste komma ihåg att moderniseringen av arbetsrätten främst vilar på medlemsstaterna.

Jag beklagar att detta initiativ från kommissionen är mycket ensidigt, och jag är särskilt ledsen över att de kolossala löneskillnader som fortfarande finns mellan kvinnor och män i EU:s medlemsstater totalt ignoreras i denna grönbok.

Kommissionen är inte intresserad av arbeten där kvinnor och män i olika europeiska länder skulle kunna få samma och jämlik behandling när vi nu befinner oss i 2000-talet. Jag skulle även ha förväntat mig att förslaget skulle ha innehållit en diskussion av hur man ska genomföra de åtta direktiv om jämlikhet som EU har antagit och som skulle garantera lika lön för män och kvinnor.

Jag vill avslutningsvis säga att det är olyckligt att man inte kan förvänta sig mycket av EU inom området för främjande av jämställdhet mellan kvinnor och män.

Wiesław Stefan Kuc (UEN). – (PL) Herr talman! Arbetsrätten är ett av de svåraste dokumenten, både när det gäller dess juridiska aspekter och i fråga om innehållet. Det innehåller inte bara ekonomiska och juridiska, utan även moraliska delar. Att jämka samman dessa element är en svår och ibland omöjlig uppgift, men vi kommer att försöka att jämka samman dem så mycket som möjligt.

Hur bör 2000-talets arbetsrätt se ut? Den måste bland annat uppfylla följande villkor: för det första måste den vara flexibel och kunna anpassa sig till omständigheter i snabb förändring. För det andra bör den skydda arbetstagare och främja deras utveckling. För det tredje bör den skydda arbetsgivare och göra det möjligt för företag att utvecklas samtidigt som den är så effektiv som möjligt. För det fjärde måste den tillåta optimal användning av arbetsresurser. För det femte måste den tillåta en dialog mellan arbetstagare och arbetsgivare. Det viktigaste är även att rätten till arbete måste vara lika i hela Europeiska unionen och gälla i alla medlemsstater.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Insatser görs genom EU-lagstiftningen och medlemsstaternas lagstiftning samt genom en dialog mellan arbetsmarknadens parter för att modernisera den rättsliga ramen som kommer att fortsätta att ge arbetsgivare och arbetstagare varje form av rättssäkerhet och socialt skydd.

Frågan är om socialt skydd och social integration är konsekvenser av eller förutsättningar för att uppnå målsättningarna ekonomisk tillväxt, full sysselsättning och social rättvisa?

Jag accepterar de två målens alternativa roll i betydelsen ”vad kom först, hönan eller ägget?”

Att främja den ekonomiska tillväxten och skydda arbetstagarnas trygghet måste vara gemensamma samförståndsmålsättningar från planeringsnivån till genomförandenivån, där vi uppmärksammar behovet av en flexibel marknad och av att stärka säkerheten, vilket är en dubbel utmaning, så att vi tar fart, i enlighet med ert förslag, herr kommissionsledamot, och spelar en ledande roll i en öppen, internationell, konkurrensutsatt miljö, utan att göra avkall på våra värderingar eller nuvarande sociala standarder.

De nya formerna av frivillig sysselsättning och frivillig acceptans gör det enklare för grupper med särskilda kännetecken, exempelvis ungdomar, äldre arbetstagare och kvinnor, att komma in och stanna på arbetsmarknaden. Att utbyta bästa metoder om innovativa arrangemang skyddar balansen mellan yrkes- och familjeliv, med särskilt stöd för kvinnor och deras tredubbla plikter.

Arbetstagare har olika behov beroende på var i livet de befinner sig och vilka karriärutsikter de har. Varje medlemsstat har också sina särdrag och olika ekonomiska förutsättningar och antar nationell lagstiftning. EU-lagstiftningen är ett komplement för gränsöverskridande förbindelser och för att uppnå en fri inre marknad.

Vi får inte glömma möjligheterna till livslångt lärande i kampen mot arbetslöshet och vi måste komma ihåg att vi med förtroende för relationerna mellan staten och arbetsmarknadens parter, med respekt för människors värdighet, i den sociala rättvisans tjänst och genom att undvika konflikter, ska öka EU:s konkurrenskraft och framgång.

Maria Matsouka (PSE). – (EL) Herr talman! Debatten om en modern arbetsrätt var, när den var en debatt om sakfrågorna i stället för bara ett svepskäl, en viktig möjlighet att illustrera de radikala skillnaderna mellan högern och vänstern.

Högern tolkar höga arbetslöshetstal och fattigdom som en följd av arbetsrättens brist på flexibilitet. Den anser att den svarta marknaden är mer eller mindre oundviklig och talar, för att legalisera allt detta, om flexibilitet med säkerhet. Vad kan då vara bättre än den danska modellen? Den kan dock bara tillämpas om det föreligger full ekonomisk, finansiell och skattemässig harmonisering mellan medlemsstaterna.

Det betänkande som vi ska rösta om är en förbättring av det ursprungliga förslaget på flera punkter, tack vare socialisternas övergripande motförslag som var inriktat på skyddet för arbetstagare, vilket varken är orsak till arbetslösheten eller välgörenhet. Det är bara en av de viktigaste pelarna i den ekonomiska tillväxten och den sociala rättvisan.

Låt oss inte förneka sanningen! Inför den historiskt exemplösa ökningen av den producerade rikedomens och dess farliga ojämlika fördelning till förmån för arbetsgivarna måste vi fördjupa begreppet arbetsrätt.

Janusz Wojciechowski (UEN) – (PL). Herr talman! Europaparlamentet har lyckligtvis intagit en holistisk syn på frågan om arbetsrätt och för detta uttrycker jag min tacksamhet till föredraganden Jacek Protasiewicz, som har framställt ett betänkande av högsta kvalitet.

Jag vill ta detta tillfälle i akt att nämna den tragiska situationen för utländska arbetstagare i många länder i Europeiska unionen. Fler slavläger eller slavliknande arbetsläger har upptäckts i vissa länder. Personer som söker arbete utomlands för att försörja sig faller i händerna på skrupelfria kriminella som utnyttjar, förnedrar och ibland mördar dem. Denna situation är en skam för Europeiska unionen på 2000-talet.

Europaparlamentet måste vädja till alla sina medlemmar och till sina arbetstillsynsmyndigheter och rättsskipande myndigheter att särskilt uppmärksamma utländska arbetares svåra situation och effektivt motverka att de exploateras av kriminella.

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Som ni ser kan vi fortfarande använda oss av ögonkontakt, och det är bra. Herr talman! Det är bra att vi debatterar arbetsrätten i dag, just på grund av att mycket håller på att förändras inom arbetsmarknaden i Europa och i alla våra medlemsstater.

Vi kan faktiskt se att det finns ett enormt stort behov av flexibilitet för att bättre förutse marknadens behov, men även från arbetsgivarna själva, eftersom de ofta vill kombinera arbete med familj, utökad familj och vårdåtaganden. Denna flexibilitet behövs, inte minst i ett samhälle vars andel äldre personer ökar, medan dess andel unga personer minskar, och där den åldrande befolkningen troligen inte längre vill arbeta 40 eller 36 timmar på arbetsmarknaden, men ändå skulle vilja stanna kvar med ett mindre krävande arbete.

Om vi vill ha denna flexibilitet – och det är därför som en debatt är så viktig – och inser att den är en förmån, betyder det dock även att vi från början – och jag beklagar att Maria Matsouka har lämnat kammaren, eftersom hon nämnde en debatt mellan högern och vänstern, men vägrar att lyssna – jämsides med denna flexibilitet måste införa trygghet för dem som vill arbeta i mindre och mer flexibla arbeten och därigenom tillåta att arbetsmarknaden fungerar mer effektivt.

Det är en brist – som vi kanske kan avhjälpa med de ändringsförslag som snart kommer att antas – att flexibilitetens stora nytta inte längre erkänns. Det är något som jag beklagar. Jag anser även att vi inte kan överlåta detta åt marknaden ensam, eftersom marknaden reglerar sig själv. Vi måste ännu en gång försöka införa flexibilitet, i kombination med korrekt trygghet.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Herr talman! Över en miljon personer har tillfälliga kontrakt genom bemanningsföretag i Förenade kungariket, och över sex miljoner i hela Europa, enligt Dublinstiftelsen. Det är den form av atypiskt arbete som har ökat mest inom EU under de senaste 20 åren, och ändå förnekas dessa arbetstagare skydd enligt EU-lagstiftningen.

I min egen valkrets i östra England har upp till 80 000 invandrade arbetstagare kommit från de så kallade åtta anslutningsländerna, det största antalet i hela Förenade kungariket. Många kommer tack vare bemanningsföretag och allt för många faller offer för oegentligheter, dock inte alla. Ett exempel är de arbetstagare som är anställda via bemanningsföretag, och vars kontrakt enligt kommunikationsarbetarnas fackförening identifieras som kontrakt till British Telecom i Norwich, Ipswich och Brentwood. Dessa personer har gått miste om två löneförhöjningar efter varandra, får 16 – inte 25 – semesterdagar och får 50 procent mindre övertidsersättning jämfört med sina fast anställda kolleger. Eller arbetstagarna vid Bernard Matthews i Norfolk och Suffolk, varav 60 procent har kontrakt genom bemanningsföretag och har rekryterats i Portugal, som endast hade 19 pund i lön per dag för en sexdagars arbetsvecka, och sedan friställdes till följd av utbrottet av fågelinfluensan.

Till kommissionen vill jag säga att ni erbjuder ”flexicurity”. Vi ser, och välkomnar faktiskt, en del av flexibiliteten, men var är säkerheten om den inte gäller för arbetstagare som har tillfälliga kontrakt genom bemanningsföretag? Till det tillträdande portugisiska ordförandeskapet vill jag säga att det måste vara möjligt att nå en vettig kompromiss för kvalificeringsperioden, men detta direktiv har aldrig gått till omröstning sedan EU:s utvidgning. Låt det gå till omröstning, se var majoriteten finns. Förenade kungarikets regering har förklarat att den kommer att stödja direktivet. Det borde hela EU göra.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Sysselsättningstillväxten beror främst på små och medelstora företag och ensamföretagare. Dessa arbetsgivare är mycket bra på att skapa nya arbetstillfällen och öka sysselsättningen i Europa.

Av denna anledning, och med tanke på det breda spektret av arbetstraditioner, affärsavtal och typer av företag på arbetsmarknaderna i EU:s medlemsstater, måste EU:s prioriterade uppgift vara att skapa EU-lagstiftning som kommer att stärka de små och medelstora företagens position samtidigt som det skapar nya arbetstillfällen genom förbättringar av arbetsrätten.

Erfarenheten visar att EU-direktivet om övertid, som många av EU:s medlemsstater har motsatt sig, exempelvis inte bör införlivas i arbetsrätten och att det måste ses över. Orsaken till detta är att restriktioner av övertiden utgör ett hot mot många sektorer i ekonomin, oavsett om vi talar om arbetstagare i vårdsektorn, gruvarbete, sociala tjänster eller brandväsendet.

I mitt land (Slovakien) har det nationella parlamentet den här månaden antagit en ny arbetslag som lockade fram negativa reaktioner, särskilt från små och medelstora företag. Regeringen ville stärka fackförbundens ställning och utöka deras befogenheter. Faktum är att tack vare påtryckningar från oppositionen och arbetsgivargrupper ändrades det ursprungliga regeringsförslaget väsentligt, vilket skapade en form av balans mellan fackförbundens och arbetsgivarnas befogenheter i den slutgiltiga lagen. Vidare har ett ändringsförslag från SDKÚ-DS medfört en ändring av definitionen av begreppet ”beroende arbete” på ett sätt som inte hotar ensamföretagare. Tack vare mer än 600 kommentarer som

framkom under framställningen och dussintals fler i parlamentet visade det sig möjligt att ändra det ursprungliga förslaget från Smer SD, och därmed att undvika att sända tillbaka den slovakiska arbetsrätten till förra århundradet.

Den höga arbetslösheten i Europa, särskilt i de nya medlemsstaterna, är ett misslyckande som kräver att åtgärder vidtas, och jag välkomnar därför inställningen hos föredraganden, Jacek Protasiewicz, vars betänkande innehåller lösningar för att uppfylla en vision från 2000-talet. Jag är dock oroad över dess ordalydelse efter omröstningen i utskottet för sysselsättning och sociala frågor, som jag inte kan stödja om inte de ändringsförslag som läggs fram av föredraganden för vårt politiska parti (gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater) antas. Några delar av förslaget till betänkande innehöll en föråldrad och obalanserad syn på de nuvarande problemen på Europas arbetsmarknader, och därför är betänkandet ett försök att bara skydda arbetstagarna. En sådan tolkning av arbetsmarknadspolitikerna kan leda till en situation där det inte finns något att skydda dem från, eftersom de är arbetslösa.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag anser inte att vi ska se på Protasiewiczbetänkandet som skilt från den muntliga frågan och resolutionsförslaget. Jag vill tacka båda föredragandena för deras arbete.

Tyvärr har utstationeringen av arbetstagare i tjänstesektorn fortfarande inga enhetliga normer för hela EU. Det visar även att samordningen av kommunikationen och informationsflödet mellan medlemsstaterna och de behöriga myndigheterna lämnar mycket att önska. Kontrollerna i detta avseende är också fortfarande otillräckliga. Ett balanserat förhållande mellan den fria rörligheten och utförandet av tjänster, å ena sidan, och skyddet för arbetstagare å den andra, är helt nödvändigt. Jag anser att en förordning i detta avseende är det enklaste och mest effektiva sättet att förhindra social dumpning.

Samarbetet mellan medlemsstaterna och informationsutbytet måste främjas och stramas åt, och lämpliga kontrollåtgärder måste införas. Ytterligare detaljer i kommissionens riktlinjer skulle vara till hjälp här. För att säkra skyddet för arbetstagare och deras rättigheter föreslår jag att världsländerna utför de relevanta kontrollerna.

Kommissionen bör därför aktivt stödja samarbetet mellan tillsynsmyndigheterna i medlemsstaterna genom att inrätta en permanent plattform för gränsöverskridande samarbete. När det gäller företag och anställda manar jag även till en starkare inblandning av arbetsmarknadens parter i denna fråga. Bara en balans kan skapa mer sysselsättning och därmed större välfärd och säkerhet, för alla i EU.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). – Consider că acest raport este unul echilibrat și care reflectă diversitatea relațiilor de muncă de pe teritoriul Uniunii Europene, dar și a pozițiilor politice față de un subiect care dă naștere unor discuții aprinse.

Atingerea unui echilibru în relația dintre angajat și angajator, în care ambele părți au de câștigat, trebuie să fie o prioritate a Uniunii Europene. În acest cadru, al flexibilității și al securității, angajatorul câștigă mai multă forță de muncă, iar angajatul mai multă protecție pentru tipul de contract flexibil.

Pentru România, unde avem un rezervor important de forță de muncă în zona rurală, contractele de muncă flexibile sunt o soluție pentru a intra pe piața muncii fără a pierde din drepturile sociale de care beneficiază angajații cu contract clasic. Aceasta ar asigura o integrare mai rapidă pe piața muncii a lucrătorilor din zona rurală, care vor putea să participe la creșterea economiei din anii următori și să beneficieze de ea.

Apreciez atenția pe care raportul o acordă sprijinirii familiei. Multe dintre aceste contracte flexibile sunt alese de femei care trebuie să facă față unei presiuni din ce în ce mai mari de a concilia viața profesională cu cea familială.

În sprijinul tinerilor aș fi dorit ca raportul să încurajeze mai mult utilizarea tehnologiei informației și a comunicării ca instrumente principale în modul de lucru. Munca la distanță în condiții de maximă mobilitate este o tendință deja prezentă pe care trebuie să o folosim în beneficiul celor mai bine pregătiți pentru ea.

Pentru reducerea muncii la negru trebuie să încurajăm angajatorii să declare relațiile de muncă fără să fie dezavantajați economic. O parte din acest fenomen este cauzată de restricțiile pe care unele state membre încă le mențin pentru lucrătorii din țările care au aderat recent la Uniunea Europeană. Este o discriminare inutilă care creează atât probleme de administrare pentru statele respective cât și riscuri

pentru lucrători. De aceea consider ca eliminarea perioadelor de tranziție impuse de aceste state membre va avea ca efect direct reducerea muncii la negru.

Tadeusz Zwiefka (PPE-DE) – *(PL)* Herr talman! En ändring av arbetsrätten i Europeiska unionen är viktig inte bara för tryggheten och skyddet för arbetstillfällen, utan för att den har en stor effekt på sysselsättningsnivåerna. Vi har fört långa diskussioner om huruvida den globala konkurrensen kräver förändringar av den nuvarande arbetsrättsmodellen. Jag anser att den tveklöst gör det.

De senaste tjugo åren har vi sett en gradvis och allt snabbare återgång från arbetsrättens standardformer och den allmänna sysselsättningsmodellen. Detta fenomen är ett svar på globaliseringens utmaningar, som är en självständig process, och vare sig vi vill det eller ej är det upp till oss om våra samhällen utnyttjar de möjligheter den ger.

Att motverka de negativa aspekterna på globaliseringen kräver en mycket mer flexibel arbetsrätt samtidigt som de nuvarande trygghetsnivåerna behålls. Vi bör komma ihåg att den nuvarande nivån på anställningstrygghet i Europeiska unionen är högst i världen. Vi behöver inte förbättra anställningstryggheten mer, men vi behöver större flexibilitet och rörlighet samt avreglering av arbetsmarknaderna i alla medlemsstater.

Trots all reglering vinner flexibiliteten insteg i våra liv. För närvarande är 40 procent av alla anställningsformer atypiska, och de står för 60 procent av alla nya arbetstillfällen. I slutändan, och detta är det mest hoppningivande tecknet hittills, omvandlas två tredjedelar av de atypiska anställningsformerna till den traditionella formen, det vill säga fasta anställningar.

Arbetsrättens traditionella strukturer lever inte upp den moderna verkligheten. I de moderna tjänstebaserade ekonomierna, eller de ekonomier som är baserade på små och medelstora företag, kan en mer flexibel och atypisk strategi vara nyckeln till framgång.

Flexibilitet räcker dock naturligtvis inte om det inte finns någon rörlighet bland arbetstagarna. Därför vädjar jag om ett fullständigt öppnande av arbetsmarknaden i Europeiska unionen för arbetstagare från alla medlemsstater. Vi vet nu att fördelarna med att avreglera arbetsmarknaderna inte bara gynnar de migrerande arbetstagarna, utan även de länder som beslutade att öppna sina arbetsmarknader.

Ingen ekonomi kan utvecklas och bli konkurrenskraftig utan fungerande företag som kan konkurrera på den globala marknaden och som drivs av skickliga ledare och ägare. Även de bäst skötta företagen kan dock inte verka utan bra arbetskraft. Alla behöver varandra för att överleva.

Iles Braghetto (PPE-DE). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Behovet av att modernisera arbetsrätten inför 2000-talets innovationer medför verkliga, krävande utmaningar för den befintliga arbetsmarknaden, särskilt för alla dem som söker nytt arbete av hög kvalitet, ett arbete som passar in med övriga delar av deras privatliv.

Att knyta samman flexibilitet på arbetet – som är ett kännetecken för en konkurrenskraftig, global marknad – med anställningstrygghet – som är en rättighet/skyldighet för varje EU-medborgare – kräver att vi, i enlighet med Lissabonstrategin, gör professionella färdigheter och förmågor användbara. Det kräver att de nödvändiga verktygen tillhandahålls för att göra människor önskvärda i företagens ögon, och att deras tekniska utbildning och specialistutbildning anpassas till den nya tekniken.

I det europeiska samhället finns det en skriande brist på utbildning som förhindrar eller bromsar utvecklingen av färdigheter och kunskaper. För Europeiska unionen är investeringar i mänskligt kapital och utbildning av ungdomar det bästa och modernaste sättet att bekräfta rätten att arbeta. Det är en av de utmaningar som förs fram genom grönboken.

Jag tackar föredraganden för det arbete som han har utfört för att harmonisera de olika synpunkter som uttrycktes i debatten.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – *(EN)* Herr talman! Jag vill gärna börja med att tacka kommissionen för den mycket tankeväckande grönboken. Kommissionens arbete har gett upphov till detta betänkande, och har väckt denna debatt. Jag anser att grönbokens utformning – och naturligtvis att kommissionen har fört ett så omfattande och brett samråd – förvisso har berikat våra egna diskussioner. Efter morgondagens omröstning, efter det att vi har röstat om alla ändringsförslag, hoppas jag verkligen att kommissionsledamoten i sin tur kommer att finna det lämpligt att tacka parlamentet för vårt positiva gensvar på detta arbete, men vi får se hur det går.

Föredraganden och hans enastående arbete har redan nämnts, och jag instämmer i dessa kommentarer. Många kommentarer har framförts av olika kolleger om ordet ”flexibilitet”. Jag anser att föredraganden har visat stor flexibilitet när han erkänner att de farhågor som uttryckts av ledamöter från andra politiska grupper är berättigade, men jag anser att även skuggföredragandena har visat prov på flexibilitet genom att ta till sig föredragandens ståndpunkt. Jag vill tacka alla för deras arbete. Tidigare under debatten sa Konrad Szymański att han inte kunde utsträcka sina gratulationer till utskottets arbete. Jag vill bara säga till honom att det betänkande som utskottet producerade, inom den begränsade tidsramen, i själva verket blev ett interimsbetänkande. Jag har fullt förtroende för att det betänkande som parlamentet röstar fram i morgon efter ändringsförslagen kommer att bygga på en helt annan grund, och att det betänkande som hade kunnat leda till splittringar till slut kommer att förmedla ett tydligt och enhetligt budskap.

Slutligen vill jag be kommissionen att beakta de punkter som har lyfts bort från betänkandet mellan utskottsstadiet och det nuvarande skedet när den analyserar våra diskussioner. Jag anser att detta utgör ett viktigt budskap. Jag vill också att kommissionen överväger det som behålls, och att den särskilt uppmärksammar punkt 10 om arbetstid och behovet av större flexibilitet, såväl för arbetstagare som för arbetsgivare. Det är en sak att säga att vi behöver mer flexibilitet. Vi uppmanar emellertid kommissionen att visa samma flexibilitet när den går vidare med denna mycket komplicerade och känsliga fråga.

Avslutningsvis vill jag bara nämna våra assistenter, och med det menar jag inte bara assistenterna till oss parlamentsledamöter, utan även assistenterna till våra parlamentariska grupper. De är så ofta glömda hjältar och hjältinnor. Jag anser att de har utfört ett utomordentligt arbete, särskilt på en så anmärkningsvärt kort tid. Jag vill alltså, förhoppningsvis på allas vägnar, tacka och gratulera dem till det genomförda arbetet.

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Herr talman, ärade ledamöter! Det kom inte som någon överraskning att debatten om arbetsrätten var långtgående och djup, och ofta ganska livlig. Det är naturligt eftersom arbetsrätten är en av de känsligaste frågorna och ligger i själva hjärtat av den europeiska sociala modellen. Jag är mycket glad över att grönboken utgjorde grunden för denna utomordentligt grundliga diskussion. Det fanns mer än 450 olika yttranden, vilket kraftigt överstiger den normala mängden när det gäller ett offentligt samråd om en grönbok. Det är också tydligt att grönboken inte syftar till att lösa frågan om arbetsrätten, utan snarare att väcka frågor. Kommissionen kommer att värdera dessa frågor och senare utfärda svar.

Jag anser att debatten i denna kammare visar att det finns goda utsikter till samförstånd på vissa centrala punkter. Jag vill nämna några av dem som jag anser är särskilt viktiga. Det första av dem är behovet av en meningsfull dialog. Trots att nivån på den sociala dialogen i vissa medlemsstater är mycket låg anser jag att detta är en grundläggande faktor. Detta är det främsta skälet till att vi ger direkt stöd till en social dialog inom ramen för Europeiska socialfonden, särskilt genom skapandet av administrativ kapacitet för arbetsmarknadens parter.

Den andra fråga som bör belysas är att arbetsrätten inte finns i ett vakuum och att varje debatt i frågan alltid blir känslig och alltid kommer att påverka arbetsmarknadens parter. Jag anser även att den framtida utvecklingen av arbetsrätten kräver att alla åtgärder som skulle leda till en upplösning av arbetsmarknaden, ökad anställningsotrygghet eller en minskning av arbetstagarnas grundläggande rättigheter undviks.

Det verkar som att situationen för arbetstagare som formellt är egenföretagare men som är ekonomiskt beroende av en huvudsaklig konsument eller arbetsgivare som utgör källan för deras inkomst måste lösas. Arbetsrätten måste genomdrivas aktivt för att skydda och stödja högkvalitativa arbeten och bekämpa odeklarerat arbete.

Ärade ledamöter! En del frågor har uppstått som ligger utanför debattens kärna och som troligen inte kommer att besvaras ens vid omröstningen, så jag vill nämna dem. Låt mig betona att socialt skydd är en förutsättning för full sysselsättning, inte en följd av den. Arbetsmarknader med mycket dåligt anställningsskydd – exempelvis i utvecklingsländer – skapar inte arbetstillfällen tillräckligt effektivt. Jag vill även betona att det redan finns ett direktiv om utstationering av arbetstagare, och vi ska med tiden debattera ett antal tolkningar av det. Därför finns det redan en viss norm, även om man lätt kan föreställa sig en annan utveckling.

Frågan om arbetsförmedlingar togs också upp. Jag vill påpeka att det portugisiska ordförandeskapet mer eller mindre har införlivat denna fråga i sitt program, och i samband med ordförandeskapet ska vi försöka göra de framsteg som så väl behövs. Ledamotens beskrivning av marknadsutvecklingen för

arbetsförmedlingarna var enligt mig helt riktig. Dynamiken på denna marknad är tydlig, tillsammans med vissa fenomen som tveklöst kan betraktas som indikatorer på eventuell social dumpning.

Ärade ledamöter! Arbetsmarknaden förändras markant och det är mycket viktigt för oss att finna vissa generella svar på EU-nivå, framför allt i medlemsstaterna som kan genomdriva arbetsrätten och som å ena sidan kan stödja vår övergripande kapacitet, effektivitet, konkurrenskraft och styrka som samhälle, och å andra sidan garantera en lämplig trygghet för arbetstagare på 2000-talet. Detta är ingen enkel uppgift, men debatten har övertygat mig om att ert betänkande har en chans att antas, och jag väntar därför med intresse på utgången.

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice ordförande

Talmannen. Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon den 11 juli 2007.

Skriftlig förklaring (artikel 142)

Bogdan Golik (PSE), skriftlig – (PL) Herr talman! Jag vill gratulera Jacek Protasiewicz till hans systematiska och svåra betänkande. Det är mycket viktigt att vi har inlett en allmän diskussion om riktlinjerna för modernisering av arbetsrätten för att hantera utmaningarna från globalisering, ständig strukturell arbetslöshet och demografiska trender som inte är till Europeiska unionens fördel.

Världen runt om oss och punkterna i betänkandet visar att det vi behöver i dag är ett EU med en gemensam politik för att bekämpa arbetslöshet med den gemensamma energipolitiken som förebild. En gemensam politik behövs i synnerhet eftersom det är ett problem som även de rikaste europeiska staterna, som Tyskland och Frankrike, där arbetslösheten snart kan nå upp till 10 procent, brottas med.

Jag är tveksam till förslaget om att anta gemensamma förordningar på EU-nivå för att lägga grunden till det system med sociala miniminormer som föreslås i punkt S. Enligt min mening är skillnaderna mellan medlemsstaterna för närvarande så stora att förslaget helt enkelt är ogenomförbart. Minimikvoter bör fastställas av medlemsstaterna själva alltefter deras ekonomiska utvecklingsnivå, förhållandena på arbetsmarknaden och traditionerna.

Det finns gott om uppgifter som pekar på att sysselsättningen har ökat tack vare så kallade atypiska anställningskontrakt. Dilemmat är därför inte vilken grund det finns för en persons anställning utan om det fungerar eller inte. Detta bör vara medlemsstaternas prioritet och hela EU:s under de kommande åren, med en särskild tonvikt på ungdomar som just kommit ut på arbetsmarknaden, kvinnor och äldre personer.

Malgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jag vill uppriktigt gratulera föredraganden till hans betänkande där han ger en realistisk analys av de förändringar som krävs i arbetsrätten för att aktualisera den inför 2000-talets utmaningar.

Enligt min mening är arbetsrätten fortfarande anakronistisk i vissa länder och verkningslös inför globaliseringens utmaningar.

Den moderna världen behöver en tydlig och flexibel arbetsrätt. Arbetstagare ska kunna dra fördel av livslång utbildning som anpassar dem till arbetsmarknadens krav.

Huvudproblemet för arbetsmarknaden är den byråkrati som krävs av företagen och som hejdar företagens utveckling. Att undanröja hindren inom sektorn för små och medelstora företag innebär att förbättra deras konkurrenskraft, vilket leder till ökad sysselsättning.

Moderniseringen av arbetsrätten måste bygga på ett aktivt stöd för arbetsmarknaden. Den måste baseras på att främja nya arbetstillfällen och byte av anställningar liksom på en fortlöpande arbetsmarknadsutbildning. Detta bör dock inte förväxlas med en överdrivet beskyddande sysselsättningspolitik som leder till ett artificiellt bevarande av arbetstillfällen som marknaden inte behöver och till försvagning av marknadsläget för de berörda företagen.

En av de viktigaste konsekvenserna av att bevara artificiell sysselsättning är att personalkostnaderna förblir högre eller att arbetstagarnas utveckling hindras av brist på omskolningsmöjligheter, samtidigt som detta vanligtvis leder till att företaget successivt försvagas och slås ut från marknaden.

Det är därför viktigt att aktivt främja arbetstillfällena i stället för att till varje pris skydda dem.

Véronique Mathieu (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Globalisering, den åldrande befolkningen, accelererande handel: så många utmaningar som måste axlas i morgon ännu mer än i dag.

Ingen medlemsstat kan påstå sig kunna hantera dessa problem ensam, och det är verkligen genom åtgärder som är väl samordnade inom Europeiska unionen som framgång inom sysselsättnings- och socialpolitiken kan uppnås. Vidare är jag glad över detta betänkande på eget initiativ om modernisering av arbetsrätten, vilket är nödvändigt för att svara på utmaningarna under 2000-talet. Dess syfte är inte bara berömvärt, det är absolut oundgängligt.

Arbete måste omvärderas, det rättsliga ramverket för det anpassas till tiden, och det kommer att vara nödvändigt att tillåta dem som vill arbeta att arbeta genom att utveckla attraktiv utbildning, och att tillåta dem som kan arbeta mer att göra det genom att erbjuda större flexibilitet i förhandlingarna mellan arbetstagare och arbetsgivare.

Flexibilitet innebär inte slutet på skyddsregler. Det innebär att reglerna kommer att bestämmas av fria förhandlingar efter envars behov, behov som fastställs inom en social dialog som uppmuntras.

Frankrike har redan initierat denna dialog med arbetsmarknadernas parter och det är därför med tillfredsställelse som jag välkomnar detta betänkande i linje med ambitionerna i Frankrike och de åtgärder som vidtagits där.

Csaba Óry (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Jag anser att Europeiska kommissionens initiativ är ett välkommet och ganska modigt steg, varigenom kommissionen har inlett en diskussion om modernisering av arbetsrätten. Jag förespråkar en nyanserad uppläggning och balanserade tekniska ändringar. Jag instämmer inte med vissa personer som höjer atypiska former av anställningar till skyarna och rekommenderar lagstiftare både nationellt och inom EU att på politisk nivå prioritera dessa atypiska former framför vanliga anställningskontrakt med obegränsad giltighetstid. Jag kan inte acceptera att ett atypiskt kontrakt i sig självt ska anses ha ett högre värde bara därför att det är atypiskt.

Å andra sidan anser jag att det inte vore rätt att försöka använda lagstiftningsmässiga, administrativa eller exekutiva medel för att tvinga entreprenörer att i högre grad använda vanliga anställningskontrakt. Vi måste erkänna att våra ekonomier under globaliseringsförhållanden ställs inför externa ekonomiska restriktioner och måste reagera på dem för att rädda sin fortsatta verksamhet.

Vår strategi inför denna svåra fråga kommer att bli välbalanserad om vi erkänner att både vanliga och atypiska former av anställningar är berättigade. Entreprenörerna måste få tillgång till ett bredare spektrum av kontraktsformer, och inför 2000-talets utmaningar behöver vi ge nya svar även på ett otal gamla problem. När det gäller den fortsatta utvecklingen av arbetsrätten har både EU och nationella lagstiftare viktiga uppgifter att fullgöra.

14. Utstationering av arbetstagare (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är den muntliga frågan till kommissionen om utstationering av anställda (0-0041/2007-B6-0312/2007) från Jan Andersson för utskottet för sysselsättning och sociala frågor.

Jan Andersson (PSE), föredragande. – Jag tror att det var Jacques Delors som sade att den inre marknaden för varor och tjänster klarar sig aldrig utan en stark social dimension. Varför sade han det? Det handlar om att vi på den inre marknaden inte skall konkurrera med varandra med dåliga arbetsvillkor, låga löner o.s.v. Varför inte det? Därför att det Europas löntagare aldrig skulle acceptera en sådan politik. Flexicuritydebatten visar dessutom att vi inte kan konkurrera med länderna utanför EU genom dåliga löner och arbetsvillkor. Då kan vi inte göra det inom EU heller.

Det är i det perspektivet vi ska se utstationeringsdirektivet. Utstationeringsdirektivet har kommit till för att tillförsäkra löntagarna rimliga och goda arbetsvillkor: lönevillkor, arbetstider och övriga arbetsvillkor. Man har pratat om minimiregler, men om vi ska följa generaladvokatens yttrande i Laval-målet så är det inte bara minimiregler. Det är faktiskt normalregler. Så långt går generaladvokaten i sitt yttrande.

Det är viktigt för löntagarna. Det är viktigt för att de ska få goda villkor, men det är också viktigt för företagen. Om vi inte hade haft det här regelverket så skulle vi ha gynnat de företag som betalar ut dåliga löner och de företag som har urusla arbetsvillkor. Det hade inte rått någon konkurrensneutralitet. Detta är viktigt både för löntagarna och för företagen.

Kommissionen har gjort en tolkning. Jag kan säga att det finns delar som vi är eniga om, men det finns också delar som vi är oeniga om. Låt mig börja med de delar vi är eniga om. Det behövs ett bättre informationsutbyte mellan myndigheterna i de olika medlemsländerna. De företag som tillfälligt har en verksamhet i ett annat land behöver informeras betydligt mycket bättre om villkoren i det land dit de kommer. Där kan vi göra åtskilliga saker i framtiden.

Kommissionen har tittat på rättspraxis och har ibland gjort övertolkningar, men ibland också riktiga tolkningar. När det gäller tredjelandsmedborgare så har vi inga synpunkter på den tolkning som kommissionen gjort, men när det gäller en del andra saker så har vi inte samma uppfattning.

Låt mig ta två exempel. Det ena gäller kravet på en representant. Där har kommissionen gjort en övertolkning av den rättsuppfattning som finns. Det fall som finns handlar om att representanten skulle tvingas vara bosatt i det land där verksamheten utförs. Det kravet ställer vi inte. Däremot är det viktigt att länder kan ställa krav på en representant som inte är vem som helst utan verkligen har mandat att föra företagets talan. Det är viktigt i mitt land där vi har kollektivavtal. Men det är också viktigt i andra länder ur myndigheternas perspektiv, för arbetsmiljövillkor och annat. Man måste kunna ställa krav på en representant, att den personen har mandat att föra företagets talan.

Nästa fråga gäller social dokumentation. Det är rättsfall som man från kommissionen hänvisar till. Det handlar om Belgien och att om man skulle bevara dokumentation i fem år. Det är en orimlig tid. Det kan jag hålla med om. Men det behövs dokumentation som visar vilka löntagare som är anställda och arbetar och vilka löner och arbetstider de har. Det behövs utan tvekan under den tid som arbetet utförs och också en rimlig tid efteråt. Vi vet ju att det fuskas med en del av det här, så en rimlig tid efteråt behövs.

Det fel som kommissionen har gjort är att övertolka i sitt meddelande. Man övertolkar rättspraxisen. Det är viktigt med kravet på representant. Det är viktigt med kravet på social dokumentation. Kommissionen säger att vi inte skall utmana någon arbetsmarknadsmodell inom Europa. Det är ett viktigt uttalande, men man gör faktiskt just det när man riktar kritik mot de medlemsländer som ställer krav på representanter och social dokumentation. Om man inte får lov att göra det så blir det ju omöjligt att ha en ordnad arbetsmarknad och omöjligt att upprätthålla vår arbetsmarknadsmodell. Då är det en annan modell vi pratar om. Detta borde kommissionen ta till sig. Även Tyskland har riktat precis samma kritik som kommer från de nordiska länderna.

Till sist skulle jag bara vilja ta upp en fråga om balansen. Det borde också riktas kritik mot de länder som inte har några kontroller över huvud taget. Det finns länder som inte har kontroller i tillräcklig omfattning, vilket gör att löntagare kanske jobbar under villkor som inte uppfyller de krav som finns i utstationeringsdirektivet. Det borde riktas kritik mot dessa länder.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Fru talman, ärade ledamöter! Den 13 juni 2007 antog kommissionen det slutliga meddelandet om 2006 års meddelande där kommissionen uttryckte sitt fulla stöd för medlemsstaternas mål att göra slut på olagliga metoder på arbetsmarknaden. Kommissionen erkänner att nationella organ måste genomföra lämpliga kontroller för att se till att tjänsteleverantörer följer nationella arbetsvillkor.

De utvärderingar av framstegen sedan 2006 som kommissionen genomfört på grundval av information från medlemsstaterna och arbetsmarknadens parter på EU-nivå tyder dock på att vissa åtgärder som genomförts i vissa medlemsstater är oproportionerliga och överskrider vad som behövs för att garantera utstationerade arbetstagare ett effektivt skydd. Så som framhålls i meddelandet från juni 2007 förefaller detta förhållande ha uppkommit på grund av ineffektivt samarbete mellan berörda organ i medlemsstaterna och brist på information.

I sina meddelanden påpekar kommissionen att när det gäller fri rörlighet för tjänster i enlighet med EG-fördraget kan reglerna begränsas enbart på grund av ett stort allmänintresse, till exempel för att skydda arbetstagare, och orsakerna måste vara skäligen. Vi måste bedöma från fall till fall om nationella åtgärder kan anses berättigade och skäligen – exempelvis kravet på att det ska finnas en representant som

är bosatt i värdlandet eller skyldigheten att ha vissa dokument om sociala och arbetsmässiga förhållanden tillgängliga i värdlandet för tillsynsändamål.

Kommissionen undersöker förhållandena i varje medlemsstat mycket noga för att avgöra vilka kontrollåtgärder som kan anses vara oberättigade eller oskäligen. Om så krävs kommer kommissionen att inleda talan om åsidosättande av skyldigheter så att gemenskapsrätten kan upprätthållas.

Jag vill betona att kommissionen också undersöker om de åtgärder som vidtas av enskilda medlemsstater är nöjaktiga och effektiva. Om så inte är fallet kommer de att behandlas på samma sätt, eftersom målet är att effektivt skydda arbetstagarna utan att hindra den interna marknaden.

Kommissionen har för närvarande inga planer på att offentliggöra några ytterligare riktlinjer. Det slutliga avgörandet av om nationella bestämmelser överensstämmer åvilar EG-domstolen, som redan har fällt ett antal avgöranden, och inte kommissionen eller parlamentet.

Vad gäller samarbete om information har de kontroller som kommissionen genomfört visat att det har skett en glädjande förbättring. Ytterligare förbättringar är ändå viktigt. Kommissionen föreslår därför att det administrativa samarbetet med medlemsstaterna ska utökas och förstärkas, framför allt genom att föra samman andra berörda parter – särskilt arbetsmarknadens parter – som spelar en viktig roll i tillsynen av att reglerna efterlevs.

Utvärderingen av genomförandeåtgärderna tyder på att även om genomförandet av direktivet inte har lett till många formella klagomål eller rättsliga förfaranden finns det vissa problem som kräver ytterligare uppmärksamhet, till exempel effektiviteten i den gränsöverskridande verkställigheten av sanktioner och skyddet av arbetstagare i händelse av flera underentreprenörer. Kommissionen vill engagera arbetsmarknadens parter och medlemsstaterna i det arbetet.

Till sist vill jag betona att meddelandet från juni 2007 visar att kommissionen rent principiellt inte alls vill undergräva de sociala modellerna i medlemsstaterna eller hur medlemsstaterna organiserar sina system för arbetsrättsliga relationer eller kollektivförhandlingar. Det är naturligtvis kommissionens uppgift att garantera att EG-rätten strikt efterlevs, och i de fall där otillbörliga bestämmelser har antagits, som inte leder till skydd av arbetstagarna utan snarare till begränsning av friheten att tillhandahålla tjänster på den inre marknaden, måste kommissionen vidta åtgärder så som föreskrivs i fördraget.

Philip Bushill-Matthews, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! En av utmaningarna med att försöka utarbeta en muntlig fråga följd av en omedelbar resolution på mycket kort tid är att se till att den fullständigt återspeglar allt vi vill säga. Denna gång, och kanske som vid en del andra tillfällen, anser jag att själva brådskan har lett till att inte alla instämmer i ordalydelsen i varje detalj i resolutionen. Detta är inte menat som kritik mot de politiska motståndarna på andra sidan kammaren. Det är bara menat som en kommentar, en förklaring till vad det handlar om.

Jag vill tillägga – inofficiellt och med tanke på kommissionens eventuella gensvar och överväganden – följande fråga. Om det nuvarande direktivet inte genomförs tillfredsställande i alla medlemsstater, kan kommissionen då inte ta sig tid att fundera på detta för att försöka förstå varför? Finns det några inneboende problem med direktivet? Har några medlemsstater fortfarande problem med det? I stället för att bara stelbent förklara att ”direktivet är direktivet är direktivet, ni anbefalles att genomföra det utan dröjsmål”, borde vi lyssna lite mer, för jag är säker på att vi kan lära oss något av det. I princip är vi alla för att ha ett direktiv på detta område så att det råder klarhet.

Det sista jag vill säga kommer däremot från denna sida av kammaren. Vi är intresserade av att hjälpa arbetstagare som utstationeras. Vi är naturligtvis intresserade av att de arbetar under säkra förhållanden, men vi är också intresserade av att främja dessa arbetstagares rörlighet. Vi är däremot inte intresserade av att använda detta som ett protektionistiskt knep för att förhindra utstationering av arbetstagare.

Anne Van Lancker, för PSE-gruppen. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag kan berätta att min grupp har mycket blandade känslor inför detta nya meddelande från kommissionen. Å ena sidan är det naturligtvis bra att kommissionen vill fokusera på genomförandet av utstationeringsdirektivet, eftersom vi nästan varje vecka får höra om nya fall av social exploatering av arbetstagare som är utstationerade på annat håll, en omständighet som dessutom har lett till betydande spänningar i arbetsförhållandena i våra länder. Å andra sidan har vi tydligt intrycket att kommissionen fortfarande inte lyckats hitta den rätta balansen mellan att garantera frihet att tillhandahålla tjänster och att skydda arbetstagarna.

Herr kommissionsledamot! Det borde vara klart för er att ett antal kontrollåtgärder som medlemsstaterna har vidtagit, inbegripet kravet att behålla dokument på arbetsplatsen, kräva framläggande av arbetstagardeklarationer eller närvaro av en behörig representant, är viktiga för att kunna skydda arbetstagarernas arbetsvillkor när dessa utstationeras på annat håll.

Herr kommissionsledamot! Det är vidare mer än uppenbart att medlemsstaterna enbart kan förlita sig på sina egna nationella åtgärder eftersom det så desperat behövs transnationella samarbetet mellan förvaltningarna och tillgången till den nödvändiga informationen är praktiskt taget obefintligt och internationella tvångsmekanismer helt enkelt inte fungerar. I meddelandet antyds trots detta att en mängd av dessa åtgärder är oförenliga med gemenskapsrätten och ni hotar till och med att inleda överträdelseförfaranden redan innan de desperat behövs åtgärderna har vidtagits för att garantera det informationsflöde som skulle göra att samarbetet mellan medlemsstaterna verkligen kunde fungera och införa ett effektivt sanktionssystem.

Det behöver knappast sägas att min grupp välkomnar kommissionens avsikt att inrätta en permanent högnivåkommitté för att hjälpa medlemsstaterna att förbättra sitt samarbete. Herr kommissionsledamot! Administrativt samarbete räcker dock inte. Vad vi också efterlyser är en europeisk plattform för gränsöverskridande samarbete mellan de behöriga inspektionerna i medlemsstaterna. Tills denna aspekt har tagits upp saknas ett viktigt instrument för att genomdriva efterlevnaden av utstationeringsdirektivet.

Anne E. Jensen, för ALDE-gruppen. – (DA) Fru talman, herr kommissionsledamot! På min grupps vägnar vill jag stödja den uppläggning som kommissionen har valt i samband med detta direktiv, nämligen att sätta tilltro till tillhandahållandet av bättre information och förbättrat samarbete mellan medlemsstaterna och i fall av allvarliga överträdelser ställa medlemsstaterna inför EG-domstolen.

Tyvärr måste vi naturligtvis erkänna att det i ett utvidgat EU med stora inkomstskillnader finns mycket osäkerhet, inklusive osäkerhet i samband med denna fråga. Å ena sidan finns rädslan för att arbetstagare som utstationeras i en annan medlemsstat kommer att arbeta under sämre sociala förhållanden än vad som är normalt i värdlandet och att detta förhållande kommer att utgöra ett hot mot anställningstryggheten. Å andra sidan finns det fortfarande många byråkratiska hinder för det fria utbytet av tjänster inom EU. Dessa faktorer hämmar konkurrensen och innebär att människor får sämre tjänster. Syftet med utstationeringsdirektivet är givetvis att få en bra balans mellan friheten att tillhandahålla gränsöverskridande tjänster och bevarandet av arbetsmarknadsskyddet i värdlandet. Vid samråd i utskottet för sysselsättning och sociala frågor har vi tidigare fått veta av arbetsgivarnas företrädare och organisationer att utstationeringsdirektivet i sak är tillräckligt bra men att det är mycket komplicerat. Arbetstagare och arbetsgivare har därför inte tillräckligt bra kunskaper om sina skyldigheter och rättigheter och det är ett förhållande som vi måste göra något åt. Det måste vara enkelt och okomplicerat att göra saker på ett laglydigt sätt och ett sådant tillstånd måste skapas genom tillhandahållandet av information – begriplig information, märk väl – på människors eget språk. Människor behöver också enkel tillgång till hjälp att lösa problem.

Kommissionen har noterat att medlemsstaterna inte alltid har förtroende för den information som utbyts mellan länder och jag anser därför att det är en bra idé att nu förstärka det pågående samarbetet mellan medlemsstaterna på detta område. Dessutom bör Europeiska institutet för förbättring av levnads- och arbetsvillkor ta som sin uppgift att utbyta goda metoder och därigenom engagera arbetsmarknadens parter och medlemsstaterna i en positiv process.

På den fråga som togs upp av Jan Andersson om att det måste finnas en representant i värdlandet och frågan om dokumentation på arbetsplatsen anser även jag att det är viktigt att bevara den rätta balansen och jag tror faktiskt att kommissionen har hittat den balansen. Detta är bakgrunden till våra förslag till ändringar av betänkandet. Representanten behöver inte nödvändigtvis vara fysiskt närvarande i värdlandet. Det är något som vi är överens om och det vill jag se klargjort.

I frågan om hänvisningen till Laval- eller Waxholmsfallet anser jag att vi måste invänta det slutliga avgörandet innan vi använder saken som vägledning om rättspraxis.

Det avslutar mina påpekanden.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Denna debatt är också en varning: Om meddelandet är ännu ett försök att smyga in de strukna artiklarna 24 och 25 i det ursprungliga tjänstedirektivet genom bakhjulet kommer denna kammare entydigt att avvisa

det. Utstationeringsdirektivet är till för att skydda arbetstagarna och denna skyddsfunktion måste förbli okränkbar.

I utstationeringsdirektivet dominerar den lokala principen, vilket bland annat innebär att alla åtgärder som vidtas av medlemsstaterna i syfte att skydda utstationerade arbetstagare och skydda deras intressen är legitima och önskvärda. Direktivet är en lag för en fri inre marknad för tjänster. Men den friheten får inte komma till stånd till vilket pris som helst. Det är inte en klarsignal till social dumpning.

Jag är trött på att fatta skrivbordsbeslut om den teoretiska möjligheten att tillhandahålla bevis på skäligen betalning i arbetstagarens ursprungsland inom två eller fyra veckor. Läget på stora och små byggarbetsplatser runt om i Europa förtäljer något annat. Avsaknaden av möjligheter att kontrollera lönebeskeden på plats ger ytterligare möjlighet till kriminella förfaranden.

Det kan väl inte vara något som ni vill ta ansvar för? Gå ut och titta på byggarbetsplatserna själva innan ni vidtar några fler åtgärder. Se hur arbetstagare berövas skäligen lön och hur social dumpning förvrider konkurrensen på dessa arbetsplatser. Lika betalning för lika arbete på samma plats måste vara den allmänna principen.

Mary Lou McDonald, för GUE/NGL-gruppen. – (EN) Fru talman! Först och främst måste vi komma ihåg att direktivet om utstationering av arbetstagare handlar om arbetstagarnas rättigheter, och där fastställs bara miniminormer för lönesatser, semester, arbetstider och så vidare. Utan direktivet är arbetstagarna blottställda för allt slags missbruk, t.ex. genom brevlådeföretag och fingerad egenföretagarverksamhet, vilket vissa arbetsgivare har varit snabba att utnyttja.

Jag anser emellertid att kommissionen prioriterar undanröjandet av hinder för tillhandahållandet av tjänster och mest tänker på att se till att den inre marknaden fungerar ordentligt. Därför menar jag att den resolution som åtföljer denna muntliga fråga utgör ett steg bakåt jämfört med parlamentets befintliga ståndpunkt, som senast uttrycktes i Schroedter-betänkandet. Faktum är att kommissionen inte har genomdrivit direktivet, och många medlemsstater struntar helt enkelt i direktivets bestämmelser. Vi får inte bortförklara dessa misslyckanden genom att komma med argument om proportionalitet eller protektionism. När parlamentet antog tjänstedirektivet försäkrades vi som var oroliga för direktivets följder för arbetstagarnas rättigheter att man skulle ta itu med våra farhågor genom att genomföra utstationeringsdirektivet på lämpligt sätt. Så har inte skett, och kommissionen har misslyckats med att genomföra detta direktiv ordentligt. Detta lämnar många arbetstagare oskyddade, utan de nödvändiga miniminormerna för att undvika utnyttjande och missbruk.

Thomas Mann (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Den 13 juni anmälde GD Sysselsättning till kommissionen att vissa medlemsstater, däribland Tyskland, inte genomför utstationeringsdirektivet samvetsgrant. Mitt land anklagas för att utöva överdrivet stränga kontroller och därigenom driva bort arbetstagare från andra medlemsstater. Hur provokativ kan ni bli? Jag väntade mig en annan inställning från en kommissionsledamot vars rättvisa jag annars sätter stort värde på.

Även om samarbetet mellan utsändande länder och mottagande länder är viktigt kan det inte ersätta effektiva kontroller. Vårt gemensamma mål är att garantera arbetstagarna skydd, att förhindra social dumpning och att upptäcka och bestraffa olagligt arbete. Men detta kan endast ske om vi har giltiga dokument, som måste vara på värdlandets språk. Följande dokument måste finnas klara att lägga fram: anställningsavtal, löneberäkningar, arbetstidsscheman. EG-domstolens allmänna åklagare stöder denna ståndpunkt eftersom kontrollanterna självklart kommer att ha betydande problem med dokument som inte har avfattats på språket i respektive land.

För det andra, för att delgivningar ska kunna skickas på rätt sätt måste mottagaren förete en adress i Tyskland och inte bara en postadress utomlands som särskilt utvalts för att ge anonymitet, och alla måste som officiell representant utse någon som de anser lämplig. Arbetsplatsen kan också vara en adress. Det skulle jag anse vara en rimlig lösning.

Att hota med överträdelseförfaranden är en förolämpning. Herr kommissionsledamot! I Europa måste saker gå hederligt till, inte minst vad gäller kontroller. Herr Špidla! Får jag be er att behålla den känsla för proportioner och balans som vi är vana att se från er.

Jean Louis Cottigny (PSE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag tillhör dem som anser att utstationering av arbetstagare innebär en möjlighet för Europeiska unionen och dess medborgare. En möjlighet både i ekonomiska termer och för att förstärka den europeiska idén.

Arbetstagare som är stationerade på europeiskt territorium är framför allt européer och de måste behandlas som sådana, vilket enligt min mening innebär att ingen ojämlikhet ska tillåtas för samma arbete inom samma territorium.

Ett av de problem som togs upp i dag med direktiv 96/71/EG är att avsaknaden av harmonisering av nationella arbetsrättsliga system, och skillnaden mellan nya och äldre medlemsstater inom området väcker oro om att direktivet kommer att tillåta arbitrage mellan medlemsstaterna och vara förknippat med social dumpning. Jag upprepar ännu en gång: det är uppifrån som det sociala EU måste byggas och inte genom att slå sönder dess sociala rättsverk, så som en del här tycks vilja. Som bevis för detta kan jag citera vissa ändringsförslag som lagts fram för detta betänkande om modernisering av arbetsrätten.

Inom detta område råder jag dem att inte leka alkemister, annars löper de risken att ställas inför okontrollerbara sociala konflikter. Enligt min mening måste medlemsstaterna för att undvika dessa fallgropar fortsätta att behålla vissa begränsningar, men när de tar emot utstationerade arbetstagare måste de även kunna ställa vissa villkor. Jag anser i synnerhet att utstationerade arbetstagare måste ha behöriga representanter som är oberoende. De måste kunna lämna relevant information om arbetstider och säkerhet i samband med arbetet så att de kan garanteras skydd. Utstationerade arbetstagare måste först göra en deklaration så att arbetsmarknadsparterna i värdländerna, där lönerna fastställs genom kollektivavtal, kan agera genom att förhandla direkt med de utstationerade arbetstagarnas hemföretag.

Vi måste dock gå ännu längre inom detta område genom att också överväga att fastställa en europeisk minimilön. Vi måste ha ett politiskt åtagande om konvergens mot ett golv av sociala rättigheter som är gemensamma för alla i Europeiska unionen. Det är med sådana metoder som vi kan gå vidare på vägen mot ett socialt Europa, ett enat Europa, ett Europa för arbetstagarna som vi alla önskar oss.

Evelyne Gebhardt (PSE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! När vi diskuterade tjänstedirektivet sa vi mycket tydligt och definitivt att det på intet sätt skulle påverka de sociala rättigheterna i medlemsstaterna. Det var därför som vi tog bort de ökända artiklarna 24 och 25 från direktivet så att det inte skulle vara möjligt att åsidosätta dessa rättigheter genom att utnyttja kryphål.

Vi kom också överens om att för att klargöra eventuella oklarheter skulle utstationeringsdirektivet ändras om det uppkom problem. Jag vill påminna er om denna kompromiss som Europeiska kommissionen också samtyckte till och vill begära denna överenskommelse igen.

Herr kommissionsledamot! Jag delar er uppfattning att bristande eller bristfälligt samarbete mellan myndigheterna är en av huvudorsakerna till att vi har sådana problem med utstationeringsdirektivet, men anser ni verkligen att det dåliga samarbetet skulle förbättras av att ta bort möjligheterna till kontroll, dokumentation och allt annat som behövs för kontrollen? Tvärtom är bristen på dokumentation och dåligt samarbete mellan myndigheterna lika med ren och skär social dumpning. Jag kan inte tro att det var det som ni verkligen ville.

Så låt oss därför arbeta tillsammans för att förbättra det administrativa samarbetet och för att öppna marknaden för tjänster och marknaden för arbetstagare med den högsta nivån på socialt skydd. Då skulle vi göra något positivt för Europa och i stället för en destruktiv uppläggning för medlemsstaterna i positiv anda eftersträva lösningar som verkligen bidrar till framsteg. Det är den riktningen vi bör välja. I annat fall kommer vi inte att uppnå det som vi hade föresatt oss att göra.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Fru talman! Jag är besviken över att kommissionsledamot Vladimír Špidla har förklarat för oss i dag att han inte kommer att föreslå ett nytt meddelande om denna fråga.

Om EU:s arbetstagare ska kunna flytta mellan olika medlemsstater utan att utlösa en kapplöpning mot botten måste vi se till att lagstiftningen är tydlig, att gemensamma normer tillämpas inom hela EU och att de genomförs fullt ut. Utstationeringsdirektivet uppfyller inte dessa kriterier i sin nuvarande form, och det gör inte heller de riktlinjer som kommissionen offentliggjorde för bara ett år sedan. Nu måste kommissionen kräva att dokumentationen bevaras i den medlemsstat dit en arbetstagare utstationeras och vi måste kräva att det finns en identifierbar arbetsgivare som har det rättsliga ansvaret för att följa lagstiftningen. Inte ens det kommer att vara tillräckligt om inte alla medlemsstater inför mekanismer för att se till att direktivet följs och inför allvarliga påföljder för överträdelse av lagstiftningen.

Vi kan inte göra framsteg med frågor som ”flexicurity” och reform av arbetsrätten om vi inte tar itu med arbetstagarnas säkerhet på detta område. EU:s arbetstagare kommer inte att gå med på att deras rättigheter begränsas eller att det blir en kapplöpning mot botten. Parlamentet kommer inte att godkänna

lagstiftning som försvagar arbetstagarnas rättigheter på något sätt på detta område, om den inte innebär att en kapplöpning mot botten kan förhindras. Jag anser att rådets och kommissionens kortsynthet på detta område är otrolig, och detta är helt enkelt oförklarligt om de menar allvar med att skapa en europeisk social union.

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Ärade ledamöter! Jag vill göra klart att ett korrekt genomförande av utstationeringsdirektivet under inga omständigheter är en bakdörr som vi använder för att försöka försvaga och dagtinga med skyddet av arbetstagarna på den europeiska arbetsmarknaden. Tvärtom kommer ett korrekt genomförande av direktivet att leda till ett effektivt skydd av arbetstagarna och detta är av avgörande betydelse. Det stämmer inte alls att kommissionen inför begränsningar av övervakningsbefogenheterna. Låt mig kategoriskt säga att alla åtgärder som en medlemsstat bedömer vara nödvändiga och som är rimliga i förhållande till syftet självklart är korrekta och tillämpliga.

Jag måste också påpeka att beslutet om detta direktiv inte fattades i något elfenbenstorn lika lite som beslutet om meddelandet – det har diskuterats vid ett otal tillfällen ute i fält med arbetsmarknadens parter. Jag anser att när det gäller genomförandet av lagar vet vi alla var linjen ska dras mellan de fall då lagen blir en ren fråga om byråkrati och inte uppfyller sina syften och de fall då lagen åstadkommer andra och felaktiga syften. Kontrollerna måste därför vara grundliga och effektiva men inom ramen för en gällande metod, eftersom direktivet och lagstiftningen i allmänhet inte tillåter vad som helst. Med andra ord är inte allting acceptabelt – utan endast det som faller inom ramen för lagen och som är effektivt och rimligt.

När det gäller att ändra direktivet, vilket har föreslagits, vill jag säga att parlamentet självt har tagit upp den frågan minst två eller tre gånger tidigare, vilket också arbetsmarknadens parter har gjort, och ingen dominerande ståndpunkt har uttryckts varigenom direktivet skulle omformuleras på ett väsentligt sätt. Tvärtom har de ställningstaganden som framkommit alltid varit för att förbättra samarbetet och genomförandet. Jag vill också påpeka att genomförandet är en fråga för medlemsstaterna, och kommissionen ansvarar för att se till att genomförandet sker inom ramen för EU-rätten. Kommissionen är också skyldig att använda de rättsmedel som står till dess förfogande. Därvidlag kontrollerar kommissionen naturligtvis läget på arbetsmarknaderna i de enskilda medlemsstaterna och går till väga på ett välgrundat sätt så som föreskrivs i lagen.

Det är naturligtvis oerhört viktigt att förbättra det administrativa samarbetet. Det är också viktigt att förbättra samarbetet mellan enskilda tillsynsmyndigheter i medlemsstaterna, och kommissionen kommer att inrikta sina insatser åt det hållet. Om det framkommer i senare diskussioner att det finns skäl att utsträcka lagen kommer den synpunkten säkert att tas upp och diskuteras intensivt. För närvarande tyder varken den preliminära politiska debatten i parlamentet eller diskussionen med arbetsmarknadens parter på att det vore riktigt att vidta nya lagstiftningsåtgärder på detta område.

Ärade ledamöter! Jag måste ännu en gång framhålla att syftet med direktivet är ett effektivt skydd av arbetstagarna och att alla tillsynsåtgärder som bidrar till ett effektivt skydd kommer att vara tillbörliga. Medlemsstater som inte inför en effektiv tillsyn bryter mot direktivet. Det är uppenbart att tillsynen inom ett område måste utövas på ett sätt som är proportionellt, i den rättsliga bemärkelsen av ordet, och vi är ofta oense om vad som är proportionellt. EG-domstolen i Luxemburg har behörighet att avgöra sådana tvister mellan EG-institutionerna.

Talmannen. – Jag har avslutningsvis mottagit ett resolutionsförslag⁽²⁾ som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon den 11 juli 2007.

(2) Se protokollet.

15. Unionens framtida havspolitik: En europeisk vision för oceanerna och haven (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är betänkandet (A6-0235/2007) av Will Piecyk för utskottet för transport och turism om unionens framtida havspolitik: En europeisk vision för oceanerna och haven (2006/2299(INI))

Willi Piecyk (PSE), föredragande. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Inom havspolitiken ger sig Europaparlamentet ut på okända farvatten. Fem utskott har arbetat med betänkandet och uppnått aktningvärda resultat. Jag vill börja med att framföra mitt djupt kända tack till mina medföredragande Satu Hassi, Struan Stevenson, Jorgo Chatzimarkakis och Yiannakis Matsis för deras samarbete. Mitt tack går också till mina medarbetare fru Jordan och fru Schramm – liksom till praktikanten Jan, som utförde en del bra utredningsarbete – eftersom detta betänkande skulle ha varit praktiskt taget omöjligt att genomföra utan personal.

Mina damer och herrar! Låt oss bilda oss en uppfattning om läget i fråga om havspolitik: 90 procent av Europeiska unionens yttre handel och 40 procent av dess inre handel sker sjövägen. 40 procent av Europas BNP genereras i kustområden. Omkring två tredjedelar av alla europeer föredrar att semestra vid havet och kustturismen hade 2004 en omsättning på 72 miljarder euro. Men kustturism förutsätter rena hav. Detta gör det tydligt att EU inte bara måste utforma utan också genomföra en integrerad havspolitik – det är verkligen absolut nödvändigt.

Kommissionen är väl värd beröm för att med denna grönbok ha fört upp havspolitiken på EU:s dagordning. Innehållet i rapporten är dock ofta vagt och beskrivande snarare än specifikt. Efter ett år av samråd behöver vi färre konferenser och mer åtgärder, mer konkret politisk handling, som Goethe sa, *A truce to words, mere empty sound, let deeds at length appear, my friends!*

Herr kommissionsledamot! Om vi i morgon godkänner betänkandet kommer kommissionen – och naturligtvis medlemsstaterna – att få mycket att göra. Mina medarbetare har gjort beräkningar: betänkandeförslaget innehåller 80 rekommendationer till kommissionen och rådet. Om vi sammanför dessa i stora drag blir det fortfarande 33 åtgärds paket som vi förväntar oss att rådet och kommissionen ska genomföra i framtiden.

I dag vill jag koncentrera mig på ett par viktiga områden, bland annat sjöfart. Vi förväntar oss att rådet ska godkänna sju lagförslag om sjösäkerhet utan dröjsmål, bland annat statliga hamningsinspektioner, nödförtöjningsplatser, skadeståndsansvar efter olyckor – och dessa riktar sig enbart till det portugisiska ordförandeskapet. Det är en egendomlig anakronism att Europa fortfarande betraktar kortdistansresor som internationell handel. Därför måste kustfart äntligen integreras i den inre marknaden. När det gäller höghastighetsvattenvägar har vi inte gjort det minsta lilla framsteg sedan antagandet av transeuropeiska nätet 2004. Kommissionen måste utse en samordnare för detta för att äntligen få saker att hända.

Bekämpandet av klimatförändring: även om sjötransport relativt sett är det mest miljövänliga transportmedlet är det inte oantastligt. Det bidrar med 4 procent av världens koldioxidutsläpp och producerar också stora mängder svaveldioxid och kväveoxid. Jag är säker på att handel med utsläppsrätter inom sjöfarten är något som vi kommer att behöva ta itu med. En ännu viktigare fråga är dock att drastiskt minska havsutsläppen och att samtidigt använda förnybara energiformer som vind- och solkraft på fartyg. Detta ger också europeisk varvsindustri och dess underleverantörer stora tillväxtpotentialer. Och inte minst viktigt handlar LeaderSHIP 2015 om hela industrins framtida konkurrenskraft.

Klimatpolitik för havet innebär också att vi när det är möjligt förser fartyg i hamn med kraft från land, vilket även inbegriper att vi genomför kommissionens sedan länge försenade handlingsplan för att främja vindenergi genererad till havs.

Och i fråga om sysselsättning: om havssektorn klagat över att ungdomarna är ovilliga att välja havsrelaterade yrken, bör vi fråga oss själva hur aktivt dessa yrken har främjats tidigare. Därför behöver vi en utbildningskampanj. Det är också rätt och rimligt att ombordanställda inte får bli andra klassens anställda.

Om havsförorening: 100 procent av avfallet från fartyg måste tas om hand i hamn. Olagliga utsläpp av olja måste bekämpas. Eftersom 80 procent av havsföroreningen orsakas av avfall från land behöver vi dock samtidigt en konkret handlingsplan från kommissionen för att råda bot på detta.

I fråga om havsforskning: i Europeiska unionen har vi utmärkta institut men de är inte sammankopplade med varandra. Därför behöver vi en övergripande organisation, ett europeiskt havsforskningskonsortium, med stark uppbackning från kommissionen.

Fru talman! Jag vill inte moralisera men det är ett odiskutabelt faktum att havet inte behöver oss, men vi behöver det. Eftersom det är så behöver vi en bra integrerad europeisk havspolitik. Därför kommer vi att mäta varje rådsordförandeskap efter vilka framsteg det gör inom havspolitiken.

(Applåder)

Joe Borg, ledamot av kommissionen. (EN) Fru talman, ärade ledamöter! När vi inledde den här processen var orden ”mot Europeiska unionens framtida havspolitik” en mening full av möjligheter och löften.

I dag, två år efter det att vårt arbete inleddes och ett år sedan grönboken offentliggjordes, talar vi inte längre bara om vad som är möjligt. Vi talar om det som kan bli verklighet. Den 30 juni avslutade vi samrådsprocessen. Tusentals intressenter i hela Europa har deltagit aktivt i processen och har uttryckt ett överväldigande stöd för detta projekt. Parlamentet har varit mycket aktivt i upptakten till denna debatt. Låt mig tacka och uttrycka den uppskattning som jag ända från början har känt för föredraganden Willi Piecyk, som har samordnat de olika utskottens prioriterade intressen och har utarbetat ett imponerande betänkande. Jag vill också tacka föredragandena för de olika berörda utskotten för deras värdefulla insatser, samt de andra parlamentsledamöter som särskilt har stött vårt havspolitiska projekt. Vi är särskilt nöjda med den holistiska och tvärsektorielle karaktären i parlamentets ståndpunkt i denna fråga, och det gemensamma samförstånd som återspeglas i betänkandet utgör en god grund för det framtida fungerandet av en holistisk och integrerad havspolitik för EU.

Betänkandets innehåll är verkligen imponerande detaljerat och vi är tacksamma för de många förslagen. Vi välkomnar att parlamentet påpekar att snabba framsteg måste göras med de lagstiftningsförslag som nu behandlas av rådet när det gäller havspolitiken, som både handlar om säkerhet i sjöfarten och om bevarande av havsmiljön. Målsättningarna för vår framtida havspolitik kommer naturligtvis att vara beroende av att medlemsstaterna genomför lagstiftningen på lämpligt sätt.

I det preliminära budgetförslaget för 2008 har kommissionen även begärt krediter för att vidta förberedande åtgärder för att börja genomföra några av de åtgärder som anges i den nya havspolitiken, och vi hoppas att parlamentet kommer att stödja dessa krav.

Vi anser att det är särskilt viktigt att börja arbeta inom områden som integration av övervakningssystem för verksamheter till sjöss, inrättande av ett datanätverk för haven och oceanerna och utbyte av bästa praxis inom havsindustrin och havstjänster genom främjande av maritima kluster 2008. Vi är övertygade om att dessa projekt kommer att ge avsevärda fördelar på lång sikt.

Jag har även några allmänna kommentarer om vissa punkter som tas upp i betänkandet. Kommissionen välkomnar parlamentets uppmaning om att miljödimensionen måste återspeglas tydligt i de förslag som vi kommer att lägga fram i oktober och vi kommer att se till att klimatförändringen uppmärksammas särskilt. I detta avseende analyserar kommissionen bidragen från alla intressenter som är involverade i handeln med utsläppsrätter och sjöfarten, förnybara energiformer såsom vind- och solkraft, landbaserad kraftförsörjning för fartyg i hamnar, havsbaserad vindenergi, skrotning av företag och andra. Allt detta kommer att bidra positivt till aspekter som klimatförändringen och mer allmänna miljöhänsyn.

Vi har ofta sagt att strategin för att skydda havsmiljön kommer att fortsätta att stå i centrum för havspolitiken och utgör politikens miljöpelare. De kommer ömsesidigt att förstärka varandra.

Kommissionen välkomnar också att man i betänkandet understryker hur viktig sjöfarten är för EU:s ekonomi. Insatserna för att förenkla och förbättra lagstiftningen förblir en av kommissionens främsta prioriteringar. Sjöfarten är ett av de minst miljösådliga transportsätten. Med tanke på detta bör insatserna för att förbättra våra resultat på detta område intensifieras ännu mer.

Sjöfarten är också viktig av andra skäl än hållbarhetsskäl, eftersom den bidrar till den ytterligare integrationen av vår gemensamma inre marknad och är central för EU:s externa handel i globaliseringens tidevarv.

Sjöfartssektorns ekonomiska vikt för EU och framgångarna med ett antal nationella och regionala kluster är välkända. Samförståndet om EU:s havspolitik har visat att alla berörda parter är angelägna om att stärka och främja utvecklingen av maritima kluster inom EU. Kommissionen har åtagit sig att främja

bästa praxis för och sammanlänknings av maritima kluster i både nationella och regionala sammanhang genom att kartlägga Europas maritima kluster och analysera deras samarbetsmöjligheter.

När det gäller de punkter som tas upp i betänkandet om forskning och innovation anser kommissionen att kompetenscentrum inom havsområdet och teknik är nödvändigt för att utveckla havsresursernas oerhört stora potential på ett hållbart sätt. Detta kommer att utgöra en väsentlig grund för att integrera de olika sjöfartssektorerna och stärka synergierna mellan dem. Det är skälet till att havsforskning och teknik erkändes som en tvärgående prioritering inom det sjunde ramprogrammet för forskning, och detta kommer att uppmärksammas särskilt.

Vi inser turismens vikt som en drivkraft för hållbar tillväxt i kust- och havsområden. Samtidigt kan kust- och havsturismen användas som ett verktyg för att främja bevarandet av kulturella, historiska och miljömässiga särdrag för vårt havsområde.

Ett meddelande planeras för 2007, där en dagordning för en hållbar och konkurrenskraftig europeisk turism kommer att fastställas. Meddelandet kommer att bygga på en rapport där reaktionerna från alla aktörer inom turistbranschen i EU har samlats, och möjliga nya initiativ på EU-nivå kommer att lyftas fram, däribland kust- och havsturism, som ett användbart komplement till medlemsstaternas initiativ på detta område.

Kommissionen välkomnar den positiva inställningen till behovet av att garantera ett hållbart fiske. Vi har inlett ett antal initiativ för att öka antalet skyddade havsområden och utarbeta politik för en mer långsiktig strategi för fiskeförvaltningen.

Dessutom har kommissionen redan framfört förslag om ett gradvis borttagande av kasserade fångster. Inom ramen för oktoberpaketet kommer kommissionen även att anta förslag för att bekämpa det olagliga, orapporterade och oreglerade fisket samt åtgärder mot destruktiva fiskemetoder.

Om jag går över till de sociala aspekterna vill jag påpeka att jag fullständigt delar parlamentets oro över bristen på experter och välutbildade fackmän i branschen, och vi kommer att överväga betänkandets förslag om särskilda utbildningskurser som inriktas på att förmedla en bred förståelse för den ekosystembaserade strategin för förvaltningen av haven och oceanerna med stort intresse.

Vi delar även parlamentets uppfattning om att frågan om att sjömän inte omfattas av de sociala direktiven bör ses över. När det gäller de sociala bestämmelserna för sjömän vill jag betona vikten av det pågående samarbetet mellan arbetsmarknadens parter om att integrera Internationella arbetsorganisationens (ILO) konsoliderade konvention om arbetsvillkor för sjömän i gemenskapsrätten.

Ett slutligt påpekande om förvaltning: det står klart från våra samråd med medlemsstaterna och intressenter att det krävs närmare samordning mellan all sektorspolitik och på alla förvaltningsnivåer om havspolitik ska bli framgångsrik. Jag anser därför att parlamentets ståndpunkt i denna fråga är både lämplig och relevant. Dessutom inser vi att utbyte och främjande av bästa praxis i integrerat beslutsfattande om havsfrågor måste understödjas av plattformar för erfarenhetsutbyte och information om bästa praxis. För detta ändamål avser vi att anordna årliga konferenser för att sammanföra berörda aktörer från regioner, medlemsstater och på EU-nivå, inklusive intressenter inom alla berörda områden. Detta kommer även att bidra till att göra havssektorens synligare i allmänhet.

För att utnyttja den drivkraft som vunnits under samrådsprocessen tänker vi lägga fram ett omfattande paket om havspolitik den 10 oktober för vidare samråd med parlamentet och rådet. Med hjälp av detta paket kommer vi att kunna omsätta visionen om en ny havspolitik för EU i praktiken. Det kommer att innehålla ett meddelande om samrådsprocessen som kommer att visa hur brett och omfattande samrådet har varit och de nära och konstruktiva förbindelserna med våra samtalspartner kommer att belysas, samt ett andra meddelande med förslag om en havspolitik för EU och en handlingsplan. Politiken kommer att inriktas på den marina verkligheten i EU, på vikten av en integrerad strategi för havsfrågor och våra politiska visioner och principer. Syftet kommer att vara att främja och utveckla hållbart utnyttjande av oceanerna och haven, bidra till att skapa en hög livskvalitet i regionerna, öka insynen och göra det marina EU mer synligt, stärka EU:s internationella ledarskapsroll på havsområdet och sist men inte minst kommer vi att lyfta fram EU:s omfattande kunskap och innovationspotential i havsfrågor. I handlingsplanen kommer vi att förklara vår syn på hur havspolitik bör genomföras, genom att fastställa åtgärder och ämnen för ett förslag.

Avslutningsvis vill jag återigen gratulera parlamentet och de berörda föredragandena för deras utmärkta arbete. Vi ser fram emot att fortsätta vår nära dialog med er under de närmaste månaderna för att lägga grunden till en mer integrerad havspolitik för EU.

Satu Hassi (Verts/ALE), *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.* – (FI) Fru talman, mina damer och herrar! Ett stort tack till föredraganden Willi Piecyk för det utmärkta samarbetet mellan utskotten som arbetade så nära tillsammans. Det är viktigt att vi inser att ekonomisk exploatering av havet också är beroende av att havet är rent och att det finns friska havsekosystem. Därför är det viktigt att integrera miljösynpunkten i alla beslut som fattas om havet.

Exempelvis har den kortsiktiga praktiken att överfiska lett till att många fiskbestånd kollapsat och det är också den främsta orsaken till att den biologiska mångfalden i havet har minskat. Fiskbestånden kan inte återhämta sig med mindre än att mängden föroreningar till havet från land och volymen industrikemikalier och gödningsmedel från jordbruket, som orsakar eutrofiering, minskas. Detta är särskilt viktigt inom slutna havsområden som Östersjön. Som föredraganden sa är det också viktigt att minska utsläppen från sjöfarten, eftersom den är en av de främsta källorna till utsläpp som förorenar den luft vi andas.

Klimatförändring innebär också mer än bara att havsnivån stiger. Det innebär även försurning av havet, vilket kommer att få drastiska konsekvenser för alla havsekosystem.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE), *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi.* – (DE) Fru talman! Först av allt vill jag tacka föredraganden som verkligen har satt nya standarder för samarbete. Aldrig förr har jag erfårit så utmärkt samarbete, vilket jag gratulerar honom för.

Jag vill tacka kommissionen för att ha utarbetat denna rapport och för dess integrerade uppläggning. Det är hög tid. Som européer – och detta säger jag från vårt perspektiv i utskottet för industri, forskning och energi – har vi mycket att erbjuda inom havspolitikens område. Vi är marknadsledande inom sjöfartskluster, vi leder ligan med våra skeppsvarv, 40 procent av handelsflottan finns i europeiska händer och omkring 35 procent av havsutrustningen levereras från EU. En annan sak som vi är bra på är forskning. Blå bioteknik är en teknik för framtiden för att utvinna energi från havet och utsikterna att minska koldioxidutsläppen är också goda.

Tyvärr är vi inte enade. Det är därför bra att vi har gjort den här starten. Herr kommissionsledamot! Det paket som ni vill slutföra är något som vi har sett fram emot med stor förväntan. Världen håller oss under uppsikt eftersom den förväntar sig något av oss. Vi ser fram emot ett utmärkt paket.

Struan Stevenson (PPE-DE), *föredragande för yttrandet från fiskeriutskottet.* – (EN) Herr talman! Även jag vill tacka Willi Piecyk för ett utmärkt betänkande och för en nyttig lärdom om hur samarbetet mellan utskotten bör gå till. Fiskeriutskottets uppgift var att utarbeta en maritim strategi med målsättningen att utveckla samarbetet, stärka vårt marina arv och uppmuntra till ett hållbart utnyttjande av våra hav och oceaner, men enligt min åsikt – för att upprepa kommissionsledamotens ord – blir hela tanken med en havspolitik för EU meningslös om vi inte effektivt tar itu med de grundläggande orsakerna till klimatförändringen.

En hållbar fiskeindustri bidrar till att uppfylla detta kriterium och om fisket inte intar sin rättmätiga plats i centrum för EU:s havsstrategi kommer dessa behov att tillgodoses genom produkter som fångats av personer som använder metoder och fiskar på platser som vi inte har någon kontroll över alls.

Vikten av denna rationalisering av förvaltningen får inte underskattas. Detta skulle gagna alla, och hela miljön. Principen ”förorenaren betalar” tillämpas inte inom EU:s havssektor för närvarande. Företag som förorenar havet bör vara skyldiga att bidra till en EU-omfattande fond för återuppbyggnad av fiskbestånden och bevarande av miljön.

I rapporten om fisket påpekas också vikten av att förbättra fiskesektorns framtoning, och man uppmanar till att ökade resurser bör ägnas åt forskning och utbildning med målsättningen att förbättra kunskaper och färdigheter.

Jag håller även med kommissionen om att nätverket av marina skyddade områden i EU:s vatten bör utökas och att ett system för integrerad förvaltning av kustområdena bör inrättas för att sätta stopp för

den godtyckliga försämringen av naturliga livsmiljöer och den markanta minskningen av den biologiska mångfalden, som har varit alltför vanligt förekommande under de senaste åren.

Jag ser fram emot kommissionens handlingsplan till hösten.

Yiannakis Matsis (PPE-DE), *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling. – (EL)*
Fru talman! Mina rekommendationer för havspolitikerna ingår i mitt yttrande som redan har godkänts av berörda utskott.

Inga rekommendationer – och jag framhåller detta i kommissionsledamotens närvaro – kan lyckas om inte miljö skyddas. Den miljö som människan maniskt har förstört med bränderna under de senaste åren och dagarna i Medelhavsländerna som ett tragiskt bevis.

Förutsättningen för alla planer är att vi klarar att rädda miljön och vända växthuseffekten genom denna åtgärds politik, och börjar genom att skapa en europeisk brandförsvarsstyrka som ska drivas med gemensamma bidrag, medel och anslag, framför allt från de berörda medlemsstaterna och som kommer att finnas i beredskap under sommarmånaderna.

Om viljan finns kan allting utföras och riskerna förebyggas. I annat fall kommer vår politik att förbli en död bokstav. Hur ska vi kunna tala om att utveckla kustområden när det i dessa områden särskilt i Medelhavsländerna inte finns något annat kvar än bränd mark?

(Talmannen avbröt talaren.)

Luís Queiró, *för PPE-DE-gruppen. – (PT)* Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att gratulera Willi Piecyk till hans utmärkta arbete de senaste månaderna. Han har varit bra på att lyssna, sammanjämka olika ståndpunkter och framför allt hålla fast vid en enhetlig och konstruktiv vision av den marina strategin. Det är samma vision som jag har hållit fast vid som skuggföredragande för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater.

Detta visar att man med ett balanserat förhållningssätt kan utveckla ekonomin och värna om miljön, och att man med en splittrad bild av haven och oceanerna varken får räckvidd eller ambition. Havet, globaliseringens viktigaste spelplats, har enorm betydelse för oss européer. Eftersom världshandelns tillväxt kommer att leda till fler sjötransporter och därmed utveckling av flera havsbaserade ekonomier är det fördelaktigt för oss att tänka i europeiska banor, men vi anser inte att det är detsamma som en gemensam EU-politik.

Vad vi behöver är ett strategiskt förhållningssätt där potentialen för samarbete mellan de 27 medlemsstaterna utnyttjas. Vid ett sådant samarbete måste hänsyn tas till kostnaderna för att bekämpa olaglig migration, föroreningar och narkotikasmuggling och för att värna om säkerheten på europeiskt territorium. Det måste vara ett intelligent samarbete som gynnar den marina miljön och där hänsyn tas till intressena för såväl miljövännen som för ekonomins förespråkare.

Föroreningar är ett hot mot naturen, men också mot de ekonomiska fördelar vi kan få genom haven och oceanerna. Balans måste därför vara ledordet, inte en extrem attityd som hindrar ekonomisk utveckling eller en ohämmad exploatering som ödelägger resurser.

Det är därför centralt att vi är medvetna om havens och oceanernas potential vid investeringar i forskning och utveckling, samtidigt som vi värnar om traditioner. Om vi vill modernisera vår ekonomi måste vi finansiera forskningsnätverk, främja kunskapsdelning, visa vägen med nya ekonomier och nya industrier och även satsa stort på de europeiska kustområdenas turismpotential, där en fantastisk rikedom och mångfald finns.

Avslutningsvis hoppas jag att vi från och med i morgon kommer att kunna utforma och genomföra goda förslag om EU:s havspolitik. Denna vilja har vi ju också redan hört kommissionsledamoten ge uttryck för här i dag.

Paulo Casaca, *för PSE-gruppen. – (PT)* Fru talman, herr kommissionsledamot, herr Piecyk, fru Hassi och herr Stevenson! Jag vill gratulera er till det utmärkta arbete ni har utfört. Jag vill även ta upp sex grundläggande frågor som måste beaktas när EU:s havspolitik genomförs i praktiken: den befintliga och den framtida lagstiftningen måste införlivas i en samlad ram, förvaltningen måste också integreras inom ramen för havsplanering med hänsyn till alla aktuella intressen, havet måste införlivas i den befintliga miljölagstiftningen, särskilt med beaktande av internationella konventioner som OSPAR,

förvaltning baserad på marina ekosystem måste införas, utveckling av fiskesamhällen måste främjas på samma sätt som framgångsrikt skett i landsbygdsområdena och en integrerad ram måste skapas för att övervaka och genomföra lagstiftning på det marina området.

Vi får inte upprepa den gemensamma fiskeripolitikens misstag i EU:s havspolitik, då dessa innebar att politikens syften och de som politiken gynnade, å ena sidan, och kostnaden för att genomföra och övervaka politiken, å andra sidan, blev omöjliga att förena. I en region som Azorerna uppgår till exempel kostnaden för att genomföra direktivet om en marin strategi till miljontals euro. Vi menar att EU:s åtgärder på detta område måste integreras även ur ett ekonomiskt perspektiv.

Josu Ortuondo Larrea, för ALDE-gruppen. – (ES) Fru talman! Senast i morse, ett fantastiskt sammanträffande med tanke på denna debatt om havspolitik, läste jag i en tidningsartikel att människan har sitt ursprung i vatten, att vi inte kan leva utan vatten och att 75 procent av en vuxen människa består av just vatten.

Tre fjärdedelar av jordens yta är täcks dessutom av våra hav och oceaner, och vatten överförs i en ständig cykel från oceanerna till atmosfären och från atmosfären till jorden, för att slutligen återvända till havet via floderna. Det är därför vår plikt att lägga största möjliga vikt vid den marina miljöns hållbarhet, framför allt med tanke på att varningsklockorna länge har ringt runtom i världen när det gäller den försämrade miljön i allmänhet och klimatförändringen i synnerhet.

Vi anser att åtgärder för att förbättra vattenkvaliteten måste antas snabbt inom samtliga institutioner, såväl EU-institutioner som statliga, regionala och lokala institutioner, men också på det privata området. I det avseendet vill vi uttrycka vår oro för den långa tidsplanen i förslaget till direktiv om en marin strategi. Vi menar att vi precis som när vi talar om utsläpp i atmosfären och hålet i ozonskiktet inte har så mycket tid på oss att handla och vända den aktuella utvecklingen. Om vi inte gör detta så snart som möjligt är jag rädd att skadan inte kommer att kunna repareras.

Vi har därför föreslagit att en tidsfrist för att utarbeta handlingsplaner inom den nya marina strategin ska antas snarast och att dessa planer ska samordnas med övriga viktiga EU-program, till exempel de som finansieras via Eruf och Sammanhållningsfonden men också via jordbrukspolitiken, eftersom det även finns jordbruksverksamhet som leder till att avfall dumpas i havet.

Vi anser även att vi behöver mer tillförlitlig information om vad som händer i haven och oceanerna. Vi vill att de europeiska havsforskningsinstituterna ska samordnas och samarbeta bättre och att man ska försöka få till stånd antingen ett nätverk eller ett europeiskt konsortium och inrätta en maritim databas tillgänglig för dessa.

Vi måste förbättra utbildningen och informationen på alla nivåer och sprida bästa praxis för kontroll och förening. I detta avseende vill jag återigen betona något jag har sagt i åratal, nämligen att det måste bli obligatoriskt att installera anordningar på fartygen. Sådana anordningar har redan upfunnits och gör det möjligt att kontrollera tömning och rengöring av tankar och slag. Det handlar om svarta lådor som inte kan manipuleras och som kommer att vara den bästa metoden att förebygga avsiktlig dumpning, även om jag fortfarande anser att detta måste kompletteras med satellitövervakning och inspektioner.

Vi får inte glömma yrkesfiskarna, som utgör en stor del av befolkningen och vars livsstil måste bevaras inför framtiden. Det måste även förhindras att kust- och ömråden avfolkas eller översköljs av en okontrollerad utveckling.

Vi föreslår slutligen att principen om att förorenaren betalar också ska tillämpas på den marina sektorn och att en EU-fond för återuppbyggnad och bevarande av den marina florans och faunas inrättas, baserad på bidrag från alla industri-, energi-, turism- och fritidsverksamheter och all annan verksamhet som förorenar våra hav.

Ian Hudghton, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! EU har omkring 65 000 kilometer kustlinje. Skottland har omkring en sjättedel av den och 95 bebodda öar. Det är tydligt att vi både har mycket att erbjuda och att vinna på en havsstrategi för EU, som hjälper oss att stödja och utveckla våra kustsamhällen. Skottland är rikt på energi med olje- och gastillgångar och potential för havsbaserad vind- och vågenergi. Skottland ligger bra till för att utveckla ytterligare transportnav för fartygstransporter. Skottland har ypperliga förutsättningar för havsforskning som kan bidra till en bättre förståelse av marina

miljöfrågor, och, trots den gemensamma fiskeripolitiken har Skottland fortfarande en stor andel av EU:s fiskeindustri.

Tanken om en europeisk havsstrategi bör välkomnas, men det får inte signalera en omsvängning i riktning mot synen på EU-vattnen som en gemensam tillgång som inte särskilt tillhör enskilda havsnationer. Låt EU agera endast där våra havsnationer behöver åtgärder eller stöd för sin egen strategiska planering. Låt oss dra lärdom av den gemensamma fiskeripolitiken och dess misstag.

Georgios Toussas, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Tydliga exempel på EU:s arbetarklassfientliga havspolitik är fartygsägarnas astronomiska vinster och de monopolistiska grupperna av företag inom sjöfartssektorn, men också arbetsintensifiering, medlemsstaternas storskaliga ersättande av sjömän med billig arbetskraft till svältlöner på högst 515 dollar i månaden samt de omfattande marina brott, till exempel fallen med *Erika*, *Prestige*, *Sea Diamond* m.fl., som leder till enorma miljökatastrofer och starka internationella allmänna protester.

Fartygsägarnas, Europeiska kommissionens och regeringarnas intresse är hycklat och deras påstående att det inte finns tillräckligt med sjömän och att de vill attrahera medlemsstaternas sjömän till sjöfarten är ihåligt, med tanke på att de avskedar europeiska sjömän i stor skala genom att ständigt skära ned fartygens driftspersonal och ersätta dem med billigare sjömän från tredjeländer, vilket skapar högre arbetslöshet i denna bransch.

Denna arbetarklassfientliga politik får enorma negativa konsekvenser för de arbetstagare som är bosatta på öar i avsides belägna områden i Grekland och andra länder.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Havens betydelse är känd. Vi lever av dem, hämtar vår mat i dem och njuter av dem. Det är därför avgörande att oceanerna förvaltas på ett förnuftigt sätt, vilket uppmärksammas på bred front i Piecykbetänkandet. En sådan förnuftig förvaltning förutsätter en väl avvägd strategi där ekologiska och ekonomiska aspekter balanseras på global, europeisk och nationell nivå. På så vis kan vi dra nytta av oceanernas fördelar också i framtiden.

Jag skulle vilja ta upp hamnarnas utveckling. Det är viktigt för hamnarna att utveckla sina tillgångar inom de ramar som fastställts, så att de kan bidra i hög grad till medborgarnas välfärd. Jag anser att EU bör vara försiktigt när det gäller att påverka denna utveckling, vare sig det sker fysiskt eller ekonomiskt. Medlemsstaterna ansvarar för utformningen av sina hamnar och marknaden kommer att säkra en effektiv hantering av lastflödena. För att lyfta fram detta i texten har jag lagt fram ett antal ändringsförslag som jag hoppas att ni kommer att stödja.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru talman! Det är mycket i ett havspaket som kan låta rimligt, men jag befarar att en havspolitik för EU kommer att användas av kommissionen för att ta makten över varenda liten del av livet, händelserna och verksamheten till havs. Med tanke på den totala katastrof som EU:s nuvarande befogenheter inom den orättfärdiga gemensamma fiskeripolitiken har lett till för Förenade kungariket har jag mycket litet förtroende för att något bättre skulle komma ut av att lämna över alla havsfrågor till EU. Överdriven lagstiftning, kvävande kontroller och enfaldiga direktiv skulle bli följden, befarar jag. Till och med när det gäller fisket ser jag i detta betänkande en plan för att tvinga ut flera fiskare i arbetslöshet under förevändningen att man ytterligare ska begränsa fisket enligt en så kallad försiktighetsstrategi.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Havet är vidsträckt och gott och rymmer enorma resurser som vi måste förvalta väl. Därför är denna grönboks integrerade strategi så viktig. Den bör dock vara praktisk och genomförbar, så att vi inte ställer upp onåbara mål.

Jag håller med föredraganden om att miljöhänsyn och hållbarhet är viktigt. Även om jag också vill gratulera honom till hans betänkande måste jag säga att förfarandet med förstärkt samarbete har försvårat det hela. Nu har vi fått ett dokument med 147 punkter. Jag anser att det är relevant och beklagligt att sjötransporternas betydelse i viss mån har underordnats nya åtgärder, särskilt med tanke på sjötransporternas betydelse för en hållbar utveckling.

Vi har redan en uppsjö av regler och bestämmelser för att främja säkerheten och miljövänliga transporter, men när det handlar om medlemsstaternas införlivande och upprätthållande är läget fortfarande prekärt. Jag vill verkligen uppmana kommissionen att prioritera den befintliga lagstiftningens genomförande och upprätthållande. EU bör även ha större samordningsbefogenheter och vid behov kunna se till att regler följs. I slutet av 2006 skulle kommissionen ha genomfört en undersökning av möjligheterna att

införa en europeisk kustbevakning. Nu har halva 2007 gått och vi väntar tyvärr fortfarande på detta. Jag vill verkligen uppmana kommissionen att ta itu med detta snarast.

Kommissionen bör uppmana medlemsstaterna att åtgärda den fysisk planeringen och förvaltningen av kusterna, dock under förutsättning att de berörda medlemsstaterna tar sitt ansvar för detta. Lokala, regionala och nationella politiker känner också ett ansvar för dessa områdens hållbarhet och bevarande, och just på land menar jag att subsidiaritetsprincipen bör gälla.

Robert Navarro (PSE). – (FR) Fru talman! Jag vill börja med att tacka Willy Piecyk för hans imponerande insatser med att utarbeta en översikt. Detta är när allt kommer omkring ett balanserat betänkande där hänsyn tas till den framtida havspolitikens ekonomiska, miljömässiga och sociala dimension. När det gäller sociala frågor understryks vikten av yrkesutbildning och karriärmöjligheter i betänkandet, liksom det akuta behovet av att medlemsstaterna snarast undertecknar och ratificerar ILO:s konventioner om sjömännens arbetsvillkor. Ett sådant krav är centralt om vi vill behålla europeisk expertis på detta område. I övrigt ligger bollen hos kommissionen och medlemsstaterna.

Vad medlemsstaterna beträffar bör reformen av EU:s budget från och med 2008 ge dem möjlighet att visa att de tar dessa frågor på allvar. Kommissionens uppgift kommer däremot att bli att samordna denna havspolitik. Det är ett enormt åtgärdsområde där frånvaron av en tydlig linje snabbt kan leda till kaos. Därför anser jag att alternativet med en kommissionsledamot som ansvarar för havspolitik och har tillräckliga befogenheter att vid behov besluta i ärenden bör övervägas. Tydlighet får givetvis inte förväxlas med stelbenthet. Jag anser också att regionerna bör samordnas tätt för att uppnå den flexibilitet som krävs för att genomföra de initiativ som beslutas inom ramen för denna framtida havspolitik.

Anne E. Jensen (ALDE). – (DA) Fru talman! Jag vill betona två punkter, som dels rör Östersjön, dels utvecklingen av EU:s hamnar. Ingenstans är behovet av bättre samarbete mellan EU, nationella regeringar och regionala och lokala myndigheter tydligare än för Östersjön. Vi behöver en närmare samordnad strategi för att rädda miljön och fisket och för att uppnå en hållbar och effektiv utveckling av sjötransportsektorn i konstruktivt samarbete med landtransportsektorn.

Östersjön är ett av världens mest förorenade hav och kommissionen bör därför utforma en egen EU-strategi för Östersjöregionen. När det gäller hamnarna måste vi, om vi vill utveckla sjötransporterna, förlita oss på byggnad och utbyggnad av hamnar och hamnområden och på väg- och järnvägsanslutningar till hamnarna. Den nya EU-strategin bör därför omfatta en hamnstrategi som ger hamnarna möjlighet att utvecklas i linje med marknadens utveckling och efterfrågan. Vi måste därför se till att övrig EU-lagstiftning och tolkningen av denna inte lägger hinder i vägen för hamnarnas utveckling.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – Aderarea României și a Bulgariei a adus Marea Neagră la granița Uniunii Europene, creând astfel oportunitatea dezvoltării unei politici maritime care să cuprindă toate mărilor și oceanele ce înconjoară Europa.

Marea Neagră și Marea Mediterană reprezintă două zone de maximă importanță pentru politica de vecinătate a Uniunii. Dezvoltarea portuară, comerțul, industria costieră, cercetarea, pescuitul și turismul sunt elemente integrate atât politicii de vecinătate cât și celei maritime. Rețelele de transport maritim, politicile regionale de mediu și canalele de transport pentru resurse energetice sunt, de asemenea, incluse în planurile de acțiune ale ambelor politici. Politica maritimă europeană va veni în sprijinul politicii de vecinătate, catalizând și complementând acțiunile acesteia.

Politica maritimă trebuie să inițieze și să aplice măsuri în cadrul subiectelor menționate pentru asigura o dezvoltare convergentă atât a statelor membre cât și a statelor riverane incluse în politica de vecinătate. O politică maritimă europeană viabilă trebuie să asigure cooperarea între statele vecine și între acestea și Uniune, și să aibă capacitatea de a dirija problematicele din cadrul structurilor regionale a căror activitate s-a dovedit utilă până în prezent. O dovadă în acest sens este și asumarea de către Uniunea Europeană a statutului de observator în cadrul BS.

Elaborarea unei politici maritime trebuie să aibă în vedere specificul fiecărei zone, ca de exemplu problema traficulului de orice natură și optimizarea tranzitului de produse energetice în cazul Mării Negre sau fenomenul migrației în cazul Mării Mediterane.

Acțiunile deja preconizate de către Comisie, precum comunicarea referitoare la sinergia Mării Negre trebuie să reprezinte puncte de referință în consolidarea viitoarei politici maritime comune europene. Marea nu este o barieră ci o punte de legătură pentru consolidarea căreia trebuie făcut un efort comun

de cunoaștere reciprocă și solidaritate cu posibilități reale de implicare europeană în procesele de democratizare și de dezvoltare ale statelor riverane.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill först och främst tacka föredraganden Willi Piecyk för hans enastående arbete med detta betänkande.

I mitt anförande vill jag bara kort beröra två saker. Den första handlar om energi, som havet är en oändlig källa till. Vindkraften bör betonas i detta sammanhang, då den har en stor potential som måste utnyttjas. Hur kan den då utnyttjas? Europa behöver kraftfulla incitamentssystem för att locka investerare att ta risken att investera i havsbaserad vindkraft. Samordning behövs om vi ska kunna skapa nödvändiga förutsättningar för detta, och jag välkomnar därför varmt betänkandets uppmaning till kommissionen att lägga fram en handlingsplan för vindkraftens utveckling. Denna handlingsplan för vindkraften kommer även att göra det möjligt för oss att nå vårmötets mål att 20 procent av de primära energibehoven ska täckas av förnybar energi senast 2020.

Jag välkomnar även betänkandets förslag att en intelligent nätinфраstruktur ska främjas. Detta kommer att vara det enda sättet att nå målet med en installerad kapacitet på 50 GW senast 2020, såsom föreslås i betänkandet.

Den andra saken jag vill ta upp rör klimatförändringen och sjötransporterna. Klimatförändringen kommer att påverka haven och oceanerna i stor omfattning och därför måste även de vattenburna transportsätten inkluderas i utsläppshandeln. Lagstiftningsförslaget för att inkludera lufttransporter pågår för närvarande i parlamentet (första behandlingen). Med tanke på att sjöfarten genererar långt större utsläpp av växthusgaser än lufttransporter stöder jag föredragandens krav på att inkludera sjöfarten i handeln med utsläppsrätter.

Francesco Musotto (PPE-DE). – (IT) Fru talman, herr Borg, mina damer och herrar! För första gången behandlar parlamentet Europas hav, oceaner, kustområden och öar utifrån ett övergripande synsätt. Europa har en enastående rikedom i form av cirka 68 000 km kust på sitt territorium, dubbelt så mycket som Förenta staterna och tre gånger så mycket som Ryssland. Tidigare har denna dimension och dess aspekter ignorerats. Utarbetandet av grönboken är en vändpunkt när det gäller att bygga upp en ny havspolitik baserad på denna enorma tillgång, med dess unika och utforskade möjligheter.

I det avseendet är Piecykbetänkandet, som jag gratulerar min kollega till, ett viktigt bidrag. Jag välkomnar framför allt den vikt som läggs vid miljöaspekterna. Våra kuster är nämligen särskilt känsliga områden, där effekten av klimatförändringen och av det intensiva resursutnyttjandet märks tydligare. Mot denna alarmerande bakgrund måste vi anta strategier som bygger på skydd och respekt, för att se till att havet kan fortsätta att vara en resurs för de människor som lever i kustområdena. Jag anser att Piecykbetänkandet behöver kompletteras med fler förslag, som lagts fram i form av ändringsförslag som förtydligar räckvidden för detta viktiga initiativ.

En EU-politik för havet måste framför allt åtföljas av lämpliga resurser, precis som all annan politik. Vid förhandlingarna om nästa budgetram måste därför hänsyn tas till grönbokens mål för havet. På samma sätt bör den kommissionsledamot som ansvarar för sjöfartsfrågor behålla denna roll så att hans portfölj inte bara begränsas till fiskerifrågor.

Särskild uppmärksamhet bör slutligen ägnas öarna, som tack vare sin attraktionskraft och sina naturegenskaper är en värdefull resurs för hållbarheten och konkurrenskraften i EU:s havspolitik.

Riitta Myller (PSE). – (FI) Fru talman! Havet hotas av människornas verksamhet såväl på land som till sjöss. Huvuddelen av den koldioxid som värmer upp och försurar havsvattnet bildas på land, men en allt större del kommer från sjötransporterna, en utveckling som blir allt tydligare. Något måste göras åt båda dessa problem.

Sjöfarten måste inkluderas i internationella avtal om klimat och utsläppshandel. Havsvattnets uppvärmning till följd av klimatförändringen kommer att få oöverstigliga konsekvenser för världens ekosystem. Över 80 procent av klimatsystemets ökade uppvärmning tas trots allt upp av haven.

Sedan 1961 har havens uppvärmning spridit sig ned till 3 000 meters djup. Detta förändrar den marina ekologin och havens ekologiska mångfald. Vissa arter, däribland koraller, är utrotningshotade, medan andra arter, så kallade invaderande främmande arter, får alltför stort utrymme.

Östersjön är världens mest sårbara hav. Vi måste vara beredda att förebygga den risk som orsakas av ökande sjöfart, bland annat oljetransporter, och sjöfarten måste vara så säker som möjligt. Fungerande system för tidig varning och kontrollsystem måste finnas överallt.

David Casa (PPE-DE). – (MT) Tack, fru talman. EU fokuserar för närvarande på en ny vision för våra hav, vilka otvivelaktigt har en stor potential. Vi är alla eniga om att havet har avgörande betydelse för EU och detta har under årens lopp blivit ett stort politiskt debattämne. Det är ett välkänt faktum att denna slags diskussion är nödvändig om vi vill få ett mer heltäckande förhållningssätt till vår vision för havet.

De kommissionsledamöter som ansvarar för sjöfartspolitik, framför allt den maltesiske kommissionsledamoten Joe Borg, har utarbetat ett dokument om unionens framtida havspolitik. Offentliggörandet av denna grönbok har lett till omfattande samråd om utsikterna till en framgångsrik havspolitik, som kommissionen har antagit. Målet var att enas om hur havspolitik ska genomföras samtidigt som en ständigt hållbar synergi mellan de olika sektorerna upprätthålls. Denna nya havspolitik kommer att bidra till en högre levnadsstandard i kustnära länder på ett sätt som avspeglar den regionala utvecklingspolitiken. En sådan politik kommer inte bara att leda till ökad konkurrens utan även till att miljön skyddas och att utmaningar som migration och klimatförändringar kan hanteras. Vi kan se till att dessa utmaningar antas framgångsrikt och det är också vår plikt att göra detta.

Förväntningarna är stora, men vi får inte glömma att möjligheterna att anta dessa utmaningar är precis lika stora. Jag vill uppmana alla EU-medborgare att utnyttja dessa möjligheter. Jag vill avslutningsvis säga att samarbete på EU-nivå uppenbart är nödvändigt för att kunna komma vidare. Europas framtid bygger på våra hav. Detta förutsätter samarbete på en ny nivå och jag menar att det bara finns fördelar med ett sådant samarbete. Tack.

Jamila Madeira (PSE). – (PT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag måste verkligen tacka Willi Piecyk för hans betänkande. Som framgår av betänkandet räcker den isolerade, sektorsstyrda politik som vi för närvarande har inte till för de utmaningar som dessa nya århundrade innebär för en havspolitik, och vi måste förse EU med en integrerad vision som omfattar övergripande och heltäckande lösningar. Vi behöver lösningar för att förbättra livskvaliteten i kustområdena, skapa infrastruktur, utveckla transportsektorn, bevara havsbotten och de marina resurserna samt inrätta partnerskap och kompetenscentrum som främjar en hållbar förvaltning av oceaner och hav i EU:s 27 medlemsstater. Haven måste skyddas och främjas genom en gemensam, delad strategi där vi uppmuntrar och garanterar en hållbar turism, en balanserad fiskeripolitik, en miljövänligare sjötransportsektor samt ett informerat och effektivt bevarande av denna viktiga resurs, havet.

Klimatförändringar, utsläpp, trycket från städerna i kustområden och utsläpp av orenat vatten till våra hav är alla frågor som förtjänar vår särskilda uppmärksamhet, vår granskning och vår gemensamma oro, så att vi kan se till att ett sunt ekosystem bevaras. Det är viktigt att lösa alla dessa orosfrågor genom innovation och de nya energiresurser som vi kan frigöra från haven genom vågenergi, men också genom att inrätta kompetenscentrum för havsforskning.

Vi måste således föra havet, havets kultur och utbildning om havet närmare EU-medborgarna och återföra dem till sitt ursprung. Öregionerna, som har en självklar koppling till haven, måste involveras, men det är nödvändigt att vi försöker föra in havsrelaterade faktorer i den verklighet som det kontinentala Europas kustregioner lever i, då dessa regioner företrädesvis och traditionsenligt ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot! De yttersta randområdena nämns upprepade gånger i grönboken men undervärderas fortfarande i hög grad i den övergripande synen på en integrerad strategi för havspolitik, trots den geografiska situationen i Indiska oceanen, Atlanten och Karibiska havet och trots att dessa regioner tillhör dem som påverkas mest av frågan om hållbar förvaltning av haven, oceanerna och kustområdena. Inrättandet av ett forskningsnätverk om marin tropisk biologisk mångfald, Net-Biome, ett projekt som finansieras genom sjätte ramprogrammet för forskning och utveckling och som omfattar de sju yttersta randområdena och vissa utomeuropeiska länder och territorier, är ett viktigt framsteg inom hållbar marin förvaltning samt forskning och utveckling i en tropisk marin miljö.

De yttersta randområdena löper risk att drabbas av bland annat tsunamier, cykloner och, givetvis, global uppvärmning – alla dessa naturkatastrofer som tär på miljön och havsbotten. Ni, herr

kommissionsledamot, har till exempel drabbats av en av en sådan katastrof då ni fick avstå från att resa till Réunion i mars förra året på grund av cyklonen Gemedé. De yttersta randområdenas erfarenhet när det gäller att förebygga katastrofer och minska kustområdenas utsatthet tillför givetvis ett betydande mervärde till våra gemensamma funderingar. Frågan om en balans mellan turismen och respekten för den marina miljön är dessutom allra mest aktuell i de yttersta randområdena. Det måste vara möjligt att förena en hållbar utveckling med turismen, då denna är en av de främsta inkomstkällorna i dessa regioner.

Frågan om överensstämmelse mellan olika delar av EU:s politikområden är aktuell på fiskeriområdet, eftersom våra regioner måste öka sjösäkerheten och göra arbeten inom fiskerisektorn mer attraktiva, samtidigt som den nuvarande politiken syftar till att begränsa fartygens kapacitet och antal även i de av våra regioner som har en resursnivå som inte motiverar detta.

Jag hoppas att den aktuella diskussionen ska leda till att en konsekvent och övergripande EU-havspolitik utformas, där de yttersta randområdenas särskilda roll erkänns och deras fördjupade kunskap om havet tillvaratas. Avslutningsvis vill jag tacka Willi Piecyk för hans arbete.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Richard Howitt (PSE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar kommissionens grönbok och talar i dag för att min egen region, östra England, skall få bli värd för det föreslagna europeiska kompetenscentrumet i Förenade kungariket. Med 70 mil låglänt kustlinje, stora hamnar i Great Yarmouth, Ipswich, Felixstowe, Harwich och Tilbury, områden med enastående vacker natur i norra Norfolk och floderna Stours och Orwells mynningar, är det för oss en verklig ambition, inte bara en teoretisk, att skapa ett bättre förhållande mellan människa och hav.

Vi behöver bygga vidare på det EU-finansierade centrumet för förnybar energi i Lowestoft – som ska öppna i år – där min regions potential för utveckling av havsbaserad vindkraft skulle kunna tillgodose 25 procent av Förenade kungarikets behov av elenergi och innebära ett viktigt bidrag för att nå EU:s mål att minska koldioxidutsläppen. Vi måste inse att höjda havsnivåer – 40 cm fram till år 2050 i östra England – innebär att de nuvarande planerna för skydd av kustlinjen mot erosion och översvämning bara är en kortsiktig lösning för vår region och för Europa. Förödande översvämningar i East Anglia 1953 dödade 307 människor, och i dag befinner sig närmare en halv miljon fastigheter i riskzonen. Vi måste göra mer.

Slutligen måste havsstrategin stödja ekonomisk utveckling i havsregioner. Vi ligger avsidet. King's Lynn, Clacton-on-Sea, Southend-on-Sea och Thurrock i min hemregion ligger på tio i topp-listan bland de regioner som är eftersatta i flera avseenden i Förenade kungariket. Vi måste förverkliga begreppet hållbar utveckling inom hamnutveckling, turism och förnyelse.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Herr talman! Jag vill först och främst tacka Willi Piecyk för hans fantastiska arbete som föredragande, för det är verkligen avgörande att EU antar en integrerad och hållbar strategi för marin förvaltning.

Verksamheter som är centrala för att nå Lissabonmålen genomförs i vattennära miljöer, men havet har även andra och mindre kommersiella värden som anknyter till våra befolkningars djupaste identitet och kultur.

Jag beklagar att fiskerifrågorna har blivit så otydliga i denna grönbok, trots att det är ett område där kommissionen har exklusiv behörighet och som ingår i den gemensamma politiken. Fisket är inte bara ekonomiskt viktigt utan också avgörande för att bevara arbetstillfällena och kulturen i många europeiska regioner.

Jag är övertygad om att denna sektor kommer att vara en av de sektorer som gynnas mest av en bättre integration med övriga havsrelaterade politikområden, till exempel förbättring av sjömännens utbildning och levnads- och arbetsvillkor och ökade investeringar i forskning, något som är avgörande för att förstå hur haven och oceanerna fungerar.

Som europé från den havsnära regionen Galicien är jag övertygad om att denna politik kommer att spela en avgörande roll för kustregionerna och städerna och befolkningarna där.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Herr talman! Jag vill börja med att tacka Willi Piecyk för hans utmärkta betänkande och för hans vilja att ta emot och införliva bidrag i syfte att förtydliga EU:s havspolitik, bredda dess räckvidd och göra den mer effektiv.

Då jag kommer från en ö och ett havsnära yttersta randområde har mina bidrag syftat till att se till att de yttersta randområdenas betydelse erkänns vid utformningen av vår havspolitik och dess praktiska genomförande, mot bakgrund av deras geografiska läge och breda kunskap om oceanerna och haven, vilket innebär att ansvaret måste delas mellan EU och de yttersta randområdena. Mina bidrag handlade om förbättrad förvaltning och hållbart utnyttjande av havets resurser, förbättring av kustregionerna genom noggrann organisation av kusterna och särskilda åtgärder för att utforma en bredare kustpolitik, stöd till miljövänliga sjötransporter, bland annat genom att utforma en effektiv europeisk hamnstrategi som är anpassad efter de europeiska hamnarnas förutsättningar, stöd till havsforskning, särskilt inom områden som medicin, energi och marina resurser rent generellt, främjande av sociala rättigheter i enlighet med ILO:s standarder, för att se till att dessa följs, och, slutligen, yrkesutbildning inom sjöfarten för arbetstagare både till sjöss och på land samt en garanti för att vederbörlig hänsyn tas till turismen, som är en av de främsta näringsgrenarna i anslutning till haven och oceanerna.

Karin Jöns (PSE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Även jag vill tacka Willi Piecyk varmt för hans verkligt utmärkta betänkande.

Jag kommer från en region med djupa rötter i havets traditioner. Utfiskningen av haven och de konkurser som drabbat flera varv har lett till en arbetslöshet på närmare 20 procent. Nu börjar dock fartygsbyggandet ta fart igen. I stället för fiskeindustri är det bioteknik som gäller nu. Vidkraftparker förläggs i allt högre grad ute till havs. Klimatforskning står högst upp på dagordningen. Detta är ett resultat av stora investeringar, inte bara i forskning och innovation utan också i utbildning. Vi måste göra mer för att främja utbildning i sjöfartygsyrket, för att skapa bra och hållbara arbeten. Tillväxtpotentialen bara för de kommande fem åren uppskattas till cirka 15 procent och jag välkomnar att detta prioriteras tydligt i Piecykbetänkandet, till skillnad från i kommissionens grönbok.

Sammanfattningsvis vill jag vädja till alla kolleger att stödja det ändringsförslag som min grupp har lagt fram och som syftar till att förhindra att sjömän behandlas som andra klassens arbetstagare i framtiden. EU:s arbetsrättsliga minimistandarder måste gälla för dem också, utan inskränkningar.

Joe Borg, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman, ärade ledamöter! Återigen visar era inlägg här i dag parlamentets engagemang för havspolitik, och detta är tydliga bevis för Willi Piecyks utmärkta samordningsarbete.

Ni har i era inlägg tagit upp ett antal frågor som förtjänar att undersökas och beaktas ytterligare, särskilt mot bakgrund av förberedelserna för kommissionens antagande av en s.k. marin bok nästa år i oktober.

Låt mig tydligt slå fast att syftet med vårt arbete med en havspolitik är att frigöra den potential som finns i ett hållbart utnyttjande av våra hav och oceaner. För första gången ser vi på detta havsområde på ett integrerat och holistiskt sätt, och vi strävar efter att bygga vidare där vi ser att det ger ett mervärde. Låt mig understryka att detta definitivt inte är någon centralisering av befogenheter utan snarare en övning i att skapa stimulans för samordning och för att göra aktörer delaktiga i mycket högre grad än i dag.

Det är tydligt att detta är början av processen och inte slutet. Det kommer att bli tillfällen att fortsätta utveckla våra ståndpunkter i ett antal av de frågor som har tagits upp. Låt mig bara upprepa att en havspolitik inte kan bli en politik som passar alla. Särdragen hos de hav som omger Europeiska unionen måste vägas in på ett riktigt sätt.

Låt mig bara helt kort ta upp de regionala aspekterna. Det är uppenbart att vi ser den regionala dimensionen som central i vårt arbete, och att vi inriktar oss på de yttersta randområdena. Jag vill försäkra er om att de som är inblandade på regional nivå och regionala åtgärder kommer att fortsätta utgöra en hörnsten i vår politik när vi går vidare i frågan.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Viorica-Pompilia-Georgeta Moisuc (ITS), *în scris.* – Raportul domnului Willi Piecyk din Comisia pentru transport și turism abordează un ansamblu de probleme de cea mai mare actualitate privitor la stabilirea unor reguli și percepțe general valabile pentru statele membre ale U.E. în vederea protejării și exploataării raționale a apelor mărilor și oceanelor.

Mă voi referi la unele chestiuni legate de specificul situației la Marea Neagră, mare de frontieră externă a Uniunii, și anume: după căderea regimului comunist în România, dezvoltarea turismului pe litoralul de vest al Mării Negre a atras o creștere îngrijorătoare a poluării apelor mării din cauza nenumăratelor restaurante deschise chiar pe plajă, restaurante care deversează în mare reziduurile de tot felul; în același timp plaja s-a îngustat foarte mult din cauza acestor stabilimente.

Poluarea Marii Negre este datorată în bună măsură și exploatarea nerațională a Deltei Dunării - al doilea fluviu ca mărime în Europa după Volga. Asupra echilibrului biologic al Deltei, asupra faunei și florei unice în Europa, are un puternic impact negativ construirea de către Ucraina a canalului Bâstroe - acțiune împotriva căreia s-au pronunțat specialiști din toată lumea.

Pentru aceste motive, la care se pot adăuga multe altele, considerăm că propunerile făcute de raportor și în special construirea unei politici europene maritime unice pe baza prevederilor din Cartea Verde sunt bine venite și le susținem în întregime.

Dominique Vlasto (PPE-DE), *skriftlig.* – (FR) Med detta betänkande kan vi tydligt se de fördelar som EU kan vinna på en mer integrerad havspolitik, där splittrade och specifika åtgärder ersätts med mer enhetliga förslag. I sin grönbok lyckades kommissionen inte så bra med det, men låt oss erkänna att vi inte bidrar i någon större omfattning med detta alltför sena och otillräckligt strukturerade betänkande.

Jag vill påminna om fyra viktiga utmaningar som måste hanteras, nämligen att förena ekonomisk utveckling med miljöskydd, inbegripet frågor som sjösäkerhet och marin biologisk mångfald, att framgångsrikt utveckla kusterna för att förena hamnarnas och bostadsområdenas ekonomiska och naturrelaterade intressen, att övergå från den traditionella ekonomin till nya sektorer med högt mervärde, däribland marin bioteknik och nya energikällor, och att inrätta effektiva styrelseformer, som är den politiska och administrativa utmaning som allting hänger på.

Det finns verklig potential för att utveckla havsrelaterade verksamheter, som i dag svarar för 3–5 procent av EU:s BNP, men att göra detta kommer att bli svårt och kräva effektiv samordning.

I betänkandet är EU en föregångare som visar prov på sina ambitioner. Det återstår att hitta medlen att omvandla denna vision till en integrerad politik.

16. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0133/2007).

Följande frågor har ställts till kommissionen.

Del 1

På kommissionsledamot Günter Verheugens begäran inleds frågestunden med fråga nr 28.

Talmannen. Fråga nr 28 från **Catherine Stihler** (H-0493/07)

Angående: Samråd om information till patienter

Hur avser kommissionen formellt samråda med konsumentorganisationerna vid utarbetandet av rapporten om rådande praxis när det gäller information till patienter i enlighet med anvisningarna i artikel 88a i direktiv 2004/27/EG⁽³⁾? ”Kommissionen skall inom tre år från det att direktiv 2004/726/EG trätt i kraft, efter samråd med patient- och konsumentorganisationer, läkar- och farmaceutorganisationer, medlemsstaterna och andra berörda parter, inför Europaparlamentet och rådet lägga fram en rapport om dagens informationsmetoder – särskilt via Internet – och om de risker och fördelar som är förenade med dessa”.

(3) EUT L 136, 30.4.2004, s. 34.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, fru Stihler! I enlighet med artikel 88a i direktiv 2001/83/EG håller kommissionen på att utarbeta en rapport om metoder för läkemedelsinformation till patienterna. I denna rapport kommer den aktuella situationen att sammanfattas, men några politiska riktlinjer eller förslag kommer inte att ges än eftersom detta enligt artikel 88a ska ske senare, som ett andra steg. Så snart slutversionen av rapporten finns tillgänglig kommer den omedelbart att läggas fram för rådet och Europaparlamentet.

Vid utarbetandet av rapporten har kommissionen haft omfattande samråd med patient- och konsumentorganisationer, medlemsstaterna och andra berörda parter. Enligt det gängse förfarandet pågick det offentliga samrådet i över två månader, från april till juni i år. Ett utkast har offentliggjorts på webbplatsen för generaldirektoratet för näringsliv och yttranden har begärts in.

Hittills har över 50 bidrag lämnats in och fler kommer varje dag. Tio av bidragen kommer från patient- eller konsumentorganisationer. Detta är det främsta beviset på att konsumentorganisationer och alla andra berörda parter samt allmänheten har haft möjlighet att yttra sig och bidra till rapporten, vilket de också i högsta grad har gjort.

De svar som kommit in granskas mycket noggrant och i slutrapporten måste man utifrån denna granskning bedöma vilken som är den bästa strategin för att ge alla EU-medborgare lika tillgång till så tydlig läkemedelsinformation som möjligt.

Jag vill även försäkra ledamoten om att denna fråga är en personlig hjärtefråga för mig och att jag kommer att göra mitt yttersta för att slutföra processen så snart som möjligt. Det är dock mycket viktigt att våra förslag baseras på övergripande information och omfattande samråd med allmänheten. Jag tycker att precision och kvalitet är lång viktigare i denna fråga än snabbhet.

Catherine Stihler (PSE). – (EN) Tack, herr kommissionsledamot! Jag tror att det finns stora invändningar mot hur samrådet med parterna har skett. Många av oss här anser att det inte bör ske någon förändring i förhållande till den nuvarande lagstiftningen, dvs. man bör bibehålla förbudet mot reklam direkt till konsumenterna och inte öppna bakvägen för direktreklam för läkemedel. Vi måste se till att konsumenterna får större inflytande i läkemedelsforumet, med fokus på vad patienter och vanliga konsumenter önskar och behöver veta snarare än vad industrin vill tillhandahålla. Därför frågar jag om kommissionsledamoten kommer att överväga förändringar av den antagna tidtabellen för att alla åsikter ska kunna beaktas och att ta itu med informationsproblemet på ett patientorienterat sätt, med patientorienterade lösningar.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Fru Stihler! Först och främst vill jag försäkra er att vi helt instämmer i den politiska bedömningen att vi inte får öppna dörren för produktreklam när det gäller läkemedelsförskrivning. Så kommer det heller inte att bli om jag får råda. Det enda målet måste vara att ge patienterna objektiv, heltäckande och neutral information, på ett sätt som inte är förvirrande för dem och som ger alla patienter lika tillgång till denna objektiva och neutrala information.

Det problem vi har i dag är att vissa patientgrupper har tillgång till all slags information via Internet och annan modern kommunikationsteknik, medan många patienter inte har denna information. Detta måste vi ändra på.

Jag vill bestämt upprepa att vi inte ska gå över den gräns som skiljer patientinformation från produktreklam. Vi ska dessutom tydligt ange vilka regler och kriterier som gäller för den berörda informationen.

När det gäller tidsplanen nämnde jag tidigare att samrådet har avslutats. Vi arbetar nu för fullt med att färdigställa slutrapporten utifrån detta samråd. Som jag redan nämnt kommer jag att göra allt jag kan för att påskynda denna process, som under alla omständigheter kommer att vara slutförd vid årsskiftet.

Talmannen. Fråga nr 26 från **Brian Crowley** (H-0467/07)

Angående: Bekämpning av ungdoms- och långtidsarbetslöshet inom EU

Kan Europeiska kommissionen uttala sig om vilka åtgärder den vidtar i år för att bekämpa ungdoms- och långtidsarbetslöshet inom Europeiska unionen samt för att arbetslösa unionsmedborgare skall ha tillgång till utbildning av god kvalitet på informationsteknikens område?

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Herr talman, ärade ledamöter! Den europeiska arbetsmarknaden blir generellt allt bättre, en utveckling som går allt snabbare och som blir alltmer tydlig. Aldrig har så många människor arbetat i Europa och arbetslösheten är lägre än på mycket länge. Fortfarande är dock ungdomsarbetslösheten hög, ungefär dubbelt så hög som EU:s genomsnittliga arbetslöshet. Ungdomsarbetslösheten är först och främst medlemsstaternas ansvar, inom ramen för deras arbetsmarknadspolitik. Det är dock också så att EU måste bidra till att lösa detta problem.

EU:s viktigaste uppgift är att stödja medlemsstaterna inom följande två områden:

- samordning och övervakning av de olika medlemsstaternas arbetslöshetspolitik inom ramen för Lissabonstrategin, och
- ekonomiskt stöd, särskilt via Europeiska socialfonden.

Ramarna för politisk samordning ges i den återlanserade Lissabonstrategin. Kommissionen följer den nationella arbetslöshetspolitiken mycket noggrant. I EU:s senaste rapport om arbetslösheten betonade kommissionen och rådet det akuta behovet av att förbättra ungdomarnas situation på arbetsmarknaden. Även om medlemsstaterna har åtagit sig att erbjuda ungdomar en möjlighet till nystart får flertalet av de 4,6 miljonerna arbetslösa ungdomar inte något erbjudande om arbete, utbildning eller yrkesutbildning under sina första sex månader av arbetslöshet. Ungdomar som hittar ett arbete får ofta otrygga anställningsvillkor. Kommissionen anser att detta är otillfredsställande och har rekommenderat att medlemsstaterna förbättrar ungdomarnas situation, särskilt inom utbildning och yrkesutbildning.

Kommissionen anser att åtgärder bör vidtas framför allt inom följande tre områden:

Det första är social integration, som är en nödvändig förutsättning för en god utveckling i Europa. Kommissionen kommer att stödja aktiv sammanhållning i syfte att hjälpa människor i arbetsmarknadens utkanter att komma in på arbetsmarknaden, liksom program för att säkra lämpliga minimilöner och tillgång till sociala tjänster av hög kvalitet.

Det andra är livslångt lärande, för det råder inget tvivel om att utbildning ger utbildning och att utbildade personer med högre kvalifikationer har större tillgång till livslångt lärande än de som behöver det mest, det vill säga lågutbildade eller äldre med omodern kompetens. När det gäller Lissabonstrategin har kommissionen utfärdat ett antal rekommendationer till medlemsstaterna inom utbildnings- och yrkesutbildningsområdet, särskilt när det gäller elever som lämnar skolan i förtid, i syfte att höja nivån på EU-medborgarnas utbildning. Jag vill påpeka att EU:s referensmål är att få ned antalet elever som lämnar skolan i förtid till under 10 procent. Denna siffra är för närvarande 15,2 procent och i vissa länder betydligt högre än så. Att minska antalet elever som lämnar skolan i förtid anser vi är en av de viktigaste faktorerna för att förbättra ungdomarnas möjligheter på arbetsmarknaden. En annan av kommissionens rekommendationer är att främja den geografiska rörligheten. Trots arbetslösheten befinner vi oss i ett läge där vissa regioner och sektorer inte har tillräckligt mycket arbetskraft. Ungdomar bör därför uppmanas att utnyttja dessa arbetsmöjligheter.

En annan möjlighet är ekonomiskt stöd från EU via Europeiska socialfonden. EU både samordnar politiken och stödjer medlemsstaternas insatser för att modernisera arbetsmarknaden. Under 2007–2013 kommer medlemsstaterna att få 72,6 miljarder euro för att finansiera en reform av de nationella arbetsmarknaderna, varav över 90 procent kommer att användas enbart för att nå Lissabonmålen. Investeringar i mänskligt kapital, som svarar för en tredjedel av Europeiska socialfondens budget, är den viktigaste prioriteringen för 2007–2013. Ytterligare 30 procent av detta belopp kommer att öronmärkas för social sammanhållning för utsatta grupper.

Europeiska socialfonden har redan genererat praktiska resultat. Varje år får cirka 2 miljoner människor arbete efter att ha fått stöd genom Europeiska socialfondens projekt. Under 2007 kommer 25 procent av de arbetslösa i EU att delta i Europeiska socialfondens projekt, som cirka 1 miljon av samhällets marginaliserade eller utsatta personer deltar i varje år. Cirka 4 miljoner människor genomgår varje år yrkesutbildningar inom ramen för programmet för livslångt lärande, som stöds genom Europeiska socialfonden.

Eftersom ungdomsarbetslösheten, som jag betonade, förblir ett problem letar kommissionen efter effektivare lösningar. Kommissionen håller därför för närvarande på att färdigställa ett utkast till meddelande om att inkludera ungdomar i utbildning, arbete och samhälle, vilket är tänkt att antas i september i år. Meddelandet kommer att åtföljas av ett arbetsdokument från kommissionen om ungdomars sysselsättning.

Som jag har betonat är ungdomsarbetslösheten givetvis främst en fråga för medlemsstaterna, deras sysselsättningspolitik, deras utbildningspolitik och så vidare, även om EU varken vill eller kan förbli passivt.

Brian Crowley (UEN). – (EN) Herr talman! Jag tackar kommissionsledamoten för svaret. På den korta tid som står till mitt förfogande ska jag koncentrera mig på tre särskilda områden.

För det första gäller det ungdomsarbetslösheten. Vi ser att det är en enormt stor brist på yrkeskunskaper, inte bara inom områden som Internet, kommunikation och teknik utan också traditionellt yrkeskunnande såsom hos snickare, elektriker, murare osv. Det verkar inte komma något nytt initiativ för att få fram extra utbildning inom befintliga resurser.

För det andra vill jag ta upp rörligheten. Det finns hinder som drabbar särskilt unga människor, när de ska flytta på sig för att få jobb och för att få sina kvalifikationer erkända.

För det tredje, och slutligen, är det viktigt med åtgärder för att få personer tillbaka i arbete från långtidsarbetslöshet, så att de kan få tillbaka en del av sina sociala rättigheter, och hjälpa till att återanpassa dem till arbetsmarknaden. Vilka förslag finns särskilt på detta område?

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Dessa båda frågor är givetvis oerhört viktiga och man skulle kunna fördjupa sig i dem länge, men jag ska svara mycket kort om det går bra. Inom ramen för Europeiska socialfondens aktiva sysselsättningspolitik strävar vi givetvis efter att höja kompetensen, och som ni mycket riktigt påpekade är yrkeskunskaper inte bara en renodlat intellektuell fråga utan omfattar även hantverk och andra verksamheter. Kommissionen förbereder därför ett forum inom ramen för forumet för omstrukturering, för att möta framtidens arbetsmarknad, det vill säga en arbetsmarknad med arbetstillfällen som på längre sikt kan betraktas antingen som stabila eller nya, och en del av våra insatser kommer att vara att utforma lämpliga kompetenskrav, lämpliga utbildningsmoduler för att förvärva kunskaper och flexibla, anpassningsbara metoder för att eftersträva en balans mellan framtidens arbetsmarknad och kompetens.

När det gäller arbetstagarnas rörlighet finns det återigen en rad olika punkter och metoder genom vilka vi kan stödja rörligheten. Den viktigaste av dessa är det mål som min kollega Ján Figel ställt upp, nämligen den föreslagna policyn för erkännande av kvalifikationer inte bara inom sektorer där kvalifikationer redan erkänns, utan även inom andra sektorer och speciella branscher. Jag menar att om vi går vidare med detta projekt så kommer vi att kunna förbättra ungdomarnas situation på arbetsmarknaden väsentligt.

Talmannen. Fråga nr 27 från **Olle Schmidt** (H-0487/07)

Angående: Europeisk fristad åt förföljda författare och journalister

EU har en skyldighet att stödja en öppen debatt i slutna samhällen och diktaturer, men i alltför många länder är det fortfarande förenat med livsfara att uttrycka sin mening. Journalister och författare mördas, kidnappas och förföljs runt om i hela världen. Yttrandefriheten är viktig för att diktaturer skall kunna utvecklas till öppna och demokratiska samhällen. Kommissionen skulle kunna sända en tydlig signal om yttrandefrihetens värde genom att erbjuda en temporär fristad åt författare och journalister som förföljs på grund av inskränkningar i yttrandefriheten. Nyligen lade den danska regeringen fram ett liknande förslag.

Är kommissionen beredd att ta initiativ till att erbjuda en fristad i EU till författare som riskerar förföljelser på grund av inskränkningar i yttrandefriheten?

Franco Frattini, kommissionens vice ordförande. (EN) Villkoren för att bevilja tredjelandsmedborgare internationellt skydd såsom status som flykting och skyddsbehövande i övrigt i en medlemsstat har harmoniserats på gemenskapsnivå. I direktiv 2004/83/EG, det s.k. kvalifikationsdirektivet, åläggs EU-medlemsstaterna skyldighet att bevilja flyktingstatus till tredjelandsmedborgare som söker skydd med anledning av en välgrundad fruktan för förföljelse på grund av politisk åskådning.

I detta sammanhang omfattar begreppet politisk åskådning alla åsikter angående frågor som berör staten, regeringen eller samhället och är vidare än tillhörighet till ett särskilt politiskt parti eller en erkänd ideologi.

Medlemsstaterna är därför skyldiga enligt EG-rätten att erbjuda skydd för journalister och författare som, till följd av att de utövat sin yttrandefrihet, i sina hemländer känner en välgrundad fruktan för förföljelse i form av hot mot livet, hot om frihetsberövande eller andra allvarliga kränkningar av deras mänskliga rättigheter.

Kommissionen välkomnar alla initiativ från enskilda medlemsstater för att höja den skyddsnivå som beviljas författare och journalister som är förföljda genom begränsningar av deras yttrandefrihet.

Olle Schmidt (ALDE). – Det är ett positivt svar. Jag vill med min fråga uppmana kommissionsledamoten att ta ett initiativ tillsammans med medlemsstaterna för att få till stånd en mer reglerad form och se till att författare och journalister som har möjlighet att komma till Europa också får göra det. Jag tycker att det är vår skyldighet med tanke på den oerhört svåra situation som råder i världen. Låt mig påminna kommissionsledamoten om att förra året mördades 113 personer som jobbade i medievärlden, 807 sattes i fängelse, nästan 1 500 personer blev fysiskt attackerade, 56 kidnappade, 18 författare dödades, 144 fängslades. Det är hög tid att agera. Man skulle kunna tänka sig ett stipendium på EU-nivå som kommissionsledamoten tog initiativ till.

Franco Frattini, kommissionens vice ordförande. - (IT) Herr talman! Jag vill mycket gärna svara Olle Schmidt. Eftersom direktivet är i kraft är alla medlemsstater skyldiga att följa det. En aspekt där det förmodligen finns mer att göra är tillhandahållandet av information och kommunikation med ursprungslandet. I det avseendet har journalister sannolikt begränsad kunskap om de möjligheter som EU:s lagstiftning ger dem att söka skydd om de befinner sig i fara.

När det gäller kommunikationsprogrammen bör alla medlemsstater känna till att Europeiska kommissionen är villig att inte bara medfinansiera utan även främja dem. Mer kunskap behövs därför för att förbättra tillämpningen av ett direktiv som existerar exakt på det sätt som jag har beskrivit för er.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Herr talman! Jag vill säga att jag sympatiserar med ledamotens fråga, då den anda som inspirerar och driver EU inte råder i länder där bannlysning av böcker och bokbål förekommer och författare förföljs. Jag skulle vilja utveckla frågan något. Jag anser att dessa människor inte bara bör ges särskilt skydd utan att EU också måste se till författarnas verk kan spridas och föras vidare så att de diktaturer som de lever i kan störas. Har kommissionen för avsikt att stödja dessa personer genom att inte bara låta dem stanna här utan även främja deras verksamhet?

Franco Frattini, kommissionens vice ordförande. (IT) Herr talman! Faktum är att vi redan har övervägt program för att offentliggöra åsikterna hos personer som i sitt eget hemland betecknas som oliktankande författare, så att vi främjar spridningen av liberala och demokratiska idéer. Vårt slutliga mål är att dessa idéer ska spridas just i dessa författares eller journalisters hemländer.

Vår uppgift är att sprida demokratiska värderingar utanför EU:s gränser och jag anser att det är lämpligt att göra detta även genom att använda modiga författares och journalisters röster – personer som bör få skydd i EU, men vars idéer också bör spridas i de länder som de har flytt från. I princip håller jag därför med om denna strategi.

Jim Allister (NI). – (EN) När vi tänker på förföljda och hotade journalister är det svårt att låta bli att nämna frisläppandet av Alan Johnston i Gaza nyligen, vilket välkomnades av oss alla. Instämmer kommissionen i att man måste göra en mycket noggrann avvägning när man ser till att terroristorganisationer, såsom Hamas, inte förstärks eller belönas för att de har deltagit i genomförandet av något som aldrig borde ha inträffat, nämligen frisläppandet av en modig journalist som Alan Johnston? Skulle kommissionsledamoten möjligen kunna kommentera detta?

Franco Frattini, kommissionens vice ordförande. (IT) Herr talman! Det är uppenbart så att EU redan har yttrat sig i denna fråga via sina utrikesministrar. Frigivningen av kidnappade personer medför en plikt som EU har ett diplomatiskt ansvar för att uppfylla.

Frigivningen av Alan Johnston var en handling som vi välkomnade, men som ni sa är det givetvis ingen som anser att Hamas bör belönas, eftersom organisationen som vi alla vet kvarstår i förteckningen över terroristorganisationer.

Med detta klarlagt är det uppenbart att det viktigaste för oss är att människoliv räddas och att journalister kan utföra sitt arbete, även i besvärliga områden, konflikthärdar och högriskområden. Allt annat skulle

hämna journalisternas uppdrag, som är att bege sig också till farliga platser och rapportera vad de ser och hör där.

Del 2

Talmannen. Fråga nr 29 från **Stavros Arnaoutakis** (H-0500/07)

Angående: Risk för att fiskebestånden dör ut i Egeiska havet

Enligt publicerade vetenskapliga studier håller fiskebestånden i Egeiska havet på att sjunka till farligt låga nivåer och det finns en överhängande risk för att fångstplatser ödeläggs. Denna situation förvärras av att det inte genomförs några effektiva åtgärder för att främja en hållbar förvaltning av fiskeriverksamheten samt av att det förekommer ett okontrollerat bruk av fiskeredskap och fiskerimetoder som ger bestående skador, särskild på de livsmiljöer där fiskebestånden förökar sig.

Kommissionen är förpliktad att snarast skydda den berörda regionen mot denna utveckling, både för att åtminstone bevara fiskebestånden och för att skydda kustfiskarna, som livnär sig på fisket. Vad avser kommissionen att göra för att hantera detta stora problem?

Joe Borg, ledamot av kommissionen. (EN) Jag tackar Stavros Arnaoutakis för hans fråga angående Egeiska havet och dess fiskeresurser. Jag vill påminna om att ministerrådet antog förslaget till förordning angående förvaltningsåtgärder för hållbart utnyttjande av fiskeresurserna i Medelhavet i slutet av 2006. Den förordningen trädde följaktligen i kraft i januari 2007. Kommissionen anser att denna förordning utgör ett rimligt och kraftfullt svar på de problem som ledamoten tar upp, både vad gäller bottenlevande arter och små pelagiska arter. För andra långvandrande arter, såsom blåfenad tonfisk, har gemenskapen också nyligen antagit ny lagstiftning som kommer att bidra till att förbättra skyddsstatusen för dessa bestånd.

Låt mig emellertid understryka att det inte räcker med att inrätta förvaltningsåtgärder, om åtgärderna inte genomförs och följs upp på ett tillfredsställande sätt. Både medlemsstater och yrkesfiskarorganisationer har en grundläggande roll att spela i detta avseende. Kommissionen kommer att noga se till att alla dessa åtgärder genomförs på ett riktigt sätt. Av denna anledning skrev jag den 2 april 2007 till ministrarna i de berörda medlemsstaterna för att göra en bedömning av läget i fråga om tillämpningen av förordningen några månader efter det att den antagits. Mina tjänstemän kommer att fortsätta att bevaka situationen och medlemsstaternas tillämpning av de olika bestämmelserna i förordningen.

Utöver gemenskapsåtgärder, som kan komma att kompletteras ytterligare i framtiden, är det också grundläggande att främja fiskeförvaltningsåtgärder inom ramen för Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet (AKFM), så att de Medelhavsländer som inte är EU-medlemmar också kan bidra till hållbarheten för marina levande resurser.

Ett aktivt deltagande av medlemsstaternas forskare i arbetet i AKFM:s rådgivande vetenskapliga kommitté är ett viktigt sätt att uppnå detta. När det gäller Egeiska havet är det främst Grekland och Turkiets ansvar att se till att ett ändamålsenligt vetenskapligt samarbete kommer till stånd så att kloka vetenskapliga råd kan ges till fiskeförvaltningen.

För att underlätta och främja ytterligare vetenskapligt samarbete i östra Medelhavsområdet planerar kommissionen, tillsammans med Grekland och Italien, att stödja ett nytt regionalt FAO-projekt med namnet EastMed.

Stavros Arnaoutakis (PSE). – (EL) Herr talman! Jag tackar kommissionsledamoten för hans svar och jag vill gärna upplysa honom om att fiskare från EU:s medlemsstater och från tredjeländer är aktiva i Egeiska havet och i Medelhavet i allmänhet.

Fiskare från Grekland och andra EU-länder som verkar i området omfattas dock av alla restriktioner och följer EU:s direktiv, till skillnad från tredjeländernas fiskare som fiskar utan restriktioner och ofta utan kontroll.

Vad avser kommissionen göra för att omedelbart lösa detta problem?

Joe Borg, ledamot av kommissionen. (EN) Ja, som jag sa kan kommissionen ingripa direkt i fiskeförvaltningen inom gemenskapsvatten, särskilt mot gemenskapsfiskare. I det avseendet hänvisade

jag särskilt till Medelhavsförordningen som just har trätt i kraft, och vi bevakar den noga för att se att den tillämpas på ett riktigt sätt.

Det är uppenbart att Medelhavet, och er del av Medelhavet, också omfattar tredjeländer som vi har förbindelser med. Det finns ett associeringsavtal med Turkiet, och Turkiet kandiderar också för medlemskap. När det gäller fisket försöker vi att arbeta nära tillsammans med dessa tredjeländer i andra forum med ansvar för fiskeförvaltningen i Medelhavet, särskilt AKFM, Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet. När det gäller långvandrande arter finns ICCAT, som är den kommission som är ansvarig för särskilt blåfenad tonfisk, och svärdfisk. Här försöker vi arbeta nära tillsammans med tredjeländer som också är med i dessa forum för att driva på för gemensamma bestämmelser. På det sättet försöker vi bibehålla och införa så lika regler som möjligt.

Uppenbarligen är det nödvändigt att EU tar täten, och genom att upprätta våra egna regler för fiske i gemenskapsvatten föregår vi med gott exempel och gör vårt yttersta för att se till att tredjeländer med fiskerättigheter i Medelhavet antar liknande åtgärder genom AKFM eller ICCAT, så att våra fiskare inte drabbas på grund av att vi har strängare fiskeregler för fiskeförvaltningen.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Den senaste veckan har vi hört talas om problemen i ert hemland Malta när det gäller kustfisket i en annan del av Medelhavet. Finns det några särskilda möjligheter, program eller strategier för att specifikt främja kustfiske och skydda lokala fiskare?

Joe Borg, ledamot av kommissionen. (EN) Kustfisket i Medelhavet är en särskilt känslig fråga, mot bakgrund av att Medelhavs fisket är lite mer specifikt än fisket i t.ex. Nordsjön, där man huvudsakligen får mer blandade fångster. Därför kan man inte vara så selektiv som man skulle vilja, och de regler som gäller i Medelhavet bygger mera på tekniska åtgärder än på fastställande av totala tillåtna fångstmängder och kvoter.

Därmed vill jag säga att man inom fiskeripolitiken för Medelhavet har infört lagstiftning för första gången som är ganska sträng för att reglera Medelhavs fisket, särskilt kustfisket. Det finns krav från medlemsstater på att utarbeta förvaltningsplaner för fisket med hänsyn tagen till kustfisket och, särskilt, åtgärder som berör den utrustning som används liksom åtgärder som gäller minsta fångststorlek.

Vi bevakar nu tillämpningen av denna lagstiftning, som jag sa i mitt svar på frågan. Denna antogs så sent som i slutet av förra året och trädde i kraft i början av detta år. Tidsgränserna kommer att införas under detta år och nästa. Jag hoppas att medlemsstaterna inom de tidsgränser som fastställs i förordningen kommer att ha genomfört de nödvändiga åtgärderna så att vi kan få ett mycket mer hållbart fiske i Medelhavet, särskilt vad avser kustfisket.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Jag gratulerar min vän Stavros Arnaoutakis till hans fråga och tackar kommissionsledamoten för hans svar. Jag skulle dock vilja veta på vilka villkor som tredjelandsfiskarnas fångster importerats till och saluförs i EU.

Ökat fiske innebär även ökad efterfrågan tack vare lägre priser. Det handlar inte bara om fiskerimetoder.

Joe Borg, ledamot av kommissionen. (EN) De regler som kan tillämpas på import av fisk ingår i de allmänna bestämmelserna i samband med WTO-förhandlingarna och WTO-systemet. Där finns vissa inslag som, särskilt när det gäller fisket, inte innebär någon fullständig liberalisering, och därför finns det vissa åtgärder för att skydda gemenskapsindustrin. Man måste dock avvakta utvecklingen av diskussionen under året för att se hur fiskimporten kommer att liberaliseras ytterligare.

Med detta sagt är det viktigt att understryka att vi kommer att lägga fram åtgärder senare under året för att bekämpa olagligt fiske. Om fisk fångas av fartyg som seglar under tredjelandsflagg och dessa fartyg inte kan bevisa att fisket har skett på ett hållbart sätt – med andra ord t.ex. enligt kvotgränser och enligt de parametrar i de bestämmelser som tillämpas i olika regionala fiskeförvaltningsorganisationer, såsom AKFM för Medelhavet – kommer fisken, enligt dessa åtgärder, att betraktas som olaglig, och man kommer inte att ge tillstånd för landning av fångsterna i den medlemsstat där de skulle ha landats. Detta skulle vara ett mycket effektivt verktyg för oss, som jag hoppas kommer att hjälpa oss att begränsa landning av olagligt fångad fisk.

Talmannen. Fråga nr 30 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0452/07)

Angående: Skydd av barns rättigheter och EU:s yttre förbindelser

Av Europeiska kommissionens meddelande om en europeisk strategi för barns rättigheter som offentliggjordes den 4 juli 2006 framgår, under rubriken ”Situationen i världen”, att omkring 300 000 barn kämpar som barnsoldater i mer än 30 väpnade konflikter över hela världen. Även om man hade väntat sig att något skulle ha gjorts åt frågan om barnsoldater och att de extrema kränkningarna av dessa barns rättigheter skulle ha minskat läser man fortfarande ofta i internationell press om fenomenet med rekrytering av barnsoldater, vilket förekommer i vissa länder i Afrika och Asien.

På vilket sätt beaktar Europeiska kommissionen det faktum att barn utnyttjas i militära operationer, inom ramen för de yttre förbindelserna? Vilka konkreta åtgärder ämnar Europeiska kommissionen vidta för att ge bekämpningen av rekrytering av barnsoldater hög prioritet på dagordningen i förbindelserna med sådana länder som tvingar barn att delta i militära operationer? På vilket sätt kommer Europeiska kommissionen att främja genomförandet av det protokoll som bifogats Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter, för att se till att dessa stater respekterar åldersgränsen på 18 år för unga människor som deltar i militär utbildning och konflikter?

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. (EN) Kommissionen inte bara fördömer rekryteringen och användandet av barn i väpnade styrkor och grupper utan bidrar också aktivt till det oförminskade internationella arbetet med alla till buds stående medel för att bekämpa denna företeelse. Vi arbetar aktivt, både på politisk nivå och genom våra olika finansieringsinstrument, för att främja barns rättigheter i väpnade konflikter.

Här finns tre nivåer. För det första har vi den politiska nivån. EU har upprättat en särskilt stabil grund för att arbeta med dessa frågor. Sedan 2003 har flera viktiga policydokument antagits, bl.a. riktlinjer för barn och väpnade konflikter, EU:s principer för stöd för avrustning, demobilisering och återvändande, checklistan för införlivande av skydd för barn som drabbas av väpnade konflikter med insatser inom den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna samt, slutligen, kommissionens meddelande för en EU-strategi för barns rättigheter från 2006.

I våra politiska samtal med partnerländer tar vi regelbundet upp frågor om barns rättigheter. Med den libanesiska regeringen tog vi t.ex. upp ratificeringen av det valfria protokollet till konventionen om barns rättigheter. Vi uppmanar också stater som ännu inte har gjort det att ratificera och tillämpa fullt ut Internationella brottmålsdomstolens stadga där värvning av barn rubriceras som en krigsförbrytelse. Vi har också gett finansiellt stöd till den senaste översynen av Kapstadsprincipen, vilket i februari i år ledde till att Parisprinciperna antogs. Dessutom fortsätter vi att arbeta tillsammans med och aktivt stödja FN:s särskilda sändebud för barn i väpnade konflikter, Unicef, FN:s höghöghetskommissarie för mänskliga rättigheter, FN:s flyktingkommissarie och andra icke-statliga organ.

För det andra har vi gett denna fråga hög prioritet i våra biståndsinsatser riktade mot enskilda länder, t.ex. i fråga om projekt för avrustnings-, demobiliserings- och återintegreringsprogram i bl.a. Sudan, eller i fråga om förhindrande av rekrytering av barn i Colombia eller demobilisering, återintegrering och förhindrande av rekrytering av barnsoldater. Detta har underlättat demobilisering av mer än 3 000 barn.

Slutligen har vi, inom det nya EU-instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter, också öronmärkt 6,8 miljoner euro för perioden 2007–2010, med syftet att skydda barns rättigheter i situationer med väpnade konflikter.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Jag tackar kommissionsledamoten för hennes svar. Jag vill dock gärna att hon talar om för mig vilka särskilda åtgärder som vidtas för att välkomna sådana barn till EU.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. (EN) Som jag just sa har vi ett rätt stort antal olika riktlinjer, och vi tillämpar de riktlinjer som finns. Jag nämnde nyss t.ex. EU:s strategi för barns rättigheter. Detta sker först och främst genom politiska samtal. För det andra hjälper vi dem också med deras egna strategier. Det innebär att vi arbetar tillsammans med de enskilda länderna. Vi lämnar också finansiellt stöd till den nyligen genomförda översynen av Kapstadsprinciperna. Som jag sa ledde detta till Parisprinciperna, och vi uttrycker också officiellt politiskt stöd för dessa riktlinjer.

Vi försöker alltså arbeta på alla olika fronter genom att hjälpa länderna men också genom våra egna projekt.

Talmannen. Fråga nr 31 från **Bernd Posselt** (H-0460/07)

Angående: En strategi för Svartahavsområdet

Hur ser EU:s utrikespolitiska strategi för en utveckling av Svartahavsområdet ut? Vilken roll spelar frågor som rör mänskliga rättigheter, säkerhet och energi- och utrikespolitik i denna strategi?

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen.* (EN) Detta är en fråga som gäller strategin för Svartahavsområdet. Utöver de tre EU-medlemsstaterna består Svartahavsområdet av sju andra länder som omfattas av EU:s politik: den europeiska grannskapspolitiken, för Turkiets del förfarandet inför anslutningen och det strategiska partnerskapet med Ryssland. Dessa – främst den europeiska grannskapspolitiken – avgör vår strategi gentemot området i dess helhet.

Att främja välstånd och stabilitet är därför ett av våra viktigaste mål, och vi erbjuder omfattande samarbetsprogram. Vi har nyligen, som ni vet, lagt fram Svartahavssynergien, som just har antagits under det tyska ordförandeskapet.

Området är av central betydelse för oss, särskilt för EU:s energiförsörjning – inte bara för en tryggad energiförsörjning utan också för att åstadkomma en mångfald. Vi främjar också en dialog med alla Svartahavsländer om energisäkerhet för att åstadkomma en öppen ram för produktion, transport och överföring, inte bara regionalt utan också för att förstärka vår egen energisäkerhet och energiförsörjning genom mångfald.

Vi arbetar också på att förbättra den befintliga energiinfrastrukturen och att främja utvecklingen av ny infrastruktur i en energikorridor mellan Kaspiska havet, Svarta havet och EU. Vi har också de normer för mänskliga rättigheter som Europarådet och OSSE fört fram som också gäller för alla Svartahavsstater. Vi vill förbättra normerna för mänskliga rättigheter, men vi vill också stödja och stärka demokratiska strukturer och det civila samhället i synnerhet. Detta är mycket viktigt.

Den tredje och sista fråga som jag vill ta upp är säkerheten, särskilt de ”låsta konflikter” som utgör en enorm utmaning. Vi hoppas att en aktiv inblandning från EU i de pågående insatserna för att lösa dessa konflikter kommer att ge möjligheter att lösa dem i en inte alltför avlägsen framtid.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Fru kommissionsledamot! Tack så mycket för detta mycket detaljerade och uttömmande svar. Jag har två följdfrågor. Den första anknyter till den aktuella och viktiga debatt om Transnistrien som vi ska hålla på torsdag. Vilken bedömning gör kommissionsledamoten av situationen i Moldavien?

Min andra fråga handlar om det spända läget i de tre staterna i Sydkaukasien, som har eskalerat kraftigt de senaste dagarna och veckorna till något slags konflikter via ombud. Har kommissionen tagit på sig en medlarroll här?

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen.* (DE) För det första, beträffande Transnistrien och Moldavien, har vi nyligen fört viktiga samtal med president Vladimir Voronin själv och jag kan säga att vi samarbetar mycket nära med honom, givetvis inom ramen för vår grannskapspolitik.

Vi vet att samtal har förts mellan Vladimir Voronin och Rysslands president Vladimir Putin, men det viktigaste är att dessa samtal anknyter till de ”fem plus två-samtal” som vi för. Vi anstränger oss verkligen för att ge Moldavien allt tänkbart stöd på vägen. Det finns ständigt människorättsfrågor som måste tas upp, vilket jag själv har gjort både i brev till president Voronin och direkt i våra samtal, men det är ytterst viktigt att vi stöder detta land, som är Europas fattigaste, och det är just detta vi gör genom våra program.

När det gäller det spända läget i Sydkaukasien är det sant att det har eskalerat. Vi har upprepade gånger påpekat att en lösning på konflikterna i Sydossetien, Abchazien och, givetvis, Nagorno-Karabach bara är möjlig om den politiska dialogen intensifieras. Vi har tät kontakt med den höge representantens olika särskilda representanter och vi har inriktat vår grannskapspolitik på att skapa en miljö som gör det möjligt att hitta en lösning.

Nagorno-Karabach har å ena sidan haft en möjlighet – tyvärr har presidenten ännu inte utnyttjat den, men vi hoppas alla på ett genombrott – och en viss ljusning kan skönjas i Sydossetien. Problemen i Abchazien är å andra sidan desto större och vi måste vara särskilt vaksamma i fråga om detta land.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Kommissionsledamoten nämnde en rad viktiga politikområden i sitt svar på Bernd Posselts fråga. Det finns en annan sak jag skulle vilja ta upp. Situationen i Svartahavsområdet har lett till att EU har en viktig yttre gräns även där. Detta ger upphov till frågor både om laglig och olaglig gränspassage. Ger viserings- och migrationspolitiken och förebyggandet av olaglig migration några möjligheter i det avseendet?

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. (DE) Herr Rack! Jag vill säga att det är flera stater som berörs här. Å ena sidan är det de nya EU-medlemsstaterna Bulgarien och Rumänien, som på lämpligt sätt bidrar till den gemensamma utformningen av EU:s migrationspolitik.

Å andra sidan berörs givetvis andra länder, däribland kandidatlandet Turkiet. När tiden är mogen och denna fråga hanteras som ett kapitel måste Turkiet godkänna och anta gemenskapens regelverk.

Förbindelserna med vissa av dessa länder omfattas av grannskapspolitiken och i det avseendet intresserar vi oss för två huvudområden: dels vissa åtgärder för att underlätta visering, dels frågan om återtagandeavtal, för att i största möjliga mån förhindra olaglig migration.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Jag skulle vilja fråga om stängningen av reaktorerna 3 och 4 i Kozloduy i Bulgarien. Även om de måste stängas enligt anslutningsfördraget undrar jag om ni anser att det, med tanke på den rådande energisituationen i Europa och i världen, är rätt tidpunkt nu att stänga en eller samtliga reaktorer i en välskött och säker elproducerande anläggning som är billig i drift?

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. (EN) Jag skulle säga att detta är en av de viktigaste anledningarna till Svartahavssynergin och Rådet för ekonomiskt samarbete i Svartahavsområdet som ett instrument för att föra detta samarbete framåt. Vi skulle vilja se att å ena sidan våra partnerländer, grannskapsländerna, och å andra sidan våra egna medlemsstater arbetade nära tillsammans med kandidatlandet Turkiet men också särskilt med den strategiska partnern Ryssland.

Vi är bara i början av denna nya politik, och jag menar att denna politik måste omfatta mer. Det hölls ett mycket viktigt möte i Istanbul som jag hoppas kommer att ge möjligheter inför framtiden att intensifiera och fördjupa vårt samarbete. Jag anser dock att det nu är alltför tidigt att göra någon utvärdering. Nu ska vi gå vidare och se vad vi kan åstadkomma, men detta är uppenbart avsikten.

Talmannen. Fråga nr 32 från **Evgeni Kirilov** (H-0479/07)

Angående: Situationen för de bulgariska sjuksköterskorna och den palestinska läkaren i Libyen

Skulle kommissionen kunna ge oss en uppdaterad lägesrapport om de bulgariska sjuksköterskorna och den palestinska läkaren i Libyen till följd av kommissionär Ferrero-Waldners och den tyska federala ministern Steinmeiers besök i landet? Kan kommissionen dra vissa slutsatser och ge oss en politisk utvärdering av hur vi skall fortsätta förhandlingarna med de libyska myndigheterna?

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Fallet med den bulgariska och palestinska sjukvårdspersonalen är en av de frågor jag prioriterar högst. Under besöket i Libyen tillsammans med utrikesminister Steinmeier, som då var tjänstgörande ordförande i rådet, noterade vi att framsteg hade gjorts i diskussionerna med libyska myndigheter och med företrädare för barnens familjer. Det verkar som om vi nu närmar oss en lösning som bygger på mänsklig solidaritet som kan ge resultat.

Familjerna och regeringen har varit konstruktiva, och vi har bekräftat att vi är beredda att ta hänsyn till en fortsättning av handlingsplanen för Benghazi för barnen och, särskilt, för ett centrum i Benghazi för infektionssjukdomar och immunologi.

Vi avvaktar nu domen från Högsta domstolen som förväntas komma i morgon, den 11 juli, men det blir inte slutet eftersom ännu en omgång planeras inför Libyens högsta rättsliga råd.

Vi har mycket nära kontakter med de libyska myndigheterna och hoppas självfallet att utgången av denna historia blir positiv, men vi är ännu inte där.

Евгени Кирилов (PSE). – Г-жо комисар, благодаря на Вас и на немското председателство за огромните усилия, които положихте.

Вие, г-жо комисар, характеризирате тези преговори като деликатни. Обикновено често казвате така. Всъщност търпение и деликатност проявява Европейската комисия. Либийският режим, който не иска да търси истинската причина за СПИН-епидемията до този момент, не проявява деликатност и си е намерил за тази цел дългосрочни заложници. Той драстично нарушава човешките права на европейски граждани вече 8 години и развива удобната му теза за независимото либийско правосъдие. А то е толкова независимо, колкото например са либийските медии, които за този период не посмяха нито един път да представят другата гледна точка, за разлика от българските и европейските медии.

Попитах Ви за политическата оценка, защото този процес е политически. Логично е за утрешното заседание на съда в Либия и неговото решение, както и за всички решения до сега, либийските власти да носят отговорност. Бих желал да Ви попитам: „Имате ли алтернативен план за действие (*председателят се опитва да го прекъсне.*), ако Либия продължи да използва преговорите за удължаването на агонията на медицинските сестри и палестинския лекар?“

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. (EN) Jag vill säga att jag för första gången hyser förhoppningar om att det kommer att bli en positiv utveckling. Men vi är ännu inte där, som jag sa. Vi vill inte ha någon plan B därför att vi verkligen vill arbeta för det som vi har försökt göra: att hjälpa de bulgariska sjuksköterskorna och den palestinska läkaren att åter bli fria.

De kommande dagarna kommer att bli avgörande. Vi kommer att noga uppmärksamma detta, och vi har erbjudit libyska myndigheter möjligheter till en halvtidsplan för arbetet för ett centrum i Benghazi, som inte bara kommer att bli ett centrum för staden utan också för regionen och för behandling av hiv/aids för den delen av Afrika söder om Sahara.

Så låt oss hoppas och arbeta tillsammans för att finna en bra lösning.

Glyn Ford (PSE). – (EN) Detta är verkligen ett upprörande fall. Min kollega, David Martin, var en av de första som tog upp denna fråga i det förra parlamentet, före 2004. Ändå har vi inte kommit längre. Den libyska regeringen måste erkänna att detta har hotat att förgifta relationerna för framtiden mellan EU och Libyen, vilket är mycket synd eftersom Libyen just har kommit in från kylan. Jag välkomnar ert förslag om ett centrum i Benghazi. Jag hoppas att beslutet i morgon blir det rätta. Om inte så blir fallet hoppas jag att den högsta rättsliga myndigheten kommer att kunna fatta rätt beslut. Om inte – och jag förstår att ni inte vill ha någon plan B nu – kommer ni tillbaka till oss med ytterligare förslag till åtgärder, om vi inte får det riktiga beslutet vid de sista två möjligheter som vi får?

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. (EN) Jag vill återigen säga att libyska myndigheter alltmer anser att de också skulle vilja ha goda förbindelser med EU. Jag tror att de har förstått hur viktigt det är att komma ut ur isoleringen, och att detta fall fortfarande utgör ett hinder.

I morgon kommer sannolikt Högsta domstolen med sin dom, men vi vet också – och jag menar att det är viktigt att betona – att detta inte kommer att vara sista ordet. Det politiska beslutet i det högsta rättsliga rådet återstår fortfarande.

Om det inte blir någon lösning kommer vi definitivt att ta upp det igen, och vi får se vad som behöver göras. Men som jag sa förut, jag är försiktigt optimistisk denna gång. Låt oss hoppas, låt oss inte bara hålla tummarna utan arbeta tillsammans så mycket vi kan. Och det är vad vi kommer att göra ända in i det sista. Det kan jag försäkra er.

Boguslaw Sonik (PPE-DE). – (PL) Fru kommissionsledamot! Låt oss undvika en situation där EU precis som Förenta staterna får betala en lösensumma, som den hutlösa lösensumma som överste Khadafi begärde nyligen för att frige sjuksköterskorna och läkaren. Vi får inte tillåta detta.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. (EN) Jag vill inte gå in på några detaljer om vad vi talade med de libyska myndigheterna om. Jag kan dock försäkra er om att det inte kommer att betalas någon lösensumma. Vår enda strategi från begynnelsen har varit att säga att vi känner solidaritet med det libyska folket, och särskilt med de barn som har drabbats. Vi känner också solidaritet med deras familjer. Vi anser också att det ibland går att vända en risk eller en besvärlig situation till en möjlighet. Denna möjlighet skulle kunna vara att detta centrum i Benghazi inte bara blir ett centrum för behandling

av dessa barn och deras familjer utan också ett kompetenscentrum i framtiden för regionen, och kanske också för en del av Afrika söder om Sahara. Jag kan definitivt försäkra er att någon lösensumma inte kommer att betalas.

Talmannen. Fråga nr 35 från **Georgios Papastamkos** (H-0453/07)

Angående: Kärnenergi i Balkanregionen

Vilka planer har meddelats kommissionen angående uppförandet av nya enheter för produktion av kärnenergi i EU:s medlemsstater på Balkanhalvön och allmänt i länderna i sydöstra Europa? Hur ser den energikarta ut som håller på att ta form i regionen, med tanke på att kärnreaktorerna i Kozloduj gradvis läggs ned, samtidigt som nya parallellt med detta uppförs i Belene? Anser kommissionen att kärnenergi är det rätta och önskvärda strategiska val som länderna i regionen bör gå in för i syfte att täcka sina energibehov – med beaktande av de reservationer som kommit till uttryck på grund av det faktum att många och kraftiga jordbävningar ägt rum i området i det förflutna?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. (EN) När det gäller det aktuella området finns en anmälan om uppförande av ett nytt kärnkraftverk och ett åtagande om stängning. Den 27 februari i år anmälde Natsionalna Elektricheska Kompania (det statliga elbolaget) till kommissionen, enligt artikel 41 i Euratomfördraget, sitt investeringsprojekt. Anmälan gäller uppförande av ett nytt tredje generationens kärnkraftverk VVER 1000 i Belene (Bulgarien).

Stängningen av enheterna 3 och 4 i Kozloduys kärnkraftverk, som en väsentlig del i Bulgariens anslutningsfördrag med EU, genomförs också. Kommissionen kommer, i sin egenskap av fördragens väktare, att övervaka att de relevanta bestämmelserna i detta fördrag tillämpas korrekt. Stängningen av dessa enheter bör inte leda till någon större oro för energiförsörjningen. Gemenskapens stöd för avveckling, grundat på anslutningsfördraget, omfattar också åtgärder som följer av stängningen av reaktorerna i fråga om omfördelningskapacitet, energieffektivitet och försörjningsåtgärder.

Dessutom behövs, enligt både kommissionens och Världsbankens uppfattning, nya investeringar för grundbelastningen i hela regionen. Det finns dock inte några särskilda strukturella problem med energiproduktionen för närvarande.

Kommissionen har konsekvent betonat att varje medlemsstat själv måste bestämma om man ska förlita sig på kärnkraft som energikälla. Om medlemsstater beslutar sig för att investera i ny kärnkraft kommer kommissionen att utöva den makt som står till dess förfogande för att se till att nya investeringsprojekt uppfyller de högsta normerna för säkerhet, trygghet och icke-spridning, såsom krävs enligt Euratomfördraget.

När det gäller frågan om jordbävningar är Bulgarien, enligt artikel 37 i Euratomfördraget, skyldigt att tillhandahålla kommissionen allmänna upplysningar om planen för deponering av radioaktivt avfall. Detta kommer att gälla för det nya kärnkraftverket i Belene. Upplysningarna ska lämnas in senast sex månader innan något tillstånd för förvaring av flytande radioaktiva utsläpp medges av behöriga myndigheter i Bulgarien. På grundval av dessa uppgifter, och efter samråd med den expertgrupp som avses i artikel 31 i Euratomfördraget, kommer kommissionen att yttra sig. Den sistnämnda kommer att kontrollera om planens genomförande, både i normal drift och i händelse av en olycka, kan medföra en radioaktiv kontamination av vatten, jord eller luft i någon annan medlemsstat. Eftersom kommissionens granskning också omfattar olycksscenarier ska de allmänna upplysningar som medlemsstaterna lämnar också innehålla information om graden av seismisk aktivitet i området, om sannolik högsta seismiska aktivitet och om kärnkraftsanläggningens förväntade motståndskraft mot seismisk aktivitet.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Jag tackar kommissionsledamoten för hans svar.

Herr talman! Tjugo år har gått sedan tragedin i Tjernobyli, som ledde till oräkneliga direkta och indirekta, långsamma dödsfall. Varken WHO eller kommissionen har gett allmänheten tillförlitlig information om denna tragedi.

En undersökning kallad Pegasos, där seismiska risker och kärnenergi kopplas samman, publicerades nyligen i den schweiziska tidningen *Neue Zürcher Zeitung*.

Har kommissionen några sannolikhetsberäkningar om den seismiska risken? Vi väntar på den informationen, inte på om varje medlemsstat fritt får välja att ha kärnenergi eller ej.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. (EN) Enligt Euratomfördraget måste vi yttra oss. Vi kommer absolut att kräva alla nödvändiga upplysningar från de bolag som vill bygga kärnkraftsreaktorer, och i vårt yttrande kommer vi att överväga frågan i vederbörlig ordning på grundval av den information som vi får från myndigheterna.

Paul Rübiger (PPE-DE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Två direktiv om deponering ligger fortfarande hos rådet. Jag anser att det nu är hög tid att vi fortsätter diskussionerna om dessa direktiv som lades fram av kommissionen och som fick starkt stöd av parlamentet. Tror kommissionsledamoten att det finns någon möjlighet att villkoren för slutförvaring och nedläggning, mot bakgrund av energimarknadens liberalisering, också kommer att omfattas av gemensamma normer?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. (EN) Jag ser tyvärr inte kopplingen mellan liberalisering och hur det skulle påverka en medlemsstats inställning. Ett mycket kraftfullare instrument för påverkan är högnivågruppen för kärnsäkerhet och kärnavfall, för det är så man ska gå till väga och samla alla medlemsländer – de som har kärnkraft och de som inte har det – och verkligen driva dessa frågor framåt. Liberaliseringen av marknaden kommer inte att påverka, eftersom kärnkraften är en del av det nationella energisystemet och varje land vill fatta sina egna beslut.

Detta är en högst känslig politisk fråga, och därför anser jag att marknadsliberaliseringen inte kommer att påverka denna typ av beslut. Länder som vanligtvis motsätter sig användningen av kärnkraft kommer inte att ändra sig. De länder som använder kärnkraft fortsätter med det. Därför anser jag att det bästa sättet att arbeta för direktivet är att arbeta i högnivågruppen med alla 27 medlemsstater och, på så sätt, åstadkomma ett bredare samförstånd om strängare normer för kärnsäkerhet och bättre behandling av kärnavfall.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Jag skulle vilja fråga om möjligheten att inrätta en dimension för Svarta havet. Vi har en nordlig dimension, där Ryssland framgångsrikt har inkluderats och där överenskommelser följs (även om Ryssland inte alltid gör det). Skulle det vara möjligt att använda vissa delar av den nordliga dimensionen till en dimension för Svarta havet och på så vis anta en övergripande strategi för alla frågor?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. (EN) Den huvudsakliga anledningen till stängningen var farhågor för säkerhetsnivån. Detta debatterades grundligt under hela föranslutningsstrategin, och ett beslut fattades av bulgariska myndigheter som byggde på utvärderingen av säkerheten. Stängningen handlar inte om försörjningen eller bristande försörjning utan om säkerhet. Det är därför jag anser att det är omöjligt att kompromissa om detta. Om det hade varit av någon annan anledning, såsom överskott på energi – men så var det inte utan det var endast av säkerhetsskäl, vilket de bulgariska myndigheterna medgav när de skrev under fördraget. Dessutom har detta fördrag ratificerats av alla medlemsstater, vilket innebär att inte bara de regeringar som har skrivit under har förbundit sig utan också att detta har godkänts av medborgarna i alla andra medlemsstater. Enligt min uppfattning finns det inga nya upplysningar som skulle möjliggöra en omprövning av detta beslut

Talmannen. Fråga nr 36 från **Dimitrios Papadimoulis (H-0474/07)**

Angående: Underhåll av oljelagren i Grekland

Den grekiska konkurrenskommittén (EEA) har på basis av en undersökning av marknaden för oljeprodukter utfärdat ett beslut (344/V/2007) i vilket en rad åtgärder och förslag läggs fram där man särskilt lyfter fram underhållet av Greklands oljelager. EEA har också tidigare, i samband med en offentlig utfrågning, fäst uppmärksamhet vid problem i förbindelse med förvaringen och underhållet av oljelagren och påpekat att det gällande rättsliga systemet vad gäller säkerhetslager i praktiken lägger hinder i vägen för import av oljeprodukter, på grund av det faktum att konkurrensen inom raffinaderibranschen begränsas till två inhemska raffinaderier vilka inte möter någon hårdare konkurrens från (lägre) importpriser. Detta leder till att de priser som de två inhemska raffinaderierna begär av handelsföretagen i Grekland är betydligt högre än motsvarande priser i andra EU-länder – trots att de inhemska raffinaderierna har tillgång till låga råolja priser.

Har den grekiska regeringen genomfört de åtgärder som EEA föreslagit att bör vidtas? Hur ser kommissionen på situationen i Grekland vad gäller de gällande bestämmelserna för säkerhetslager och de lösningar som föreslagits? Har kommissionen för avsikt att vända sig till den grekiska regeringen för att se till att ovan nämnda förslag och andra förslag för att stärka konkurrensen omsätts i praktiken?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. (EN) Den befintliga EU-lagstiftningen överlämnar till medlemsstaterna att besluta om lagerhållning. EU-lagstiftningen innehåller vissa skyldigheter i fråga om nivån på lagren. Den innehåller krav om interna åtgärder för att hålla dessa lager, utöver vissa allmänna villkor som gäller lagerförhållanden såsom principerna om rättvisa, icke-diskriminering och öppenhet.

På grundval av information från de grekiska myndigheterna anser Europeiska kommissionen för närvarande att det inte finns några bevis som motiverar ett överträdelseförfarande mot de åtgärder som vidtagits för lagerhållningen enligt direktivet.

Med beaktande av det ovanstående kommer kommissionen att fortsätta att regelbundet övervaka nivån på lagren i Grekland för att se till att kraven i EU-lagstiftningen uppfylls. Samtidigt vill Europeiska kommissionen framhålla att EG-domstolen 2001 beslutade att säkerhetslagren i Grekland, som inte reglerades av det ovannämnda direktivet, utgjorde ett brott mot artikel 28 i EG-fördraget om fri rörlighet för varor. Fallet lades ned sedan kommissionen informerades om att grekiska myndigheter rättade sig efter EG-domstolens dom.

Om det finns nya omständigheter som skulle innebära ett brott mot artikel 28, såsom förbud eller hinder mot import av varor, skulle Europeiska kommissionen undersöka denna nya utförliga information.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Herr kommissionsledamot! De nya omständigheterna är förslagen från den grekiska konkurrenskommittén själv, som säger att de aktuella höga lagernivåer som den nuvarande lagstiftningen föreskriver i praktiken hindrar import av färdigprodukter och främjar oligopol-situationer, med tanke på att två oljeraffinaderier dominerar i Grekland.

Grekland har bland de högsta bränslepriserna i EU.

Frågan är om ni kommer att ingripa mot de grekiska myndigheterna när det gäller tillämpningen av den grekiska konkurrenskommitténs förslag eller om ni föredrar rollen som Pontius Pilatus?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. (EN) Kommissionen utför sina uppgifter på ett ansvarsfullt sätt, och vi övervakar verkligen nivån på lagren och lagerhållningen. I detta skede har vi inga bevis för att Grekland bryter mot lagstiftningen om lagerhållning. Om vi får ny information om att Grekland bryter mot denna lagstiftning kommer vi omedelbart att inleda ett överträdelseförfarande. Samtidigt skulle det vara fel att jämställa lager med högre priser, eftersom lager har ett mycket litet inflytande på prisnivån på oljeprodukter.

Talmannen. Fråga nr 37 från **Justas Vincas Paleckis (H-0480/07)**

Angående: Oljeledningen Druzhba

I juli 2006 satte Ryssland stopp för oljeleveranserna via oljeledningen Druzhba till Litauen och Lettland. Sedan dess har det gått nästan ett år och fortfarande har det inte getts några officiella uppgifter om vare sig orsakerna till leveransstoppet eller möjligheterna till att leveranserna återupptas. Ryssland motiverar leveransstoppet med en pågående ekonomisk och teknisk undersökning som gäller reparationen av oljeledningen Druzhba, på grundval av vilken man kommer att besluta om det lönar sig för Ryssland att reparera oljeledningen eller bygga en ny oljeledning som skulle sträcka sig från Unetja via Velikije Luki till Primorsk. Enligt experter har Ryssland redan fattat ett politiskt beslut om att överge oljeledningen Druzhba, eftersom en ny oljeledning skulle innebära att Ryssland inte längre behövde leverera olja via områdena i Vitryssland och Polen, utan landet kunde leverera olja till Europeiska unionen sjövägen via sin Östersjöhamn i Primorsk. Detta skulle strida mot EU:s princip om att minska sjötransporterna för att undvika negativa miljökonsekvenser. Därtill skulle beslutet avsevärt påverka oljeförsörjningen för åtta stater, varav sex är EU-medlemsstater (Litauen, Polen, Ungern, Slovakien, Tjeckien och Tyskland).

EU:s stats- och regeringschefer kungjorde i mars 2007 att målet för energipolitiken är att garantera EU-medlemsstaternas tillgång till energiresurser och diversifiera den infrastruktur som hänför sig till detta. En stängning av oljeledningen Druzhba skulle utan tvekan innebära att denna politik misslyckas. Vilka konkreta åtgärder ämnar kommissionen vidta i detta läge? Hurdana prognoser och rekommendationer ger nätverket för energitrygghetskontakter (NESCO)?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. (EN) Sedan oljeförsörjningen via Druzhba-pipelinen avbröts har Europeiska kommissionen bett den ryska sidan att vara öppen och informera om hur man avser att råda bot på situationen. Denna öppenhet har upprepade gånger efterfrågats i brev och flera bilaterala

möten ända upp på högsta nivå, inklusive det senaste EU–Ryssland-toppmötet i maj i år. Kommissionen har noterat den ryska regeringens resolution av den 21 maj 2007 om att gå vidare med förberedelserna för byggandet av en ledning från Unetja till Primorskterminalen vid Östersjön, en utveckling som antagligen skulle leda till begränsade leveranser via Druzjba-pipelinen.

Möjligheten till ytterligare ökning av oljeexporten via Primorsk understryker betydelsen av en kraftfull rättslig ram för säkerheten till havs och miljörisker i samband med tankfartygstrafik och av ett effektivt genomförande av denna ram. Östersjön är föremål för särskild uppmärksamhet med upprättandet av nya linjer och övervakning av tankfartygstrafik till en enda knutpunkt genom Europeiska sjösäkerhetsbyrån. I dialogen om transporter har man enats om att säkerheten till havs är ett av de allra viktigaste ämnena.

Kommissionen anser att transporter via oljeledningar är att föredra framför transporter med tankfartyg när det gäller säkerheten till havs och miljörisker. Sådana risker måste beaktas av investerare och initiativtagare. I mars 2007 beslutade Europeiska rådet om en energipolitik för EU med en omfattande handlingsplan där strategin läggs fast. Strategin bör ses som en helhet. Leveranssäkerhet bör uppnås genom framsteg inom flera områden av handlingsplanen, särskilt inrättandet av den inre energimarknaden och dess fungerande samt solidariska arrangemang mellan medlemsstaterna inom denna marknad. Dessa omfattar också diversifieringen av energin, insatser för energieffektivitet och sist men inte minst ett arbete mot en enda stark röst i yttre energiförbindelser.

Nätverket för energisäkerhetskorrespondenter som inrättades i maj har just börjat förbereda sitt arbete, och det kommer att bli ett mycket bra instrument i framtiden i bedömningen av riskerna med försörjningen utifrån.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (EN) Tack, herr kommissionsledamot, för ert utförliga svar. I Litauen uppskattar folket och också regeringen kommissionens arbete, men Druzjba-pipelinen fungerar ändå inte. Jag måste tyvärr säga att den ryska sidan inte är samarbetsvillig. Vilken roll har nätverket för energisäkerhetskorrespondenter i denna historia?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. (EN) När det gäller Druzjbaledningen finns det inget annat instrument som håller kvar denna fråga på dagordningen. Nescos kan inte göra något. Dess uppgift är att förhindra och förebygga avbrott i försörjningen och kan därför inte tillhandahålla den information som behövs.

Vi ber inte om för mycket. Vi behöver tydliga uppgifter och åtaganden. Kommer de att använda ledningen och i så fall när? Vi efterfrågar inte hemligstämplade uppgifter. Vi ställer bara normala frågor som goda grannar bör ställa till varandra, för detta handlar inte om att trygga tillgången. Vi anser att det är en god idé att använda oljeledningen eftersom det förhindrar trafikstockningen till havs och minskar miljöriskerna.

Vi hoppas alla att ledningen tas i bruk igen så snart som möjligt och vi är beredda att ge det stöd som kan komma att krävas. Därför är Nescos roll i detta mycket begränsad eftersom det är ett instrument för att minska riskerna när det gäller tillgången.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Vi har anlitat samordnare för att förvalta olika oljeledningar. Anser ni att det skulle kunna vara en bra lösning även för oljeledningen Druzjba att utse en samordnare?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. (EN) Hittills har det inte funnits några transeuropeiska energinätverk för olja. Enligt min mening är det hög tid att ompröva detta, för vi har underskattat riskerna när det gäller oljetillgången. Vi bör därför föra in oljan i energidebatten både här i kammaren, rådet och kommissionen.

Vi förbereder just nu en granskning för att kunna bedöma riskerna med oljetillgången, vilka delar av världen oljan kommer från, hur mycket problemen med tät trafik i flödet påverkar, vari riskerna ligger osv. Jag anser att vi vid någon tidpunkt bör främja vissa projekt. Ett självklart oljeprojekt som vi vill främja är att vända flödet i ledningen Odessa-Brody-Łock-Gdańsk, för den leder olja från det tättrafikerade området kring Svarta havet till dess marknader. Detta är ett projekt där jag redan kan tänka mig att det behövs en sådan samordnare, men den nuvarande rättsliga ramen omfattar inte olja.

Talmannen. – De frågor som inte tagits upp på grund av tidsbrist kommer att besvaras skriftligen (se bilaga).

Frågestunden är härmed avslutad.

(*Sammanträdet avbröts kl. 19.10 och återupptogs kl. 21.00.*)

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

17. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

18. Genomförandet av det första järnvägspaketet (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är ett betänkande av Michael Cramer för utskottet för transport och turism om genomförandet av första järnvägspaketet (2006/2213(INI)) (A6-0219/2007).

Michael Cramer (Verts/ALE), föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill först och främst uttrycka min djupa tacksamhet mot skuggföredragandena för deras samarbete om det första järnvägspaketet.

Rent generellt kan det första järnvägspaketet beskrivas som en stor framgång. Öppnandet av Europas nät för godstrafik på järnväg har varit lyckosam. De länder som lyckats särskilt väl är de länder som tidigt förberedde sig för detta i stället för att vänta tills näten öppnades. Tyskland har till exempel kunnat öka godstrafiken på järnväg med 25 procent och Nederländerna med 42,5 procent sedan näten öppnades, medan Storbritannien och Polen har ökat andelen godstrafik på järnväg med 60 procent, även om Storbritannien hade ett blygsamt utgångsläge. Detta är bra för miljön och för Europas transporter.

De länder som inte hade förberett sig för detta och som väntade till sista minuten klarar sig mindre bra. I exempelvis Frankrike, som öppnade upp sina transportnät först i början av året, minskade godstrafiken på järnväg med 28 procent under samma period. Godstrafiken på väg har ökat, vilket knappast rimmar väl med dagens klimatpolitik.

I mitt betänkande tar jag även upp att färdmedelsfördelningen är oförändrad, vilket naturligtvis beror på frånvaron av rättvisa ramvillkor mellan de olika transportsätten. Våra ramvillkor är förbluffande orättvisa! Europeiska transporter kan även sägas vara alltför billiga, med undantag av miljövänliga järnvägstransporter, som är alltför dyra.

Vi har även ett orättvist subventionssystem där cirka 95 procent av EU:s totala medfinansiering av transporter läggs på vägtransporter, inte järnvägstransporter, såsom ofta krävs och hävdas i vissa engagerade inlägg. Jag är därför mycket glad att utskottet kunde enas om att 40 procent av anslagen till transporter i framtiden ska gå till järnvägar. Det är oacceptabelt att våra insatser hindras av bristfälliga finansieringsrutiner.

De orättvisa ramvillkoren tar sig även uttryck bland annat i EU:s införande av obligatoriska avgifter för alla tåg på alla sträckor, utan avgiftstak. Vägavgifter däremot har ett tak, de är frivilliga – medlemsstaterna får bestämma huruvida de ska tas ut eller ej – och de tas endast ut för motorvägar och för lastbilar tyngre än 12 ton. Detta är orättvis konkurrens och måste åtgärdas om järnvägarna ska ha en chans.

Vissa av de nya medlemsstaterna tar till exempel ut mycket höga avgifter för järnvägarnas godstjänster. De åtta högsta banavgifterna debiteras i de nya medlemsstaterna. De höga avgifterna används samtidigt för att subventionera persontrafiken, som knappast får något statligt stöd alls, medan godstransporter på väg kommer undan utan avgifter. Detta är en metod att flytta transporter från järnvägarna till vägarna, precis raka motsatsen till vad den ansvariga kommissionsledamoten och EU alltid hävdar att man eftersträvar.

Vi vill ha rättvis konkurrens, men denna rättvisa konkurrens är ännu inte fullkomlig, eftersom framför allt de järnvägsföretag som inte har en lång statlig tradition alltid är frustrerade i Europa. De har till exempel klagat över att tillgången till nätet eller en förmånlig sträcka inte har kunnat säkras eftersom den redan beviljats till ett koncernanslutet järnvägsföretag, att deras önskemål inte har kunnat uppfyllas eftersom spårväxlar dessförinnan byggts ut och/eller omkörningsspår lagts ned av det statliga företaget,

att det utan orsak har föreskrivits långsam körning på vissa sträckor för att hindra att de nya järnvägsoperatörernas önskemål tillgodoses, att sträckpriserna höjts drastiskt när statliga järnvägsföretag sålts till ett annat företag, att korssubventionering inte förhindrats och att icke-statliga företag ofta betalar högre energipriser än koncernens dotterbolag.

Detta visar att mycket återstår att göra trots våra framgångar. Den övergripande färdmedelsfördelningen mellan väg och järnväg i Europa har inte förbättrats, utan faktiskt försämrats. En säker sak är dock att det första järnvägspaketet har bromsat denna utveckling. Om vi ska kunna förbättra situationen behöver vi nu få rättvisa ramvillkor för järnvägstransporter i Europa.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande. (FR)* Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar att Europaparlamentet uppmärksammar kommissionens meddelande av den 3 maj 2006 om genomförandet av det första järnvägspaketet, och jag vill särskilt tacka Michael Cramer, som utarbetat betänkandet, för hans mycket viktiga och grundliga arbete.

Den europeiska järnvägs politikens utmaning är att inrätta ett regelverk som främjar nya investeringar och tillhandahållande av konkurrenskraftiga transporttjänster inom ett gemensamt järnvägsområde. Inrättandet av detta gemensamma järnvägsområde kräver att EU:s bestämmelser införlivas fullständigt och korrekt. I meddelandet från 2006 fastställer kommissionen de villkor som måste uppfyllas för att anta utmaningen och jag ska nämna de viktigaste av dessa.

För det första måste omstruktureringen av de etablerade företagen slutföras. Detta måste ske med respekt för villkoren om särredovisning och särskiljande av väsentliga uppgifter som kapacitetstilldelning och uttag av avgifter. För det andra måste principerna för uttag av avgifter för utnyttjande av järnvägsinfrastruktur fastställas med hänsyn till prissättningen av andra transportsätt. Detta måste ingå i en övergripande strategi som främjar rättvis konkurrens mellan transportsätten och därmed en hållbar utveckling. För det tredje kan tillsynsmyndigheter och kontrollorgan bara fungera väl om de ges tillräckliga finansiella och mänskliga resurser. Dessa organ måste vara helt oberoende.

Europaparlamentet har i hög grad anammat de prioriterade åtgärder som kommissionen har fastställt. Dessa prioriteringar omfattar villkoren för intermodal och intramodal konkurrens, samt de regler som styr åtskillnaden mellan infrastruktur och verksamhet.

När det gäller villkoren för intermodal konkurrens vill kommissionen inrätta en rättvis och balanserad konkurrensram. I ert betänkande, herr Cramer, nämner ni en mer rättvis konkurrens mellan transportsätten, särskilt genom internalisering av vägtransporternas externa kostnader. När Eurovignette-direktivet antogs gjorde jag ett åtagande att i juni 2008 lägga fram en metod för internalisering av externa kostnader, ett åtagande som kommer att fullgöras!

När det gäller villkoren för intramodal konkurrens håller jag med er om att det europeiska tågledningssystemet ERTMS/ETCS bör införas så snart som möjligt och att godsvagnsbullret måste minskas. Vad det senare beträffar, alltså störande buller, kommer jag att lägga fram ett kommissionsmeddelande om de åtgärder som ska vidtas.

Vi är också eniga om infrastrukturerna. Denna fråga måste prioriteras för att vi ska kunna nå goda resultat för godstransporter på järnväg. I oktober kommer jag att lägga fram ett kommissionsmeddelande om ett europeiskt järnvägsnät för gods. Dokumentet kommer att innehålla en handlingsplan som omfattar de viktigaste förslagen i er resolution.

Slutligen håller jag med om att väsentliga uppgifter måste särskiljas strikt för att kunna genomföra politiken att öppna marknaden och öka konkurrensen. I ert betänkande beskrivs de positiva effekter som ett öppnande av marknaden får på godstransporterna i de medlemsstater som öppnade marknaderna först.

Avslutningsvis vill jag påminna er om att kommissionen har för avsikt att göra allt den kan för att medlemsstaterna effektivt ska kunna genomföra järnvägspaketets bestämmelser. Om det blir nödvändigt kommer vi även att inleda överträdelseförfaranden. En europeisk marknad kan endast utvecklas om regelverket är enhetligt i hela Europa. Icke-diskriminerande tillgång till järnvägstransporttjänster, till exempel rangerbangårdar, är avgörande för en väl fungerande järnvägsmarknad. Mina avdelningar utvärderar även alternativ i syfte att omarbete det första järnvägspaketets lagstiftning på denna punkt, vilket innebär att vi kommer att omarbete den europeiska järnvägslagen nästa år.

Det var mitt svar till Michael Cramer, som jag tackar återigen. Jag vill givetvis försäkra honom om att kommissionens och min egen avsikt som kommissionsledamot definitivt är att göra allt för att trafikomställningen till järnvägar ska bli så omfattande som möjligt under de kommande åren.

Nu ska jag lyssna till parlamentets ledamöter mycket uppmärksamt, så att jag kan svara dem i slutet av debatten.

Elisabeth Jeggle, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Ni vet redan, herr Cramer, att jag inte alltid har varit så entusiastisk över alla delar av ert betänkande – vi behöver inte diskutera detta i dag. Betänkande är inte avvägt och saknar praktisk relevans.

Det innehåller till exempel många bestämmelser som inte har att göra med genomförandet av det första järnvägspaketet med hänsyn till innehållet. Därför har vi – vår samordnare Georg Jarzembowski och jag – lagt fram 20 ändringsförslag av vilka endast 11 tar upp borttagandet av hela punkter. Jag glädde mig över omröstningsresultatet i utskottet för transport och turism.

De viktiga punkterna är, för det första, uppmaningen till kommissionen att utan dröjsmål vidta åtgärder mot medlemsstater som inte har genomfört det första och andra järnvägspaketet senast det fastställda datumet. För det andra anser vi det vara viktigt, med hänsyn till finansieringen av ytterligare utveckling av de europeiska transportlederna, att man särskilt stöder de 30 prioriterade projekten inom de transeuropeiska näten. Tyvärr går det inte att genomföra ett fullständigt borttagande av punkten med titeln ”Reglering av åtskillnaden mellan nät och drift”. Jag förkastar utan vidare en begränsning av valmöjligheten mellan olika organisationsmodeller. Vi behöver pålitliga bevis. Vi måste få kunskaper om fördelarna och nackdelarna med en sådan åtskillnad. Vi behöver fortfarande flexibilitet för järnvägsföretagen. Det är därför vi har begärt delad omröstning.

Jag vill också säga några ord om problemet med s.k. gigaliner, dvs. extra långa lastbilar på 60 ton och mer. Vi kan inte stödja Michael Cramers ändringsförslag avseende dessa i morgondagens omröstning om detta betänkande – som, trots allt, har att göra med järnvägspaketet. Jag håller fullständigt med om att gods hör hemma på järnvägarna och att min uppfattning därför kan verka motsägelsefull, men ett ändringsförslag om gigaliner har ingen plats i detta betänkande. Vi ska diskutera detta inom ramen för Ayala Senderbetänkandet – när vi också kommer att få tid att debattera.

Robert Navarro, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! Vid en tidpunkt då vi håller på att utarbeta uttalandet om det första järnvägspaketet, måste vi erkänna att vi ännu befinner oss långt från målet. Trots framgångarna och särskilt det faktum att vi har stoppat en nedgång som verkade oundviklig, är järnvägens andel av transporterna fortfarande för liten. Det är ännu mer beklagansvärt eftersom järnvägsvalet i dessa tider av klimatförändringar blir allt mer relevant för varje dag med tanke på vad som händer.

Vi känner till skälen för detta blandade uttalande: vi har satsat för mycket på ett uppöppnande, vars bidrag inte kan förnekas, utan att ta tillräcklig hänsyn till de tekniska hindren, särskilt bristen på driftskompatibilitet, trots att vi visste att denna gradvis borde ha åtföljt uppöppnandet i stället för att komma längre och längre på efterkälken.

Denna situation beror förmodligen på att liberalisering i allmänhet inte kostar medlemsstaterna särskilt mycket, medan harmonisering är en annan sak. I dag just vid den tidpunkt då vi återigen äntligen har börjat att ta itu med problemen i samband med driftskompatibiliteten, tycker jag att det verkar oroande att man, under beteckningen sammodalitet, tar mer lätt på målen avseende en växling av transportsätten mot fler järnvägstransporter. I stället för att se över målen nedåt, borde vi också ha sett över de intellektuella såväl som de finansiella medlen uppåt.

Jag hoppas därför att detta betänkande kommer att bidra till att påminna oss om den väg vi fortfarande måste gå för att ge järnvägen den plats den förtjänar.

Nathalie Griesbeck, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som ni betonade före mig var målet med det första paketet att lägga grunden till ett integrerat europeiskt järnvägsområde och, genom att modernisera nätet, påskynda växlingen av transportsätt för fraktrafik från väg till järnväg för att därmed minska koldioxidutsläppen och även, uppenbarligen, alla trafikstockningar som EU drabbas av. Jag vill tacka min kollega Michael Cramer för hans initiativbetänkande i vilket han gör en fullständig bedömning av genomförandet av det första paketet

utan att glömma bort att betona alla de faktorer som påverkar järnvägens resultat och dem som hindrar uppnåendet av de mål som vi har satt upp.

Först och främst bör vi betona att öppnandet av järnvägsnätet, samtidigt som man har bevarat en mycket hög säkerhetsnivå, har möjliggjort en mycket betydande ökning av fraktrafiken åtminstone genom EU, och små järnvägsföretag har också kunnat gå in i nischverksamhet som tidigare har betraktats som olönsam av andra aktörer.

Det gläder mig också att föredraganden i betänkandet betonar det rådande avgiftssystemet för användning av järnvägsinfrastrukturen som inte möjliggör en rättvis konkurrens mellan de olika frakttransportätten. Jag anser att det i dag är nödvändigt att så snart som möjligt uppnå en harmonisering av de områdesvisa användaravgifterna som bättre kan ta hänsyn till internaliseringen av externa kostnader och som begränsar den exponentiella ökningen som vi bevittnar för närvarande.

Jag tror också att det kommer att bli nödvändigt att diskutera direktivet om Eurovinjett ytterligare, eftersom detta innebar ett steg framåt och där vi måste gå vidare och jag är glad att ni har bekräftat i kväll, herr kommissionsledamot, att diskussioner om detta planeras från och med juni 2008. Jag vill dessutom, herr kommissionsledamot, att kommissionen omgående och tillsammans med er engagerar sig i en process för modernisering och utveckling av intermodala infrastrukturer främst för den internationella korridorerna avseende telematik för vägtrafik genom ett ERTMS-utrustningssystem och möjliggör en verklig övergång till hamninfrastrukturerna å ena sidan och flodinfrastrukturerna å den andra.

Till sist skulle jag vilja att kommissionen lade fram rekommendationer med hänsyn till en finansiell stabilisering av järnvägarna som enligt min mening måste beakta den skuldminskning som vissa tidigare aktörer har tjänat på för att se till att alla järnvägsaktörer får lika villkor.

Roberts Zile, för UEN-gruppen. – (LV) Herr talman, herr Barrot! Jag vill först och främst tacka Michael Cramer för hans betänkande, även om det sannerligen har bedömts på mycket olika sätt. Jag vill helt kort bara ta upp en aspekt. – Det glädde mig att föredraganden betonade att, trots liberaliseringen av marknaden för järnvägsfrakttransporter, är EU:s gränsstater, som till exempel de baltiska staterna, verkligen beroende av fraktkunderna och i vårt fall innebär detta vanligtvis Ryssland. Om Ryssland emellertid väljer att samarbeta med ett järnvägsföretag som har monopol kommer det att bli förhållandevis svårt för oss att utöva någon verklig påverkan som härrör från införandet av det första järnvägspaketet. Jag anser därför att denna fråga måste diskuteras ytterligare med Ryssland, med även andra potentiella aspekter i åtanke, och detta stämmer särskilt mot bakgrund av uttalandet av Sergej Ivanov, Rysslands vice premiärminister, angående ändringen av containerfraktflödet till endast ryska hamnar. Tack så mycket.

Erik Meijer, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Herr talman! Under många år har alla sagt att när det gäller godstransporter i alla europeiska länder håller järnvägen på att förlora slaget. Samma sak gäller till och med för gränsöverskridande, långväga transporter. Järnvägssystemet är lämpligt för masstransporter och i vissa fall har särskilda godslinjer byggts för detta syfte, främst i och omkring industriområdena i Tyskland. På liknande sätt är den nyligen öppnade Betuwelinjen i Nederländerna, som är den del av fraktkorridor nr 1 från Rotterdam till Genua via Tyskland och Schweiz, en särskild linje av denna typ som är helt olämplig för passagerartransport.

Trots denna gynnsamma startposition för järnvägen har andelen gods som transporteras med järnväg minskat och i vissa fall minskar till och med volymen. Många av dessa transporter har övertagits av lastbilar och den enorma ökningen av godsvolymen har dirigerats till motorvägarna med resultatet att det blir trafikstockningar allt oftare.

Denna trafikomställning har i betydande grad att göra med infrastrukturen. Tidigare fanns ett mycket intrikat järnvägsnät som öppnade upp både samhällena på landsbygden och hamnar och fabriker i städerna. Förutom godslinjer fanns det också containerstationer där godsvagnar samlades och kopplades om till olika tåg. Eftersom många företag hade sina egna kopplingar till järnvägsnätet kunde man skicka godsvagnarna direkt mellan en hamn och ett företag långt borta utan några mellanstationer. Allt som folk vill uppnå i dag genom att använda multimodala system fanns redan då. Tyvärr har regeringarna beslutat sig för att minska järnvägsnätet eftersom man anser att det inte är lönsamt. Många mindre järnvägslinjer har lagts ned och många kopplingar till företag har försvunnit. Å andra sidan har man investerat miljarder för att utvidga det utrymmeskrävande motorvägsnätet.

I många fall är godstransporter från dörr till dörr endast möjliga med lastbil i dagsläget. Dessa är oundgängliga för hämtning och leverans och det enklaste alternativet verkar alltså vara att använda motorvägarna även för de mycket längre mellanliggande avsnitten. Om kopplingarna till företagen och containerstationerna togs i bruk igen skulle detta vara en stor hjälp för att återinföra godstransporter via järnväg.

Det första järnvägspaketet är delvis grundat på antagandet att järnvägstransportsektorn bör tillämpa samma arbetsmetoder som används inom väg- och flygtransporter. I detta fall är det internationella företag som arrangerar gränsöverskridande transporter från början till slut, och detta är det mest attraktiva alternativet för transportkunderna. Min grupp har hela tiden påpekat att detta inte är den enda möjliga lösningen. Det finns ett alternativ, dvs. bättre samarbete mellan nationella järnvägsföretag. De bör inte betrakta varandra som konkurrenter utan som partner i ett heltäckande europeiskt järnvägsnät. Det är just genom att uppmuntra dem att konkurrera med varandra som samarbetet fungerar mindre bra. Vi har hittills inte sett några positiva resultat av den väg som har valts. Den fria marknaden är ofta inte en lösning på ett problem, utan själva orsaken till problemet.

Föredraganden gör rätt i att alltid argumentera för det nya standardsäkerhetssystemet ERTMS. Vi instämmer med honom i denna fråga. Vi kan också konstatera att införandet av detta system sker mycket långsammare än förväntat och att, vid sidan av det nya systemet, ett andra gammalt system ska fortsätta att tillämpas. Tack vare den genomsnittligt låga hastigheten vid frakttransporter skapar ERTMS färre problem i jämförelse med höghastighetslinjerna för passagerartransport.

Slutligen delar vi Michael Cramers åsikt att priset för luft- och vägtransporter hålls nere på ett konstlat sätt och att priset för järnvägstransporter hålls uppe på ett konstlat sätt. Om vi inte ändrar detta på något sätt kommer det minst miljövänliga transportsättet att fortsätta att vara det förhärskande.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr vice ordförande för kommissionen, mina damer och herrar! Detta var intressant: Erik Meijer som inför våra ögon praktiskt taget återskapade gammal järnvägshistoria. Även han borde uppfatta idén att lägga järnvägsspår från ett samhälle till ett annat för frakttransporter som lika långsam som den är orealistisk.

Herr Cramer! Jag kan inte heller instämma i er förenklade demonisering av lastbilen. Det är ju trots allt så att åkerierna betalar bolagsskatt, fordonsskatt, bensinskatt och avgifter – så antagandet att lastbilarna körs gratis och att konkurrensen är snedvriden är helt enkelt orealistiskt. Jag delar helt er åsikt att det inte är rätt att Polens finansdepartement tar ut alldeles för höga vägavgifter – men det är en fråga som den polska regeringen får ta itu med, inte gemenskapsrätten. Vi bör kanske påminna den polska regeringen att vägavgifterna är avsedda för att främja järnvägstransporterna snarare än att reformera den polska budgetsituationen – men detta har absolut inget att göra med lastbilen.

Herr talman! Jag vill be er att ordna ett snabbt genomförande av det andra järnvägspaketet också, av alla medlemsstater. Vi fick trots allt igenom kravet att näten måste ha öppnats för gränsöverskridande godstransporter senast den 1 januari i år och jag ser detta som ett utmärkt tillfälle att hjälpa europeiska marknader att bedriva verksamhet över gränserna.

Jag skulle vilja diskutera en av de punkter som kommissionsledamoten tog upp och jag vill be honom utveckla denna. Han sa att kommissionen är beredd att hjälpa till med att minska det buller som orsakas av tåg och tillkännagav ett meddelande om detta. Jag skulle vilja veta när han planerar att lägga fram detta meddelande. Anser han att detta kommer att inriktas i högre grad på europeiska aspekter eller kommer det att ge möjligheter för beviljande av stöd på nationell nivå? Buller – till exempel från tåg som passerar genom bostadsområden nattetid – är oacceptabelt särskilt i städer. Om kommissionsledamoten är beredd att hjälpa till med detta skulle vi vara mycket tacksamma.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Herr talman! Michael Cramers betänkande om genomförandet av det första järnvägspaketet visar vilka svårigheter och problem det står inför. Om järnvägstransporterna utvecklas och drivs på ett lämpligt sätt kan det resultera i att fler personer och gods transporteras, vilket därmed avlastar vägtransporterna och minskar koldioxidutsläppen. Snabba passagerartransporter kan också konkurrera med lokala flyg- och bussbolag. Om man sammanlänkar järnvägs-, väg- och vattentransporter kan detta minska kostnaderna och öka ekonomins effektivitet.

Vid genomförandet av detta paket bör vi särskilt se till att stödja järnvägsprojekt, i synnerhet i länder som saknar medel för att utöka och modernisera sitt järnvägsnät och sin järnvägsinfrastruktur genom att stödja all verksamhet som har att göra med utbyte av bästa metoder som även omfattar upprättandet

av flexibla och konkurrenskraftiga driftsätt för järnvägsföretag, övervakning och avlägsnande av organisatoriska, administrativa och ekonomiska hinder för utveckling av transporter, och stöd för att järnvägarna tar över en del av de internationella vägtransporterna.

Jag vill tacka Michael Cramer för hans nödvändiga och insiktsfulla betänkande.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Det betänkande som diskuteras i dag innehåller aspekter som speglar kraven från de stora privata intressen som ligger bakom liberaliseringen och privatiseringen av offentliga järnvägstransporttjänster som stöds av EU, vilka vi förkastar.

Vår åsikt är att föredraganden genom betänkandet i stället borde kritisera styckningen av offentliga tjänster och offentliga företag i EU-länderna, stängningen av anslutningslinjer och stationer, neddragningar av tjänster och minskningar av antalet tåg, den brutala minskningen av antalet järnvägsarbetare och ökningen av otrygga jobb inom denna sektor. Vi anser också att föredraganden i andra avseenden bör kämpa för främjandet av offentliga järnvägstjänster genom förekomsten av starka offentliga företag med alla deras förtjänster, med effektiv förvaltning för att garantera högkvalitativa tjänster och höga säkerhetsstandarder, för en garanterad offentlig järnvägstjänst som håller hög kvalitet och har hög kapacitet, som är tillgänglig och har överkomliga priser, dvs. en tjänst som helt och fullt uppfyller behoven för passagerarrörlighet och godstransporter och för jobsäkerhet för arbetstagarna inom sektorn genom att främja deras deltagande i företagets högsta förvaltningsenheter, förbättra karriärmöjligheter och löner samt genom att garantera fortbildning.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. (FR) Herr talman! Jag tackar alla talare för alla de kloka synpunkter de har utbytt med mig.

Jag måste emellertid säga några ord om en punkt som till min överraskning egentligen inte har uppmärksammats av Europaparlamentet. Det handlar om åtskillnaden mellan förvaltningen av järnvägsinfrastrukturen och tillhandahållandet av transporttjänster. Det är i själva verket denna åtskillnad som gör det möjligt att utveckla konkurrensen fullständigt. Vi måste garantera en icke-diskriminerande tillgång för att underlätta marknadsinträdet för nya aktörer. Detta är en mycket viktig punkt.

Jag skulle vilja besvara en del frågor. När vi talar om sammodalitet var vårt mål helt enkelt att förklara att järnvägstransporter, som utan tvekan är den bästa lösningen när det gäller långa avstånd, måste gå att komplettera med lokala transporter som i vissa fall bara kan tillhandahållas – som Georg Jarzembowski har sagt – med hjälpen av vägnätet. Idén är därför inte att ta bort något från järnvägen utan tvärtom låta den ha sin rättmätiga plats. Det hela är mycket tydligt! Jag vänder mig särskilt till herr Navarro: man får inte missta sig om syftet. Syftet är i själva verket att göra denna trafikomställning till en framgång, vilket är mycket viktigt för mig och för er. Jag måste också säga att det vi gör – det kan handla om att finansiera infrastrukturer inom de transeuropeiska näten eller driftskompatibilitet, som ERTMS/ETCS kommer att göra möjligt för oss, eller korsacceptans när det gäller rullande järnvägsmateriel eller främjandet av fraktrafik i de europeiska korridorerna – det vi genom alla dessa åtgärder försöker uppnå är en så omfattande trafikomställning som möjligt. Jag anser att vårt förhållningssätt på denna punkt inte ger upphov till någon oklarhet.

Fru Griesbeck! Jag vill bekräfta kommissionens avsikt att lägga fram riktlinjer om statligt stöd inom järnvägsområdet före årets slut. Jag vill också bekräfta för herr Jarzembowski att meddelandet om buller från tågagnar planeras att offentliggöras i höst. Jag kan inte säga mer om detta för tillfället; vi håller på att arbeta med det.

Det finns förvisso andra frågor som förtjänar ett svar. Jag vill att ni i vilket fall som helst ska veta att jag verkligen har lyssnat noga på allt som ni har sagt. För min del anser jag att det arbete som har utförts av Michael Cramer och hans utskott är upplysande för kommissionen. Jag vill återigen upprepa att det vi vill ha är rättvisa intermodala och intramodala konkurrensvillkor som gör det möjligt att på ett effektivt sätt utveckla denna trafikomställning som vi, jag upprepar detta återigen, är mycket engagerade i, i synnerhet av miljöskäl och när det gäller färre vägtrafikstockningar.

Av alla möjliga skäl har vi mer behov än någonsin av järnvägen. Jag måste säga att jag varje dag arbetar för detta mycket beslutsamt. Jag har dessutom insett att i och med öppnandet av Betuwe i Nederländerna håller en vilja att ge järnvägen dess rättmätiga plats verkligen på att etableras i EU. Och om det i vissa fall skulle uppstå problem med avgifterna åligger det medlemsstaterna att ta sitt ansvar. Denna trafikomställning är verkligen en prioriterad fråga i EU. Det är också nödvändigt att regeringarna accepterar att göra detta till en prioriterad fråga.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 11 juli 2007.

19. Gemensamma regler för tillhandahållande av luftfartstjänster i gemenskapen (omarbetning) (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är ett betänkande av Arūnas Degutis, för utskottet för transport och turism, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om gemensamma regler för tillhandahållande av luftfartstjänster i gemenskapen (omarbetning) (KOM(2006)0396 C6-0248/2006 2006/0130(COD)) (A6-0178/2007).

Arūnas Degutis (ALDE), föredragande. – (LT) Denna framtida förordning är avsedd att ersätta tre förordningar som för närvarande är i kraft som utgör den tredje gruppen av riktlinjer för den inhemska marknaden för lufttransporter. I dessa förordningar anges förfarandena för utfärdande och upphävande av licenser för lufttrafikföretag och principerna för fri användning av flygrutter i gemenskapen av EG-lufttrafikföretag och liberalisering när det gäller prissättningen av lufttrafik.

När den tredje gruppen av riktlinjer började att tillämpas ägde en aldrig tidigare skådad expansion av området för flygresor i EU: de gamla monopolen försvann, ett system med lokala flygtransporter infördes och den konsumentvänliga konkurrensen ökade på alla marknader, särskilt när det gällde prissättningen. Det som hade varit en reglerad europeisk luftfartsmarknad grundad på bilaterala avtal blev en mycket konkurrenspräglad marknad.

Efter några års tillämpning av den tredje gruppen av riktlinjer var det naturligt att vissa riktlinjer blev föråldrade, andra tillämpades på ett dåligt sätt, och nu behöver de ses över, förnyas eller avskaffas.

I förslaget som håller på att övervägas krävs en omarbetning av de tre nämnda grupperna av riktlinjer för att göra dem lättare att tillämpa, för att förenkla de rättsliga grunderna, för att avlägsna de föråldrade delarna och för att fastställa nya, fastare krav.

Jag anser att kommissionens förslag är logiskt och jag håller med om att det inte bara skulle vara meningsfullt utan även målinriktat och nödvändigt att se över de förordningar som nu är i kraft. Utskottet för transport och turism anser i vilket fall som helst, vilket jag naturligtvis stöder, att vissa viktiga delar i förordningarna måste vara mer precisa.

Jag skulle vilja nämna några av dessa delar:

Hysesintäkter. Det finns olikheter mellan medlemsstaterna när det gäller hyresavtalspraxis. Detta kan snedvrída marknaden och orsaka sociala problem och luftfartssäkerhetsproblem. Man måste därför utan tvekan fastställa nya allmänna krav. De bestämmelser som föreslås i artikel 13 är för stränga och tar inte hänsyn till egenheter inom luftfartsindustrin, särskilt dess säsongsmässighet. Det skulle därför vara bra att nå en logisk kompromiss mellan sociala intressen och säkerhet och samtidigt förbättra flygbolagens prestationer. Jag anser att den kompromiss som transportutskottet har nått kan hjälpa till med att lösa detta problem.

Genomsynliga priser. Vi stöder kommissionens mål att förbjuda reklam om och offentliggörande av flygpriser som inte inkluderar några kostnader, tilläggsavgifter, betalningar och andra avgifter. Jag anser att flygbolagens åtagande att endast offentliggöra slutpriser måste formuleras på ett tydligt sätt. Vi har även här hittat en kompromiss som också speglar konsumenternas behov.

Särskilda sociala hänsynstaganden. Förslagen om särskilda sociala hänsynstaganden som har lagts fram av kolleger från andra grupper är, anser jag, för tidigt väckta om man inte analyserar de möjliga konsekvenserna av ett antagande vid denna tidpunkt. Vi begär därför att kommissionen genomför en undersökning på grundval av vilken det skulle vara möjligt att reglera dessa frågor utan att skapa hinder för förbättringen av luftfartsindustrins konkurrenskraft.

Passagerarsäkerhet. I kommissionens förslag finns det ingen bestämmelse för en tydlig mekanism som skulle se till att passagerare inte drabbas av konsekvenserna av flygbolagskonkurser, till exempel ingen ersättning för inställda flyg eller om man lämnas åt sitt öde på utländska destinationer. Vi anser därför att riktlinjer för passagerarsäkerhet bör inkluderas i förordningarna (ändringsförslagen 15 och 16).

Åtagande att tillhandahålla offentliga tjänster och regionala flygplatser. Jag anser att alla formuleringar av uttrycket ”regional flygplats”, där man åtar sig att tillhandahålla tjänster till allmänheten, oundvikligen kommer att omfatta flygplatser i ekonomiskt mer välmående regioner, samtidigt som flygplatser i regioner som behöver ekonomiskt eller socialt stöd kanske inte omfattas av definitionen. Eftersom åtagandet att tillhandahålla offentliga tjänster enligt denna princip är tillämplig endast för flygplatser som betjänar regioner med ekonomiska och sociala problem, skulle jag föreslå att det svärdefinierade begreppet regional flygplats inte tas med i detta dokument.

Såväl som de punkter som nämndes tidigare bör man förklara åtskilliga definitioner och förhållanden för att undvika missförstånd och en felaktig tillämpning av förordningarna.

Gemenskapens inhemska flygtjänster. Samtidigt som vi lade fram vissa ändringsförslag för frågorna som nämndes tidigare, stöder vi den föreslagna utvidgningen av kommissionens befogenheter när det gäller att fatta beslut om frågor som rör tillhandahållandet av inhemska flygtjänster i gemenskapen. Eftersom kommissionen kan förhandla på ett effektivare sätt om vissa rättigheter än vad enskilda medlemsstater kan, bör den få möjlighet att göra detta. Detta har visats genom avtalet med Ryssland om transitflygningar över Sibirien.

Vi rekommenderar därför att kommissionens föreslagna ordalydelse för artikel 15 godtas. Det är en kortfattad karakterisering av tjänstetillhandahållande.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande. (FR)* Herr talman, mina damer och herrar! Det förslag vi diskuterar i dag innebär en stor framgång för Europeiska gemenskapen. Man försöker i själva verket att modernisera och komplettera förordningen från 1992 genom vilken man upprättade den gemensamma marknaden för luftfart i gemenskapen. Skapandet av denna gemensamma marknad har gjort det möjligt att utöka lufttransporterna i EU på ett sätt som aldrig tidigare har skett.

Antalet flygbolag har ökat och en allmän ökning av trafiken och konkurrensen har ägt rum. Sedan den fullständiga avregleringen 1997 har antalet rutter ökat med mer än 60 procent. Fler städer betjänas numera, i synnerhet i de isolerade regionerna. Framväxten av nya aktörer har medfört en avsevärd sänkning av flygpriserna för åtskilliga rutter. Fler och fler européer kan resa med flyg. Denna utveckling bidrar till ekonomisk tillväxt och till skapandet av direkt och indirekt sysselsättning.

Med hänsyn till denna framgång avser kommissionen att behålla de grundläggande principerna för denna avreglerade marknad. Genom förslaget försöker vi helt enkelt att förenkla konsolideringen av den befintliga lagstiftningen. Vi föreslår också vissa anpassningar för att förbättra effektiviteten vid tillämpningen av lagstiftningen. För det första gör översynen det möjligt att förtydliga texten genom att man avlägsnar de föråldrade delar som är kopplade till övergångsfasen mot den avreglerade marknaden. Texten har alltså förtydligats, tvetydigheter har tagits bort och tre förordningar har konsoliderats till en enda text.

Genom förslaget försöker vi, för det andra, att uppnå en effektiv och enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten. För närvarande finns det skillnader mellan medlemsstaterna när det gäller tillämpningen av det tredje paketet. Tack vare översynen kommer vi att få en mer enhetlig tillämpning, särskilt avseende beviljandet och övervakningen av driftslicenser. Förslaget stärker dessutom övervakningen av den ekonomiska livskraften hos företagen, särskilt hos nya aktörer.

För det tredje stärker förslaget medlemsstaternas samordning av inhemska gemenskapstjänster och transitöverflygningar av företag från tredjeländer. Det är viktigt att främja en samordnad gemenskapsmetod för att säkra den europeiska marknadens okränkbarhet och för att underlätta förhandlarnas arbete med tredjeländerna.

Slutligen, för det fjärde, förespråkar vi genom förslaget nya rättigheter för passagerarna. Rätten för passagerare att få fullständig information om det faktiska biljettpriiset, inklusive skatter, avgifter och kostnader. Rätten att inte diskrimineras på grund av nationalitet eller bostadsort vid tidpunkten för biljettköp.

Som ett resultat av detta bör denna uppdaterade version ytterligare stärka den gemensamma marknadens dragningskraft i många tredjeländer. Dessa principer gäller inte bara för Schweiz och för länder i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, utan även för Marocko och länderna i sydöstra Europa och de tjänar som ett riktmärke på internationell nivå.

Det är därför jag tackar Europaparlamentet för den snabbhet man har uppvisat i behandlingen av denna fråga. Jag vill berömma föredraganden Arūnas Degutis för det arbete som han har utfört och tacka Paolo Costa, ordföranden för utskottet för transport och turism, såväl som alla ledamöter i utskottet därför att, vilket jag verkligen måste säga, parlamentet sannerligen har förbättrat vår text.

Elisabeth Jeggle, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle vilja börja med att uttrycka mitt varmaste tack till föredraganden, Arūnas Degutis, och alla inblandade ledamöter för deras samarbete. Jag anser verkligen att vi, efter omröstningen i utskottet, har fått ett välavvägt, praktiskt betänkande om lufttransporttjänster. Det ursprungliga förslaget från kommissionen var välgenomtänkt och målinriktat i detta fall, så jag är även mycket tacksam mot kommissionen.

Eftersom jag i grunden är nöjd med resultatet av omröstningen i utskottet, skulle jag bara vilja diskutera kraven på genomsynlighet avseende flygpriserna. Jag har från första början stött en bättre genomsynlighet utan extra byråkrati och ett likvärdigt, rättvist deltagande för alla berörda. De offentliggjorda flygpriserna bör tydligt visa vilka avgifter och skatter som ingår och vad de används till. Det bör vara lätt för konsumenterna att förstå flygbiljettpriserna. Detta gäller särskilt för offentliggörande av flygpriser på webbplatser.

Det finns emellertid fortfarande meningsskiljaktigheter när det gäller medlen och hur långt man egentligen ska gå. I ändringsförslag 48 anges att skatter och avgifter måste förtecknas och sammanfattas i fyra kategorier: för det första skatter och andra statliga avgifter, för det andra trafikkontrollavgifter, för det tredje avgifter och andra kostnader som tillfaller flygbolagen och för det fjärde avgifter och andra kostnader som tillfaller flygplatserna. Problemet är att det inte tydligt går att fastställa trafikkontrollavgifterna i förväg. I morgon ska jag sålunda på min grupps vägnar genom delad omröstning begära att denna andra kategori, dvs. trafikkontrollavgifter, tas bort.

Trots detta ändringsförslag uppfyller kompromissen fullständigt kravet på genomsynlighet, samtidigt som vi tar hänsyn till passagerarnas intressen och även flygbolagens, så jag och min grupp kan inte stödja föredragandens nya ändringsförslag, ändringsförslagen 54 och 55.

Ulrich Stockmann, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Mina damer och herrar! Vi välkomnar kommissionens förslag och förstår även föredragandens betänkande eftersom båda bidrar till att fullfölja den europeiska inre marknaden för flygtransporter och öka säkerheten. Jag tänkte tala lite närmare om fyra punkter.

För det första är den bestämmelse om öppenhet i prissättningen som antagits en tydlig seger för konsumenterna. I framtiden går det inte längre att lura medborgarna med lockpriser i annonseringen. Oavsett försäljningskanal ska alla flygpriser anges i sin helhet och i detalj. Priser för flygsäkerhet ska givetvis beräknas med schablonbelopp, men i slutändan måste ändå priserna vara begripliga. Vi behöver emellertid inte tvista om detta. Som helhet skapar vi klarhet för passagerarna och stärker konkurrensen.

För det andra är det här en nyanserad förordning med tanke på avtalen om leasing med besättning. I förordningen tar man å ena sidan hänsyn till flygbolagens behov om priserna varierar med säsongen eller om det uppstår en oväntad efterfrågan och de måste använda den här modellen. Å andra sidan klargör förordningen att det inte är acceptabelt att pruta på europeisk säkerhet och sociala villkor.

För det tredje finns det i vårt betänkande – liksom i flera andra som handlar om lagtstiftning inom luftfarten – många ändringsförslag som gäller personalens arbetsvillkor. Kommissionen uppmanas att snarast lägga fram ett långsiktigt förslag om detta så att man täpper till de luckor som skapats i tjänstedirektivet och som inte kan lösas med den här förordningen.

För det fjärde är det nya enstegsförfarandet för fördelning av flygtrafiken enklare och snabbare än tidigare metoder. Det är ett bra beslut, även inför framtiden, som banar väg för en mer flexibel hantering av flaskhalsar i infrastrukturen.

Mieczysław Edmund Janowski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Stort tack till Arūnas Degutis för hans betänkande. Vi håller med kommissionsledamot Jacques Barrot när han säger att det tredje paketet inom gemenskapens flygmarknad som nu är 15 år gammalt i hög grad har bidragit till att utveckla det europeiska civilflyget.

Nu är det dags för förändring, framför allt i fråga om leasing, licenser till lufttrafikföretag, arbetsvillkor, skydd av passagerare mot flygbolagskonkurser och så vidare. En annan viktig aspekt är att de åtta friheterna för lufttrafiken respekteras ordentligt.

Den fråga som väcker starkast känslor är öppenhet vid prissättningen av flygbiljetter. Passagerare vill veta hur mycket de i realiteten ska betala för sina biljetter, utan reklamjippon.

Jag stöder tanken att den förordning och det direktiv vi har antagit som ska förhindra snedvriden konkurrens och som träder i kraft om fem månader kommer att ge passagerarna ökade rättigheter. Passagerarna måste omfattas av både bolagets verksamhet och flygplatsens. Alltför ofta behandlas passagerare enbart som gods.

Jaromír Kohlíček, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! Jag ser ett samband mellan de gemensamma bestämmelserna för lufttrafiktjänster i gemenskapen och det tredje paketet om luftfart och med problem vid dess praktiska genomförande. Det största problemet här är kanske transportsäkerheten som handlar om att både trygga personalens arbetsvillkor, inklusive då plan hyrs ut med besättning, och passagerarnas säkerhet, vilken brukar prioriteras. Parallellt har vi frågan om flygbolagens ekonomiska hälsa och striktare villkor för leasing av plan, inklusive förslag till tidsbegränsningar.

Jag anser att det är bra om konsumenterna får veta exakt vad de har köpt för sina pengar. Även ni skulle säkert bli misstänksamma inför reklam från flygbolag som utlovar biljettpriser på en euro. Hur detaljerade prisangivelserna bör vara och exakt vad de ska innehålla är en annan fråga. Det är i detta hänseende mycket viktigt att klargöra fördelningen av kostnadsposter för att ta hand om passagerare respektive flygplan, inklusive de ändlösa diskussionerna om begreppet rimlig vinst. Jag motsätter mig absolut det synsätt som kommit fram under debatten att det här enbart skulle handla om tekniska normer och att frågor kring arbetsvillkoren inte är aktuella.

Jag skulle vilja tacka föredraganden Arūnas Degutis, som också tog upp arbetsvillkoren i sitt anförande. Hans arbete är fantastiskt och hans betänkande förtjänar vårt stöd. Vad gäller de ändringsförslag som lagts fram samtycker vi till dem alla, utom nummer 16, 29, 37, 40, 42, 49 och 50. Det borde inte vara något som leder till större oenighet. – Våra invändningar rör i huvudsak fall där samma sak har föreslagits på två ställen eller där det finns bättre alternativ.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Herr talman, kommissionens vice ordförande, mina damer och herrar! Jag vill ta upp ytterligare tre aspekter. Vid konsolideringen av det tredje luftfartspaketet är det i fråga om öppenheten i prissättningen av biljetter avgörande att ingen falsk marknadsföring med lockpriser får förekomma. Det är i detta sammanhang också relevant om de schablonbaserade säkerhetsavgifter som tas ut av passagerarna verkligen motsvarar kostnaderna för säkerhetsåtgärderna. Jag har en känsla av att flygplatser använder vissa av dessa säkerhetsavgifter för att få ytterligare ersättning för eget bruk. Det är mycket viktigt för öppenhetens skull att säkerhetsavgifter verkligen motsvarar kostnaderna för säkerhetsåtgärderna.

Jag vill för det andra diskutera konkurrensen mellan flygplatser, och detta ur två synvinklar. Jag skulle vilja be kommissionsledamoten att snarast ge mig ett eller två exempel som visar i vilken utsträckning kommissionens riktlinjer för tillåtet (eller otillåtet) stöd till regionala flygplatser i gemenskapen verkligen följs. Jag anser att det finns många regionala flygplatser som enbart hålls vid liv med hjälp av stöd och aldrig skulle få egen ekonomisk bärkraft. I dessa fall borde faktiskt kommissionens riktlinjer sätta stopp för ersättningarna.

För det tredje: Med den här konsolideringen av det tredje luftfartspaketet ändras definitionen av flygplatssystem något. Jag ber kommissionsledamoten att vid tillfälle även utveckla detta. Det är inte acceptabelt att lagstiftningen anger att ett flygplatssystem bara kan förekomma om det ligger i samma storstadsregion. På så sätt kan flygplatser som Frankfurt och Frankfurt Hahn, trots att de ligger 12 mil ifrån varandra, hävda att de har samma storstadsområde som upptagningsområde och därför ska betraktas som flygplatssystem. Kommissionsledamoten bör inte på några villkor tillåta sådan inflation inom det som betraktas som flygplatssystem.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Herr talman! Jag tackar föredraganden, Arūnas Degutis, för hans fantastiska flexibilitet när han godkände vissa förslag från några ledamöter. Jag lyckönskar också kommissionsledamoten till hans utmärkta redogörelse eftersom den visar att texten utgör ett absolut framsteg i lagstiftningen: den är en uppdatering, förenkling och konsolidering av de bästa aspekterna

av bestämmelser som nu är förlegade och som verkligen behövde uppdateras mot bakgrund av utvecklingen i branschen.

I realiteten gynnas branschens aktörer av allt detta, framför allt passagerarna, eftersom flyget är en bransch som har drabbats så hårt. Inkonsekventa inslag i den här typen av bestämmelser inte bara snedvrider den inre marknaden. Vi anser att de också medför risker för kvaliteten på service, säkerheten och arbetsvillkoren.

Av de förbättringar och ändringar som parlamentet har infört – varav de flesta redan har nämnts av andra ledamöter – betonar jag gärna kravet på mer öppenhet kring och kontroll av den ekonomiska situationen för branschens bolag och operatörer.

Mot bakgrund av den enorma tillväxten i branschen och förekomsten av frestande plånböcker hos potentiella kunder – till exempel invandrare som får större köpkraft tack vare arbetslagstiftningen i bland annat mitt eget land – har det blivit än mer nödvändigt att strikt tillämpa bestämmelser och villkor så att vi förhindrar de bedrägerier och det missbruk som vanligtvis uppstår vid försäljningen av biljetter, liksom de bedrägliga erbjudandena från bolag som förekommer överallt.

Vi anser också att bestämmelserna om att förhindra och dämpa de samhällsliga konsekvenserna av sådana bedrägerier och av eventuella konkurser är mycket rimliga. Öppenhet kring prissättning och icke-diskriminering vid köp, oavsett på vilket sätt passagerarna köper sina biljetter, verkar också vara grundläggande förbättringar av texten.

Andra aspekter som jag anser har växt fram och även inneburit en förbättring är de som gäller personalens arbetsvillkor i branschen. Att förhindra social dumpning som snedvrider ekonomier och arbetsmarknadsregler, och att även förhindra taktiskt spel med friställda arbetstagare som varit anställda av transnationella bolag med verksamhet från olika orter, är positivt och en förbättring.

Det är ännu bättre att den debatt som inleddes under utarbetandet av betänkandet har lett till att vi i ändringsförslag 61 kräver ett lagstiftningsförslag om arbetsmarknads- och arbetsvillkor som kommissionen måste lägga fram snarast.

Jim Higgins (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Öppnandet av flygmarknaden för miljontals medborgare har kunnat genomföras tack vare lågprisbolagen. Jag delar kommissionsledamotens uppfattning att den inre flygmarknaden har blivit en stor framgång. Flygbolag som Irlands Ryanair har revolutionerat flygbranschen och satt press på de äldre, mer etablerade och dyrare bolagen att göra samma sak. Sådan konkurrens är bra för konsumenterna och resenärerna.

Jag vill dock fokusera på det som redan har tagits upp av fyra personer i kväll, nämligen att det finns ett problem. Eftersom konkurrensen på marknaden är så stor har flygbolagen sysslat med – och sysslar fortfarande med – mycket lockande men kraftigt missvisande prisannonsering. En resa som annonseras ut för fem cent verkar naturligtvis mycket lockande, men när konsumenten ska boka resan, antingen online eller på något annat sätt, kan biljetten för fem cent sluta på flera hundra euro när skatter och andra avgifter har räknats in.

Jag tog upp detta problem genom en parlamentsfråga i januari, och kommissionen svarade: ”Kommissionen föreslår att, samtidigt som den allmänna bestämmelsen om fri prisbildning upprätthålls, ‘flygbolag som är verksamma inom gemenskapen [...] ska ge allmänheten fullständig information om flygpriser och -taxor samt de villkor som gäller för dessa’. Konsumenterna får på så sätt information om det faktiska priset (biljettpriset plus olika avgifter och skatter).”

Degutisbetänkandet, som vi diskuterar här i kväll, kommer att förverkliga detta, vilket är mycket välkommet. Flygbolagens skyldighet att erbjuda fullständig insyn är ett oerhört efterlängtat förslag och ett mycket viktigt sådant, för det ger konsumenten möjlighet att direkt se exakt hur mycket han eller hon ska betala. Enbart det kommer inte att minska antalet resenärer, vilket många tror, utan jag anser att det kommer att öka konkurrensen ytterligare och gynna allmänheten.

Kan kommissionsledamoten avslutningsvis berätta exakt när detta förslag kan träda i kraft? Ju förr desto bättre, det är min åsikt.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tackar alla talare och jag är nöjd över flertalet ändringsförslag som föreslagits. Ändringarna tydliggör flera

punkter på ett bra sätt, särskilt beträffande den ekonomiska och finansiella bevakningen av företag eller, än en gång, frågan om leasing av plan.

Jag stöder fullt ut de förbättringar som föreslagits när det gäller verksamhetens huvudsakliga placering för att därigenom garantera effektiv övervakning av företag som omfattas av nationella myndigheter. Kommissionen samtycker också med era förslag kring villkoren för att bevilja eller dra in licenser, även om vi inte kan godkänna att den här åtgärden ska kunna vidtas på grundval av enbart misstankar. De förenklingar beträffande skyldigheterna inom offentlig sektor och samordning av flygplatser kommer att ge ett mer flexibelt och effektivt genomförande av dessa åtgärder.

Kommissionen kan visserligen utan problem stödja huvuddelen av ändringsförslagen, men jag måste ändå framföra några reservationer. Jag kan förstå och stödja behovet av att hitta lösningar för passagerare som blir strandsatta när ett flygbolag går i konkurs. Inés Ayala tog upp detta. Det är just sådana situationer som har lett fram till den här uppdateringen av förordningen där vi försöker skärpa villkoren för beviljandet av licenser och för den ekonomiska och finansiella övervakningen av företag. På det här stadiet kan jag dock inte godkänna en ny skyldighet vars genomförbarhet och räckvidd i ekonomiskt och finansiellt hänseende ännu inte undersökts. Därför anser jag att vi bör hänvisa till behovet av att införa bestämmelser kring villkor för ersättning och hemresa utan att därmed samtidigt besluta om en lösning vars egentliga konsekvenser vi ännu inte har riktig kännedom om.

Min andra reservation gäller arbetsmarknadsaspekterna. Det är av allra största betydelse att nationella myndigheter tillämpar relevant nationell lagstiftning och EU-lagstiftning korrekt. Det är bra att påminna medlemsstaterna om dessa skyldigheter, som anges i fördraget och i nationell lagstiftning. Men den här branschförordning är nog inte bästa sättet att hantera frågan. Vi måste titta närmare på ämnet för att kunna begripa alla följder och definiera vilka behov som verkligen kräver åtgärder på gemenskapsnivå. Förslaget från föredraganden verkar rimligt, det vill säga att hänvisa till medlemsstaternas skyldigheter i ett av skälen.

Jag tänker givetvis svara dem som ställt frågor om förslaget. Ja, kommissionen gör en undersökning om den inre flygmarknadens konsekvenser för sysselsättning och arbetsvillkor. Undersökningen blir klar i slutet av 2007 och ska ge oss underlag och möjlighet att besluta om vilka praktiska åtgärder som behöver vidtas.

Som Georg Jarzembowski redan har nämnt är kommissionen tveksam inför de alltför specifika kraven på fördelning av trafik mellan flygplatser. Det är motiverat att kräva rimliga och effektiva anslutningstider med städernas centrum. Men går man inte för långt om man insisterar på en angiven tid, liksom på att det måste finnas förbindelser mellan flygplatserna?

Så har vi problemet med prissättningen. Bestämmelserna om öppenhet kring prissättningen och fullständig information för passagerarna är nödvändiga, men de måste gå att genomföra och vara begripliga. Föredraganden har rätt när han vill täcka alla flyg som avgår eller ankommer till en flygplats inom Europeiska gemenskapen. Att utvidga skyldigheten till att endast gälla gemenskapens företag i tredjeländer ger dock upphov till allvarliga rättsliga och affärsmässiga problem.

Beträffande frågan om kostnader för säkerhet är det sant att kommissionen är positivt inställd till att kostnaden för säkerhet och dess andel av priset blir känt. Vi vill dessutom att olika kostnader, avgifter, skatter och tilläggsavgifter ska anges tydligt. Om förordningen verkligen ska syfta till att garantera information till passagerarna kan vi dock inte utnyttja den för att ange användning och egenskaper på varje avgift eller skatt. Den typen av bestämmelser får ligga i direktivet om flygplatsavgifter som diskuteras av våra institutioner.

Elisabeth Jeggle, vad gäller annonsering på internet håller jag med er, men ändringsförslag 48 verkar lite väl komplicerat. Det måste verkligen bli tydligt och praktiskt.

Som svar till Ulrich Stockmann och Jaromir Kohlíček beträffande leasing med besättning anser jag att vi när vi fastställer strikta villkor för säkerhet och frekvens ändå måste tillåta en viss flexibilitet som gör att särskilda behov kan uppfyllas. Jag är positiv till ett system där säkerhetskraven är förenliga med behovet av att kunna tillgripa leasing med besättning under särskilda omsättningsperioder och för en begränsad period.

Slutligen anser jag att om vi ska få en rättvis konkurrens med tredjeländer så är det motiverat att kompensera för att artikel 23 om prisledande företag tas bort genom att skapa en möjlighet att införa restriktioner när ett tredjeland med vilket avtal har ingåtts inte erkänner samma skyldigheter. Det är en

rimlighetens princip som bör hjälpa oss i förhandlingarna med tredjeländer. Jag tackar parlamentet för att även ha gett sitt stöd till kommissionens syn på förbindelser med tredjeländer som måste samordnas. Även här kommer jag, herr talman, att behöva parlamentets stöd i kommande etapper.

Jag kan inte påstå att jag har besvarat alla frågor. Jag säger bara än en gång att parlamentets arbete har förbättrat texten. Arūnas Degutis och Paolo Costa – jag är därför verkligen mycket nöjd när jag nu tackar parlamentet för dess arbete. De frågor som ni har ställt är också mycket kloka. Jag noterar att vissa av dem inte nödvändigtvis behövde besvaras i just den här texten. Vad gäller de sociala frågorna påpekade jag att vi håller på att arbeta med dem och att jag vid årets slut kommer att ha en bättre uppfattning om ett möjligt förslag.

Herr talman! Jag anser att det var viktigt att lämna relativt utförliga svar som avslutning på en debatt som hållit hög klass.

(FR) Kommissionens ståndpunkt om parlamentets ändringsförslag:

Degutisbetänkandet (A6-0178/2007)

Kommissionen kan godkänna följande ändringsförslag: 3, 4, 5, 6, 7, 9, 11, 13, 14, 18, 19, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 34, 37, 38, 39, 43, 51, 52, 53, 54, 55 och 56.

Kommissionen kan i princip godkänna följande ändringsförslag: 1, 8, 10, 12, 20, 23, 31, 32, 36, 44 och 49.

Kommissionen kan godkänna delar av följande ändringsförslag: 33, 45 och 47.

Kommissionen kan inte godkänna följande ändringsförslag: 2, 15, 16, 17, 25, 35, 40, 41, 42, 46, 48, 50, 57, 58, 59, 60 och 61.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag den 11 juli 2007.

20. Hållbara transporter för ett rörligt Europa (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är ett betänkande av Etelka Barsi-Pataky för utskottet för transport och turism om hållbara transporter för ett rörligt Europa (2006/2227(INI)) (A6-0190/2007).

Etelka Barsi-Pataky (PPE-DE), föredragande. – (HU) Parlamentet välkomnar halvtidsöversynen av det grundläggande dokumentet om Europas transportpolitik, vitboken. Vi är glada över att kommissionen har utarbetat sin rapport i frågan efter omfattande samråd och att de har gjort ett så noggrant arbete. Vi välkomnar även det faktum att kommissionen har lämnat förslag på flera områden i avsikt att förändra den befintliga transportpolitiken.

Parlamentet noterar de senaste fem årens bedrifter, men är samtidigt kritiskt när det gäller flera frågor. Parlamentet ber rådet och kommissionen att betrakta våra rekommendationer som hörnstenen i den europeiska transportpolitiken.

Vad består då dessa av? För det första visar de senaste årens erfarenheter att tillämpningen av regelverk är svagheten i transportpolitiken. Fler än en gång har genomförande först skett efter avsevärda fördröjningar och ibland har det skett ofullständigt eller inte alls. Detta problem hanteras inte tillräckligt grundligt eller ärligt i kommissionens rapport och därför ges inga lämpliga förslag till lösningar. Parlamentet betonar hur viktigt det är med samordning på europeisk, nationell och regional nivå när det gäller att stärka samarbetet och de gemensamma insatserna.

För det andra anser majoriteten av parlamentsledamöterna att vi måste utforma vår transportpolitik på ett mer realistiskt sätt än tidigare. I översynen påpekas mycket riktigt att transport som tjänst spelar en nyckelroll i ekonomin och samhället och att den inte kan skiljas från dem. Vår rekommendation är därför att transportpolitiken ska införlivas fullt ut i Lissabonstrategin.

Till stor del är vi överens om att befintliga resurser måste utnyttjas mer effektivt var för sig eller gemensamt och att varje transportsätt måste vara hållbart i sig, framför allt logistiken. Förutom sammodalitet på vissa områden spelar trafikomställningen enligt vår mening en särskilt viktig roll när det gäller långdistanstransport.

För det tredje utgör den ofullständiga finansieringen av infrastrukturer en risk när det gäller den europeiska ekonomins tillväxt. Detta problem behandlas varken i kommissionens rapport eller rådets ståndpunkt. Europeisk transport kräver mer gemenskapsfinansiering, mer finansiering av medlemsstaterna, djärvare ekonomiska lösningar och, framför allt, politiskt stöd för att kunna genomföra dess nyckelprojekt. Vi begär och förväntar oss att översynen av den sjuåriga budgeten för det här området inleds omedelbart.

För det fjärde bör vi tala om de förändrade omständigheterna och nya utmaningarna sedan 2001. Av dessa vill jag först av allt framhålla alla de uppgifter som uppstått till följd av återföreningen av Europa 2004 och 2007, som innebar en stor ökning av skillnaderna inom Europa, samt mångfalden av uppgifter som måste analyseras mycket mer grundligt i den europeiska lagstiftningen. Vidare har vi ett gemensamt intresse i det sammanlänkade, interoperativa transeuropeiska transportnätet. Varje nivå och varje institution har därför ett gemensamt ansvar för att fullständigt utnyttja de källor som garanterar sammanhållning.

För det femte måste vi inse att transporterernas inverkan på klimatförändringarna har ökat och fortsätter att öka. Även om allmänna mål formulerades vid rådets vårsession är den praktiska omflyttningen av dem en uppgift för den lagstiftning som vi har framför oss och som kommer att verkställas den kommande perioden. Där ingår bland annat kommissionens förslag som ska vara färdigt 2008, om uppskattning av externa kostnader.

För det sjätte måste vi beakta och ta hänsyn till det faktum att de traditionella arrangemangen gradvis når gränsen för sin effektivitet och därför måste vi dra nytta av möjligheterna med intelligenta transportsystem. Vi måste skapa en juridisk, ekonomisk och teknisk miljö som är lämplig för industrin. Vi har lanserat några stora och omfattande gemenskapsprojekt, europeiska projekt som är lovande. Men unionen har ingen erfarenhet av dessa innovationer, så vi måste vara pionjärer på detta område.

De europeiska åtgärderna mot klimatförändringar är värdelösa om vi inte kan genomföra dem i global omfattning. Herr kommissionsledamot, vi anser att det efter denna halvtidsöversyn måste ske en progressiv förnyelse av Europas transportpolitik i detta hänseende och en anpassning till de nya utmaningarna, eftersom överbefolkningen, påfrestningarna på miljön och problemen med social hållbarhet annars kommer att utgöra allvarliga hinder mot tillväxt och välbefinnande för Europas ekonomi. Jag tackar alla mina kolleger bland parlamentsledamöterna för deras konstruktiva stöd i utarbetandet av detta betänkande.

Jacques Barrot, *vice ordförande för kommissionen*. (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är mycket glad över att vara här och delta i debatten om europeisk transportpolitik. Jag vill berömma kvaliteten i parlamentsledamot Barsi-Patakys arbete, ett arbete som genom sitt koncisa budskap sänder ut en stark politisk signal. Parlamentsledamot Barsi-Pataky, ni sa alldeles nyss att all transportpolitik måste uppdateras kontinuerligt av samma orsak som den måste anpassas, och ni har understrukt betydelsen av att göra denna tillväxt inom transportsektorn hållbar. Jag är glad över grundligheten i ert betänkande och över dess relevans för halvtidsöversynen av vitboken.

Ni ställde er positiv till den realistiska strategin i kommissionens meddelande. Det är en strategi som måste uppdateras i enlighet med Lissabonmålen och bli en del av systemet med den europeiska strategin för hållbar utveckling. Dessa mål rör de fyra pelarna som vår strategi bygger på: hållbar rörlighet, säker rörlighet, innovativ rörlighet och den internationella dimensionen.

Ni stödde även konceptet med sammodalitet, och för att trafikomställningen ska bli en framgång måste vi verkligen minska negativ inverkan från alla former av transporter för att säkerställa att alla transportsätt fungerar effektivt och är miljövänliga. Att främja intelligenta system för transport och logistik, rörlighetspolitik för storstäder och utveckling av intelligenta avgiftssystem är några exempel på sätt att bidra utan att riskera den rörlighet som är nödvändig för tillväxten.

Jag ska nu nämna de frågor under denna rubrik som snart ska behandlas. Grönboken om stadstrafik, vars betydelse ni redan har betonat. Handlingsplanen om logistik, som jag avser att skicka till er inom kort och som kommer att innehålla alla åtgärder som syftar till att avlägsna administrativa, driftsmässiga och funktionella hinder: att främja utbildning och tillämpning av bästa praxis och att främja standardisering av olika tillvägagångssätt. Ett meddelande om hamnpolitik planeras för hösten och detta meddelande kommer bland annat att innehålla utvärderingar av aspekter som rör integrering av hamninfrastruktur i logistikkedjan. Den kommande utnämningen av en europeisk samordnare för motorvägar till sjöss och en annan europeisk samordnare för vattenvägar. Vi kommer dessutom att

stärka det institutionella systemet för inlandsnavigering genom harmonisering av pilotcertifikat och inrättandet av en fond för innovation inom denna sektor.

Därefter kommer meddelandet om ett järnvägsnät för frakt inom Europa och sedan påförandet av infrastrukturavgifter. I enlighet med era önskemål vid tiden för antagandet av det nya Eurovignetdirektivet kommer kommissionen att presentera en metod för internalisering av externa kostnader 2008. Detta är en bra dagordning som till stor del överensstämmer med era rekommendationer, parlamentsledamot Barsi-Pataky.

Jag vill lägga till några kommentarer om vissa delar av ert betänkande och börja med att påminna om att kommissionen tillämpar en rigorös politik när det gäller att inleda överträdelseförfaranden och att detta nu börjar bära frukt.

Samtidigt förstår jag att de internationella förhandlingarna är en känslig fråga för parlamentet. Det är emellertid upp till kommissionen att förhandla fram internationella avtal, men vi kommer regelbundet att informera Europaparlamentet om hur förhandlingarna fortlöper. Jag noterar även er begäran om en rapport om direktivet om driftskompatibilitet mellan elektroniska vägtullsystem och vi kommer i enlighet med direktivet att presentera en rapport för 2009. Kommissionen är i färd med att bedöma det europeiska modulsystemet. Trots fördelarna och den ökade effektiviteten i vissa fall fortsätter detta alternativ att vara kontroversiellt.

Avslutningsvis stöder kommissionen till fullo utvecklingen av biobränslen genom upprättandet av EU-omfattande standarder för dessa typer av bränslen. Det handlar om att göra det enklare att uppnå EU:s minimimål: att 10 procent av den totala bränsleförbrukningen år 2020 ska utgöras av biobränslen.

Jag ska nu uppmärksamta lyssna på era kommentarer och jag vill återigen tacka parlamentet och kommissionen för deras initierade yttranden om denna halvtidsöversyn av vitboken.

Satu Hassi (Verts/ALE), föredragande av yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka föredraganden Etelka Barsi-Pataky för det arbete hon har utfört.

På mina kollegers vägnar i utskottet för industrifrågor, forskning och energi måste jag emellertid säga att jag är besviken över att utskottet för transport och turism i så liten utsträckning tog hänsyn till vårt utskotts förslag. Det traditionella sättet att tänka är: ju mer transporter, desto bättre för ekonomin och industrin. Utskottet för industrifrågor ansåg emellertid att transporter orsakade mycket högre kostnader som för närvarande inte internaliseras i priset för transporterna.

Transporter är den sektor där koldioxidutsläppen ökar snabbast. Utsläppen från vägtrafik har till exempel ökat med mer än 25 procent sedan 1990 och när det gäller flygtrafik är siffran över 50 procent. Detta innebär att de minskade utsläppen inom industri och energiproduktion är meningslösa.

Därför är det dags att vi börjar tillämpa principen om att förorenaren ska betala även inom transportsektorn och att kostnaderna för miljöskador internaliseras i priserna för olika transportsätt. Rättvis konkurrens mellan de olika transportsätten innebär också att detta är nödvändigt. Utskottet för transport ville dessvärre urvattna denna princip så att miljöavgifterna på transporter skulle spenderas inom transportsektorn. Problemet med koldioxidutsläpp måste emellertid också börja tas på allvar inom transportsektorn. Vi måste ställa upp tydliga mål om att inte bara minska utsläppen från fordon utan från alla typer av transporter.

Detta kommer delvis att innebära mindre trafik i allmänhet, framför allt bil- och flygtrafik. Hälften av alla bilresor som görs varje dag inom EU är kortare än fem kilometer. De sker i huvudsak i städerna. Om dessa korta bilresor minskade med endast en tredjedel och människor i stället promenerade, cyklade eller åkte buss skulle koldioxidutsläppen i Europa minska med flera procent. Utsläppen i Tyskland skulle till exempel minska med 4 procent. Vidare skulle luftföroreningarna minska just där de flesta människor bor.

Enligt Världshälsoorganisationen dör fler än 300 000 européer varje år i förtid på grund av luftföroreningarna som i städerna till största delen orsakas av biltrafik. Affärsverksamheten skulle också gynnas om sjukdomarna som orsakas av föroreningar minskade.

Dieter-Lebrecht Koch, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att gratulera parlamentsledamot Barsi-Pataky till detta betänkande

och tacka henne för hennes goda arbetsinsats och kompromissvilja. Hon har lyckats att i ett väldigt kort, men korrekt och insiktsfullt betänkande ge en översikt över de viktigaste prioriteringarna för Europas framtida transportpolitik. Experter – framför allt de som kan läsa mellan raderna – kommer att uppskatta detta. Medborgarna i våra länder kommer emellertid att beklaga att detaljerade, påtagliga exempel och praktiska förslag saknas.

Halvtidsöversynen av Europeiska kommissionens vitbok om transporter från 2001 visar att det återstår mycket för att vi ska kunna komma ikapp. Detta gäller inte bara säkerhetsaspekterna, utan även andra områden såsom hållbarhet, investeringar (framför allt i transeuropeiska nät) och logistik. Parlamentsledamot Barsi-Pataky anger rätt strategi genom sitt stöd för ett intermodalt transportnät där varje trafikföretag utvecklar sin styrka för att skapa tjänster för godstransport som är av intresse för allmänheten.

Avsaknaden av uppmaningar på ett lämpligt gemenskapssystem för intermodal turism, med andra ord strukturering av de europeiska medborgarnas rörelser, var slående för mig. Vi behöver även intermodala strategier för offentliga och privata långdistanstransporter för passagerare för att tillgodose det ständigt växande behovet när det gäller rörlighet.

Jag välkomnar verkligen beslutet att koppla befintliga transportproblem till utvecklingen av intelligenta transportsystem och innovativa tekniska lösningar. Politiken bör vara tillräckligt djärv för att prioritera säkerhetsrelaterad lagstiftning inom transportsektorn.

Detta bör innebära stränga regler för tunga godsfordon på upp till 44 ton och säkerhetshandling av transportinfrastruktur.

Inés Ayala Sender, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag vill varmt gratulera parlamentsledamot Barsi-Pataky till hennes förmåga att sammanfoga en så livlig process och ett förfarande som översynen av denna grönbok innebär, trots alla goda avsikter, om de nu kan kallas det. Det var emellertid väntat att alla medlemsstater skulle vilja lägga till några av de enormt många idéer som inspirerats av kommissionens förslag.

Jag vill också gratulera henne till hennes förmåga att nå effektiva kompromisser som kommer att få ett brett stöd från hela parlamentet.

Hon har uppnått en bra balans mellan de mål som inte kan ifrågasättas, till exempel trafikomställningen som gynnar sätt som fortfarande är underutvecklade och som erbjuder fantastiska miljömässiga fördelar, till exempel järnväg och inre vattenvägar, och hon har samtidigt lyckats väva samman dessa med ett nytt koncept om sammodalitet som gav det hela en realistisk prägel som var mer acceptabel för alla aktörer inom sektorn och som minskade många av de påtryckningar som hindrade oss från att röra oss framåt på ett mer förnuftigt sätt.

Jag vill påpeka att ett av de stora problemen med gemenskapslagstiftningen – men inte bara med den – är dess bristfälliga tillämpning. Det är därför ytterst viktigt att vi kräver innovativa instrument för denna tillämpning.

Vi instämmer även i hennes kritik av den otillräckliga finansieringen av de transeuropeiska näten och de andra transportåtgärderna på EU-nivå och vi anser att det möjliggör framtida perspektiv som kan bli mycket användbara för oss i debatten 2008 så att vi slutligen kan uppnå finansiering som överensstämmer med våra ambitioner när det gäller europeisk transport.

Vi är tacksamma för er förståelse när det gäller att göra transporter till en central punkt i Lissabonstrategin. Vi tror att detta slutligen kommer att få medlemsstaterna att agera ansvarsfullt på båda områdena: tillämpning av lagen och tillräcklig finansiering.

Förslagen till logistik ser vi som hoppningivande signaler och vi kommer att försöka följa dem i det betänkande som vi för närvarande utarbetar, liksom de innovativa lösningarna och ert fullständiga och kontinuerliga stöd till intelligenta transportsystem.

Vi stöder även er uppmaning om mångfald och vad detta har inneburit sedan utvidgningen, som ni förstår bättre än någon annan.

Vi instämmer med er inställning när det gäller den globala strategin och förbindelserna med tredjeland som vi anser vara avgörande för de europeiska transporternas framtid.

Vi välkomnar även ert stöd till grönboken om stadstrafik, och slutligen är vi tacksamma för er förståelse för behovet att uppdatera ert betänkande när det gäller klimatförändringarna och att ta upp kommissionens senaste förslag om att minska koldioxidutsläppen till diskussion.

Avslutningsvis måste jag påpeka att vi inte kommer att kunna stödja er när det gäller den modulära aspekten i punkt 11 i ert betänkande, men jag tror att vi med hjälp av det förslag som parlamentsledamot Grosch kanske kommer att förse oss med kommer att kunna hitta en lösning på det lilla problemet mellan de två grupperna.

Paolo Costa, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, kommissionsledamot Barrot, mina damer och herrar! Vi behandlar ett utmärkt betänkande som gör det möjligt för parlamentet att förstå, stödja och anpassa sig till det arbete som kommissionen måste utföra under denna sista korta period av verksamhet. Barsi-Patakybetänkandet täcker alla de problem som vi har hanterat de senaste åren och utgör därmed ett strategiskt bidrag till vår politik.

Jag hade oturen, om jag får beskriva det så, att komma precis före den tydliga förändringen av prioriteringar som har skett de senaste veckorna, med eventuell inkludering av kampen mot klimatförändringar och direkt ansvar för frågan om energikostnader i unionens verksamhet. Jag tror att detta gör det nödvändigt för oss att betrakta hela texten i ljuset av de nya prioriteringarna och försvara eller klargöra alla riktlinjer som vi måste genomföra för att säkerställa att transporter också bidrar till att uppnå dessa två mål.

Det innebär att arbeta för användning av alternativa bränslen eller samma bränslen med effektivare motorer, att försöka organisera effektivare resor med hjälp av logistik, men framför allt att även lägga till principer och logik och insistera på bättre användning av mer energieffektiva och klimatvänliga transporter, samt att organisera våra liv så att vi minskar onödiga krav på rörlighet.

Detta understryker återigen de historiska strategierna som alla är en heder för den europeiska transportpolitiken. Driftskompatibilitet, tillgång till marknaderna och integring av nät har återigen gjort ett kraftfullt intåg på den politiska scenen om än med två kvalifikationer: tid och pengar. Tiden blir alltmer knapp. Allt måste gå snabbare och alla pressas att uppnå snabbare resultat för att kunna hålla fast vid målen om att minska koldioxidutsläppen och energikostnaderna, i enlighet med de nya mål som unionen själv har ställt upp.

Det andra problemet är finansiering. Det sätt på vilket unionen agerar medlare när det gäller medlemsstaternas investeringsbehov måste omvärderas på medellång sikt. Jag hänvisar inte bara till finansiering av infrastruktur, som definitivt utgör den största delen, utan även till driftskompatibilitet och andra åtgärder som ska underlätta marknadstillgången. Den här finansieringen måste inte bara uppnås på Europainivå, utan måste även ge kommissionen möjlighet att samordna politiken och finansieringen i alla medlemsstater för att säkerställa att vi snabbt uppnår nödvändiga resultat.

Sepp Kusstatscher, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Betänkandet har en lovande titel: "Hållbara transporter för ett rörligt Europa". Det tydligaste uttalandet i Etelka Barsi-Patakys betänkande finns i punkt 14: "vid halvtidsöversynen av vitboken om transportpolitik från 2001 [har det] varken slagits fast några långsiktiga mål eller getts några lösningar". EU:s transportpolitik är full av motsägelser. Många goda principer identifieras korrekt, men genomförs ofta inte i praktiken.

I betänkandet klargörs det att klimatförändringens negativa effekter har ökat, inte minst som ett resultat av en dålig transportpolitik. Många människor anser fortfarande att tillväxt är något oföränderligt – allt fortare, allt högre, allt längre. Tillväxt kan vara hållbar, men det är inte en bra sak. Med en oavbruten tillväxt kommer vi inte att uppnå Kyotomålen, och målet att halvera koldioxidutsläppen fram till år 2050 kommer att förbli en önskedröm.

Ofta behandlar vi enbart symtomen, inte orsaken till problemet. Satu Hassi från utskottet för industrifrågor, forskning och energi har redan citerat flera olika exempel. Vi har varit rädda för att avslöja hela sanningen om kostnaderna. Vi vill bygga nya löjligt dyra järnvägsspår för höghastighetståg samtidigt som de befintliga spåren, till exempel i Italien, rostas bort. Flygtrafikutsläppen ingår inte i koldioxidberäkningarna och transporter främjas över hela Europa.

Låt oss titta på en mycket konkret och aktuell händelse. I dag i Wien har transportministrarna från Italien, Österrike och Tyskland åter igen uttryckt sitt positiva engagemang för Brennerbastunneln. Mot bakgrund av vår erfarenhet av Eurotunneln är Brennerbastunnelns ekonomiska genomförbarhet mycket oviss.

Den ska finansieras av medlemsländer som redan bryter mot Maastrichtkriterierna, något som gör det hela mycket osäkert. Några av tillfartssträckorna har inte ens planerats ännu. Det kommer verkligen att kosta mycket mer än det smakar. Man talar om att föra över godstrafiken till järnvägen, ändå planeras en höghastighetsjärnväg för passagerare.

Målen för en socialt hållbar och miljövänlig transportpolitik måste vara att minska onödiga trafikflöden, övergå till mer miljövänliga transportmetoder, presentera kostnaderna på ett ärligt sätt – vilket innebär att transportpriserna måste omfatta alla kostnader för konstruktion, underhåll, åtgärder för miljö- och hälsoproblem samt olyckskostnader – och att tillämpa en hållbar beskattning av transporter baserad på koldioxidutsläpp, även och i synnerhet inom flygtrafiken.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Praktiken har visat sig vara mindre flexibel än teorin. När halva tiden för vitboken om transporter har förflutit, visar det sig att målen ännu inte finns inom räckhåll. Kommissionens beslut om att finjustera målen är både modigt och förnuftigt. Jag lyfter på hatten för er. Kursändringen innebär dock att vi måste ha många järn i elden. Syftet är inte längre att endast byta lasten, utan att förbättra vartenda transportsätt. Detta kräver enormt stor internationell beslutsamhet och orubblighet i flera olika frågor.

Det finns också en hel del att göra i Europa, såsom att införa lämplig infrastruktur, att tillämpa ny teknik och specifika handlingsprogram för marknadssektorer samt att införa principen om att förorenaren, det vill säga användaren, ska betala. Dessa delar har tagits med i Barsi-Patakybetänkandet av mycket goda anledningar. Som sådant kan jag instämma i större delen av innehållet i hennes betänkande.

Jag har lagt fram ändringsförslag på två punkter. Vårt parlament fastställer transportlagstiftningen, och sedan är det ofta upp till medlemsländerna att tillämpa denna lagstiftning. Det har visat sig att samma föreskrifter tolkas och verkställs på olika sätt i olika medlemsländer. Det innebär till exempel att lastbilar som kör genom olika medlemsländer ska följa denna lagstiftning i ett land men inte i nästa, med alla följder detta kan få. Det anser jag är oacceptabelt. Därför uppmärksammar jag detta i mitt ändringsförslag nr 4, och medlemsländerna och kommissionen uppmanas att där så är nödvändigt enas om en gemensam tolkning av rättsliga dokument. Detta ändringsförslag innehåller inte gemensamma påföljder för brott mot bestämmelserna.

Den andra punkten gäller stadstrafik. Även om jag är emot det, anser jag att detta bör hamna inom medlemsländernas ansvarsområde och att det bör förbli så. EU:s uppgift kan därför inte vara någon annan än att underlätta. Avslutningsvis vill jag tacka Etelka Barsi-Pataky för hennes ansträngningar och gratulera henne till detta resultat.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! I kommissionens halvtidsöversyn framhävs med rätta ett antal gemensamma framgångar inom transportpolitiken, i synnerhet ständiga förbättringar när det handlar om att införliva prioriteringar för transportpolitiken på andra politiska områden, dels den inre marknaden och dels miljöpolitiken. Jag vill tacka vice ordförande Jacques Barrot för att han specifikt hänvisade till undersökningen om införlivande av externa kostnader. Vi väntar otåligt på slutsatser och rekommendationer för vidare åtgärder.

I halvtidsöversynen måste vi även inse att många åtgärder som har identifierats som nödvändiga antingen har misslyckats eller riskerar att misslyckas på grund av bristande finansiering eller ovilja att tillhandahålla finansiering från unionens sida – och särskilt från medlemsländerna. Det tyder på att det krävs nya drivkrafter i halvtid. Vi behöver mer pengar. Vi behöver bättre system. Vi behöver fler, bättre och nya tekniker och framför allt behöver vi bättre logistik.

Det finns även nya frågor att ta itu med. Det är viktigt att vi involverar de nya medlemsländerna och kandidatländerna i det gamla befintliga systemet av transeuropeiska nät så att vi alla kan växa tillsammans. Det återstår fortfarande mycket att göra när det gäller diverse säkerhetsaspekter.

När det gäller stadstrafik måste vårt motto vara mod och lyhördhet. Här krävs ett metodiskt tillvägagångssätt. Det är inte nödvändigt att genast införliva alla genomförbara och tänkbara idéer i europeisk lagstiftning. Det kan vara bättre att välja mindre bindande lagstiftning och mer stimulans i form av bästa praxis och hänsyn till subsidiariteten.

Transporter kommer generellt sett att fortsätta att öka, inte minska. Vissa har en framtidsvision om att tillväxten på transportområdet kommer att ske helt avskilt från den ekonomiska tillväxten. Men vi vill inte stå på näsan – tillväxt är inte lämpligt på alla områden.

Ändringsförslag 6 från våra skandinaviska kolleger bör inte ses eller användas som ett kryphål för längre tunga transportfordon (så kallade Eurocombi). Det som kan vara bra praxis i Skandinavien är inte lämpligt för resten av Europa. Tack till kommissionen. Jag vill även tacka föredraganden för detta utmärkte betänkande.

Anne E. Jensen (ALDE). – (DA) Herr talman! Herr kommissionsledamot, jag vill börja med att tacka Etelka Barsi-Pataky, som har tagit fram ett välformulerat betänkande med mycket tydliga budskap. Jag vill även tacka kommissionen och kommissionsledamot Jacques Barrot för deras utvärdering av vitboken med mycket konstruktivt nytänkande om EU:s transportpolitik. Vitboken kommer att utgöra ramen kring goda och omfattande transportbeslut under de kommande åren. Utvärderingen kan bidra till bättre beslut. EU:s statschefer har ju beslutat att effektiv transport bör vara en del av Lissabonprocessen, som ska göra EU till den mest konkurrenskraftiga kunskapsbaserade ekonomin före år 2010, och det låter förstås mycket bra. Det visar att det finns en växande förståelse för att effektiva transporter är avgörande för den ekonomiska utvecklingen.

Samtidigt är kommissionens satsning på sammodalitet och dess fokus på samspelet mellan olika transportformer ett uttryck för en mer realistisk förståelse för vad som styr efterfrågan på transporter, det vill säga att människor vill förflytta sig från A till B på det säkraste, effektivaste, bekvämaste och billigaste sättet. Vi måste utveckla varje transportform i miljövänlig riktning och vi måste utveckla samspelet mellan transportformerna så att hänsyn tas till både effektiviteten och miljön. En sådan politik kräver investeringar, och här kan man betvivla om EU:s statschefer kommer att leva upp till de vackra orden om förbättrade transporter. Vi kommer att få perspektiv på saken inom kort när vi hör vad de transeuropeiska näten kommer att få. Jag är rädd för att man inte har avsatt tillräckligt mycket pengar för de transeuropeiska näten för åren 2007–2013, och vi måste kräva att dagordningen för halvtidsöversynen 2009 av budgetramen innehåller mer pengar för transportinvesteringar.

Renate Sommer (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Europa sitter fast i en trafikstockning och situationen förvärras. Det krävs förändringar. Transporter spelar trots allt en avgörande roll för vår ekonomi. Om vi har en dålig transportpolitik blir ekonomin lidande, eftersom den är beroende av transportsektorn. Det är alltså viktigt att vi skapar kopplingar mellan transportpolitiken och andra politikområden.

Vi kan och måste göra framsteg med ett antal viktiga lagstiftningar, till exempel harmonisering med början på EU-nivå, men vi måste komma ihåg att politiska åtgärder endast kan vidtas på gemenskapsnivå om de medför ett tydligt mervärde. Detta innebär att vi ständigt måste utvärdera behovet av alla bestämmelser i EU:s transportpolitik. De befintliga åtgärderna måste ses över regelbundet, så att man kan kväva eventuella oönskade tendenser i sin linda. Överreglering är skadligt för transportmarknaden.

För verkligen förbättra rörligheten och miljöskyddet måste vi införa avsevärda incitament för de relativt miljövänliga men hittills åsidosatta järnvägstransporterna och transportererna på inre vattenvägar. Vi måste få med oss medlemsstaterna på det här området. Det finns fortfarande ett överflöd av outnyttjad potential, och detta är en utmaning för EU.

Samtidigt finns det inga tillfredsställande svar på frågan om kommissionen bör ingripa i stadstransporterna. Är vi ansvariga för denna sektor? Strider inte det mot subsidiaritetsprincipen? Kan EU diktera hur våra tätorter och städer ska hantera sina interna frågor? Vi får inte tillåta att kommissionen utnyttjar den pågående smått hysteriska debatten om klimatförändringarna för att utöka sina befogenheter.

Om vi vill göra hållbara förbättringar av transportsituationen och därigenom av miljökvaliteten i våra städer måste vi få EU-medborgarna med oss. Det är endast genom förändringar i medborgarnas beteende när de agerar som transportanvändare som vi kommer att nå konkreta och verkligt effektiva resultat. Detta kommer emellertid att kräva målinriktade informationskampanjer, som måste initieras och stödjas på EU-nivå.

Avslutningsvis vill jag tacka vår föredragande Etelka Barsi-Pataky för hennes utmärkte och grundliga betänkande om detta ämne och för att hon alltid är öppen för diskussioner.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden för hans utmärkte arbete. EU:s transportsektor står inför stora utmaningar: en enhetlig marknad, bra förbindelser med gränsöverskridande räckvidd, tjänster i stora städer, säkerhet, tjänsternas kvalitet och arbetsvillkoren för de sysselsatta inom transportsektorn. Detta kräver framför allt god och systematisk reglering av lagstiftningen på EU-nivå och nationell nivå. Det handlar även om lämplig organisation och logistik,

stora investeringar i infrastruktur, men framför allt handlar det om energiförbrukning. Det kan inte finnas några transporter utan energiförsörjning.

Energiförbrukningen inom transportsektorn ger upphov till skadliga utsläpp. Vi måste begränsa dessa utsläpp av miljöskäl genom att använda den nödvändiga tekniken. Bränslekostnaderna är höga och vi måste minska bränsleförbrukningen genom att bygga in ny teknik i motorer. Men den nya utsläppsminskande och bränslesparande tekniken kostar pengar, och vi måste utveckla dessa tekniker ytterligare för att få ned priserna, eftersom billigare teknik inom transportsektorn betyder billigare transporter, och billigare transporter betyder en konkurrenskraftig ekonomi. Som sagt, det största problemet är den nya tekniken.

Jag vill be parlamentet att under halvtidsöversynen av budgeten kraftigt öka utgifterna för transportforskning och teknik. Vi måste vara innovativa inom transporttekniken, annars kommer vi att förlora kapploppningen om konkurrenskraftiga transporter, en konkurrenskraftig ekonomi och Lissabonstrategin.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande. (FR)* Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill först och främst uppriktigt tala om för Satu Hassi att jag är förvånad över hennes kommentarer eftersom vi är fullständigt engagerade i den hållbara rörligheten. Fru Hassi, jag är förvånad över att ni tror att vi glömmer principen om att förorenaren betalar. Jag anser att jag, tillsammans med Stavros Dimas, ingick ett djärvt åtagande om att dela utsläppsrätterna för utsläpp av växthusgaser med luftfarten. Vi följer en politisk linje och jag är mycket förvånad över era kommentarer, som enligt min åsikt förefaller något överdrivna om jag får säga så.

Jag vill även passa på att tala om för Sepp Kusstatscher att jag har svårt att förstå honom. Det står helt klart att vi, vid en tidpunkt när vi bygger infrastrukturer för höghastighetståg, frigör konventionella frakttlinjer. Det var ingen tillfällighet att jag nyss förklarade att vi kommer att utarbeta ett meddelande om järnvägslinjer som ägnas åt fraktt transporter.

Fru Sommer, jag vill även säga er att jag inte är ute efter ökade befogenheter. Däremot tar jag å ena sidan hänsyn till medborgarnas förväntningar och å andra sidan till det faktum att vi måste garantera driftskompatibiliteten om vi vill att järnvägarna ska inta sin rättmätiga plats i Europa. Om man vill ha en hållbar utvecklingspolitik kommer man till en punkt där detta endast kan åstadkommas genom samordning och harmonisering på EU-nivå. Jag säger detta till er rent ut, eftersom ni säkert förstår att jag som kommissionsledamot, och engagerad som jag är i dessa frågor, gärna accepterar en viss motiverad kritik, men jag anser att jag måste bemöta kritiken på ett direkt sätt när jag anser att den blir överdriven.

Jag kommer nu till mina egna kommentarer. Kommissionen har redan börjat arbeta med att undanröja hinder för tågdriften genom att förenkla certifiering av järnvägsfordon, driftskompatibilitet och säkerhet inom järnvägssektorn, det tredje järnvägspaketet. Jag tackar ert utskott för transport och turism för dess arbete för att nå en överenskommelse inom detta område.

Inom luftfartssektorn har vi två förordningar om driftskompatibilitet för EU:s trafikstyrningssystem. I år, 2007, antog vi ett ”flygplatspaket” som inriktas på flygplatsernas roll för den interna luftfartssektorns konkurrenskraft, och när det gäller infrastrukturer har vi ett nytt transeuropeiskt transportnät (TEN). Paolo Costa har dock rätt när han säger att vi verkligen måste fördubbla våra insatser för att samordna finansieringen eftersom vi, vilket Inés Ayala och andra har betonat, ställs inför en budget som är alltför begränsad för att vi verkligen ska kunna genomföra de omfattande infrastrukturarbeten som kommer att möjliggöra en hållbar rörlighet. Ni har helt rätt, och jag tackar parlamentet för att ni eftertryckligt har påpekat detta.

Dieter-Lebrecht Koch talade om sammodalitet inom turismen och han har rätt. Sammodaliteten måste även fungera till förmån för passagerarna. När det gäller infrastrukturer kommer vi, som jag redan har nämnt, att försöka mobilisera alla tillgängliga resurser och utveckla offentlig-privata partnerskap med Europeiska investeringsbankens (EIB) deltagande.

Jag kommenterar kort de sociala aspekterna när det gäller transporter. Från och med april trädde nya sociala bestämmelser för yrkesverksamma inom vägtransporten i kraft och vi lade fram tre förslag till förordningar för att modernisera yrkestillträdet för vägtransportoperatörer och tillträde till vägtransportmarknaden. När det gäller passagerarnas rättigheter har vi, tack vare parlamentet, börjat införa rättigheter för passagerare med begränsad rörlighet inom alla transportsätt, särskilt för buss- och

sjötransporter. Jag vet hur viktig den här frågan är för parlamentet, och även jag inser att vi nu faktiskt måste omsätta dessa rättigheter i praktiken.

När det gäller säkerheten vill jag återigen betona prioriteringen av vägsäkerhet i vårt agerande på detta område, som till exempel intygen om deltagande i den första europeiska trafiksäkerhetsdagen. Vi har även förenklat bestämmelserna om transport av farligt gods och vi har tre byråer för luft-, sjö- och järnvägssäkerhet, som inte är sysslösa. Vi kommer att vara fullt upptagna med säkerhetsfrågorna under hösten i och med förlikningen om gemensamma bestämmelser för luftfartssektorn.

När det gäller innovation är detta, som Etelka Barsi-Pataky helt riktigt betonade, verkligen ett stort problem. Transportsektorn måste dra nytta av den nya tekniken. Så kommer att bli fallet med hjälp av det europeiska systemet för flygledningstjänsten (Sesar) för luftfartstrafiken. Det gäller även det europeiska signal- och samordningssystemet (ERTMS) för att utrusta nya järnvägslinjer och därefter kommer detsamma givetvis att bli fallet med energisparande och grön framdrivning för att säkra hållbar vägrörlighet. Allt detta kommer att bli ämnet för en handlingsplan för energieffektivitet och kommer att ingå i den europeiska energistrategin, som fastställts av Europeiska rådet.

Jag kommer inte att gå in på detaljer om den internationella dimensionen. Det är självklart nödvändigt att vi fortsätter att föra denna politik, som har gjort att vi har kunnat ingå ett avtal om gemensamt lufttrum med Förenta staterna och andra länder. Vi kommer att fortsätta våra insatser på det här området i framtiden.

Jag avslutar här, herr talman, eftersom alla dessa frågor naturligtvis förtjänar mycket utförligare förklaringar. Jag tackar parlamentet och särskilt Etelka Barsi-Pataky, eftersom jag anser att vi alla är engagerade i en transportpolitik där de framtida kraven verkligen beaktas och där vi inte bara ser bakåt, utan i allra högsta grad ser mot framtiden, med denna dubbla målsättning: att möjliggöra rörlighet enligt Lissabonmålen och samtidigt garantera att denna rörlighet förblir förenlig med kraven inom ramen för miljöskyddet och kampen mot den globala uppvärmningen. Det är en svår kamp. Ett stort tack till parlamentet för ert stöd, och personligen känner jag mycket varmt för dessa insatser för att nå rörlighet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag den 11 juli 2007.

21. Bilateral handelsförbindelser med Kina (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Helmuth Markov, för utskottet för internationell handel, om den senaste utvecklingen av de bilateral handelsförbindelserna med Kina (O-0032/2007 – B6-0129/2007).

Helmuth Markov (GUE/NGL), författare. – (DE) Herr talman, kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är ett nöje att redogöra för denna fråga för utskottet för internationell handelsräkning. Jag vill börja med att tacka kommissionsledamot Peter Mandelson och hans tjänsteavdelningar, som i hög grad har förbättrat informationsflödet till vårt utskott om de olika bilateral och internationella handelsförhandlingarna. Utskottet hoppas att denna typ av samarbete kan fortsätta när det gäller internationella förhandlingar om partnerskaps- och samarbetsavtal där handeln, som i Kinas fall, är en viktig faktor.

Våra handelsförbindelser med Folkrepubliken Kina är av stor vikt för båda sidor. Förra året gick Folkrepubliken Kina om USA som EU:s största importland, medan EU:s underskott i handelsbalansen gentemot Kina ökade med 128 miljarder euro. Utskottet för internationell handel har följt Kinas ökade vikt i den internationella handeln i en tid vid det här laget. Så tidigt som 2005 valde vårt utskott att utarbeta ett initiativbetänkande om ämnet: det första betänkandet någonsin som utarbetats om en enskild handelspartner. I ett andra betänkande tittade vi på följderna av att kvotssystemet för den kinesiska textil- och beklädnadsindustrin löpte ut. Vi bör gratulera föredragandena – Caroline Lucas och Tokia Saïfi – för deras framsynthet för två år sedan.

Oron över textil- och beklädnadsindustrin och effekterna av att marknaden öppnas till Kina har fortfarande inte dämpats inom EU och i utvecklingsländerna.

Denna ovisshet har ökat på grund av att 2005 års samförståndsavtal snart kommer att löpa ut. Vi behöver ett tydligt klargörande om Kinas marknadsekonomiska status för att undersöka påståendena om dumpning på detta område.

I Lucasbetänkandet tittade vi närmare på EU:s strategi för att optimera värdeskapandekedjan och öka produktionen av högteknologiska varor. Uppfattningen att EU kan fortsätta att erbjuda allt försiktigare lösningar på lång sikt och ange takten för den vetenskapliga och tekniska utvecklingen måste ifrågasättas med tanke på det oerhört stora antal välkvalificerade personer som utexamineras i Kina. Vi noterar och välkomnar naturligtvis den minskade fattigdom som Kinas meteorartade tillväxt har lett till under de senaste 20 åren. Samtidigt är det rimligt att förvänta sig att Kina följer Världshandelsorganisationens (WTO) regler som landet godtog när det blev medlem i WTO. Detta omfattar bestämmelser om immateriella rättigheter och principen om icke-diskriminering för importerade varor. Vi har inte heller råd att bortse från de ekologiska och sociala konsekvenserna av Kinas tillväxt. Vi bör vara beredda på ett stödja dem som tar itu med de här problemen ute på fältet.

Kommissionsledamot Mandelson, jag läste förra månaden att ni vid en fackföreningskonferens i Storbritannien förklarade att vår målsättning i internationella och bilaterala handelsförhandlingar är att fastställa rättvisa miljömässiga och sociala normer. Jag kan bara hoppas att detta även gäller våra stora handelspartner, inte bara de små. Vi förväntar oss följaktligen att det partnerskaps- och samarbetsavtal som ni för närvarande förhandlar om med Kina omfattar alla dessa faktorer, och att alla berörda parter intressen kommer att beaktas, i stället för att man enbart inriktar sig på marknadstillträde. Ni kanske kan tala om för oss i vilken utsträckning detta budskap förmedlas genom EU:s ståndpunkt i förhandlingarna om partnerskaps- och samarbetsavtalet med Kina och även hur Kina har bemött vår ståndpunkt.

En annan mer allmän fråga handlar om förhållandet mellan internationella och bilaterala förhandlingar. I EU:s handelsstrategi betraktas nationella bilaterala och intraregionala handelsförbindelser som ett komplement till de multilaterala insatser som görs inom ramen för WTO. WTO-förhandlingarna tycks ju ha kört fast. Kan ni förklara vilka grunder det finns för att föra bilaterala diskussioner, med tanke på att det för närvarande är oklart vilken form den allmänna ramen för framtida förhandlingar kommer att ta, och följaktligen hur avtalen kommer att vara utformade.

Avslutningsvis vill jag gärna fråga er om det, innan vi når en överenskommelse inom en multilateral ram, verkligen är nödvändigt att förhandla om enskilda WTO-plus-avtal som innehåller bestämmelser som vi vet att många utvecklingsländer är missnöjda med? Leder inte detta slags agerande till att det blir ännu svårare att ingå multilaterala avtal – som är den lösning som vårt utskott förordar – än det är för närvarande?

Peter Mandelson, *ledamot av kommissionen*. (EN) Herr talman! Låt mig på en gång säga till Helmuth Markov att jag är glad att han tar upp det ökade informationsflödet från kommissionen till hans utskott och det förbättrade samarbete som han har upplevt. När det gäller Kina har EU:s målsättning i det kommande avtalet om partnerskap och samarbete varit att lägga grunden för förstärkt samarbete, däribland upprätthållandet och vid behov förbättrandet av standarder när det gäller miljö – inklusive arbetet mot klimatförändringar – samhälle, arbete och säkerhet, så att vi befinner oss på samma våglängd.

Jag välkomnar detta tillfälle att informera kammaren om den senaste händelseutvecklingen när det gäller de bilaterala handelsförbindelserna med Kina. Ända sedan jag blev kommissionsledamot har Kina varit en prioriterad fråga. Vi har mycket att vinna, men också en del att förlora, beroende på hur vi hanterar dessa viktiga förbindelser.

Jag valde Europaparlamentet som plats för att i oktober, tillsammans med kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner, lägga fram kommissionens strategidokument om Kina – ”Närmare partner med ökat ansvar” – och policydokumentet ”Konkurrens och partnerskap”, som mer specifikt rör handel och investeringar. I policydokumentet redogjorde jag för min uppfattning att EU gynnas av öppna och balanserade ekonomiska förbindelser med Kina, baserade på rättvis ömsesidighet.

Det grundläggande argumentet håller än i dag. Våra ekonomier kompletterar varandra: Kina har tydliga konkurrensmässiga fördelar på många områden, medan vi har en varaktig konkurrensmässig fördel när det gäller varor och tjänster med högt mervärde, framför allt sådana som kräver ett omfattande immaterialrättsligt skydd.

Vi har dock inte uppnått en sådan balans i våra förbindelser som säkerställer att den kan upprätthållas till förmån för oss båda. EU:s handelsunderskott med Kina ökar. Jag medger att en del av detta underskott kan vara en naturlig följd av marknadskrafterna, men vi vet också att vår exportpotential hämmas av hinder på den kinesiska marknaden och att en betydande del av den nuvarande handelsbalansen därmed är konstgjord. Den har åstadkommit genom politik, inte ekonomi, och måste därför lösas genom politik. I en nyligen publicerad undersökning angavs till och med en siffra för vad Kinas handelshinder kostar oss, nämligen cirka 20 miljarder euro årligen i förlorade exportintäkter, vilket motsvarar 30 procent av vår export till Kina. Kina måste vidta praktiska åtgärder för att bemöta detta problem.

Så vad vill EU ha? Vi vill ha ökad tillgång till Kinas marknad för varor och tjänster och en avsevärd förbättring av det immaterialrättsliga och upphovsrättsliga skyddet för EU-investerare, framför allt genom att rensa upp bland de enorma gatumarknader där förfalskade varor säljs och genom att se till att kinesiska företag betalar royalties till företag inom EU när de utnyttjar deras teknik.

Vi vill se ett ambitiöst engagemang när det gäller förhandlingarna för att uppdatera 1985 års avtal om handelssamarbete och ekonomiskt samarbete mellan EU och Kina. Detta måste bli ett verkligt högkvalitativt avtal som täcker långsiktiga frågor, och vi vill ha en försäkran om att strävan efter tillväxt och bristen på inhemska marknadssignaler i Kina inte leder till överproduktion och dumpning, framför allt i fråga om viktiga produkter som stål.

De grundläggande skälen för positiva handelsförbindelser med Kina är riktiga, men vi befinner oss vid ett vägskeje när det gäller dessa förbindelser. En strategi för en dialog med syfte att lösa problemen är bara trovärdig om den kan bidra med mer än olika sätt att försöka tvinga fram förändringar.

Strategin för dialog och engagemang kan utmanas, och den kommer att utmanas om det inte sker förbättringar i förbindelserna och om medborgarna inte kan se konkreta, levererbara, praktiska förbättringar och fördelar till följd av strategin.

Låt mig upprepa: öppenhet gentemot Kina ligger i EU:s intresse, men den kan bara bestå om vi kan visa att EU:s varor och tjänster är precis lika välkomna i Kina som kinesiska varor är i Europa. Därför måste Kina gengälda detta genom ett tydligare engagemang för ekonomisk öppenhet och reform av marknaden inom de egna gränserna.

Jag har lagt fram dessa punkter på ett öppet och ärligt sätt till de kinesiska myndigheterna, nu senast till handelsminister Bo Xilai vid mötet i den gemensamma kommissionen för Europeiska gemenskapen och Kina i Bryssel den 12 juni. Vid det mötet erkände det kinesiska ledarskapet för första gången att den rådande handelsobalansen mellan Kina och EU helt enkelt inte är hållbar. Jag enades med Bo Xilai om att tillsätta en högnivågrupp som ska undersöka hur vi kan lösa detta problem. Jag ser fram emot den första rapporten från gruppen vid nästa toppmöte mellan EU och Kina i november, och jag förväntar mig att den innehåller inledande konkreta och praktiska åtgärder för att möta denna utmaning, i första hand när det gäller att säkerställa mer kinesisk import från EU.

Jag och minister Bo Xilai enades om 12 specifika punkter om de problem som EU-företagen stöter på när det gäller tillträde till den kinesiska marknaden. En av dessa punkter var en överenskommelse om vad uppgraderingen av 1985 års handelsavtal ska innehålla. Detta var ett viktigt steg framåt, eftersom jag har väntat med att göra några åtaganden tills jag kände att innehållet var det rätta för vår del.

Det är viktigt att betona att avtalet om partnerskap och samarbete, som våra handelsdiskussioner utgör en del av, kommer att omfatta alla delar av de bilaterala förbindelserna mellan EU och Kina, inklusive ökat samarbete i politiska frågor. Avtalet kommer att innehålla en standardklausul om mänskliga rättigheter, som kommer att täcka alla frågor om demokratiska principer och grundläggande mänskliga rättigheter. Ett av våra mål med avtalet är som sagt att lägga grunden för förstärkt samarbete i frågor om standarder för miljö, samhälle, arbete och säkerhet.

När det gäller handeln kommer avtalet att täcka frågor som är viktiga för båda sidor, till exempel immaterialrätt, investeringar, icke-tariffära handelshinder, kapitalförflyttningar, hållbar handel samt naturtillgångar och konkurrens. Förhandlingarna är ett viktigt redskap för att försöka återställa balansen i handelsförbindelserna och skapa möjligheter för företagare inom EU. Detta är dock inte ett preferensavtal och tarifferna kommer därför inte att diskuteras.

Samtidigt kommer kommissionen även fortsättningsvis att noggrant övervaka Kinas efterlevande av sina åtaganden för anslutning till Världshandelsorganisationen (WTO). Detta kommer att förbli en prioriterad fråga för kommissionen under kommande år. Eftersom Kina inte är anslutet till WTO-avtalet

om offentlig upphandling förblir viktiga kinesiska marknader stängda, och Kina måste uppfylla sitt åtagande att inleda förhandlingar om anslutning till detta avtal under 2008.

Senare i år kommer kommissionen också att inleda en omfattande granskning av öppenhet på marknaden i Kina och Kinas efterlevnad av sina WTO-åtaganden. Immaterialrätt var en annan viktig fråga under diskussionerna med minister Bo Xilai förra månaden. Samarbete och dialog om immaterialrättsliga frågor är inte något självändamål. Konkreta förändringar måste ske. Det räcker inte att prata. Därför har kommissionen gjort klart för Kina att konkreta resultat är en förutsättning för vår nuvarande samarbetsvilja.

Nästa möte i arbetsgruppen för immaterialrätt EU-Kina kommer att hållas nästa månad. Om inte betydande framsteg görs inom kort när det gäller frågor som är viktiga för EU, till exempel förfalskningar på marknaden och utbetalning av royalties, måste vi ompröva vårt förhållningssätt till Kina på det immaterialrättsliga området. Kommissionen utesluter inte möjligheten att utnyttja WTO:s mekanism för tvistlösning. Dessutom arbetar kommissionen aktivt för att förhindra att kinesiska förfalskningar exporteras till gemenskapen, framför allt genom förstärkta tullåtgärder vid EU:s gränser. Jag anser att denna fråga måste prioriteras mer inom hela EU.

EU kan hantera tuff konkurrens, men den måste vara rättvis. Det innebär att vi måste se till att det råder lika villkor genom att förhindra metoder som snedvrider konkurrensen, vara beredda att utnyttja våra skyddsinstrument mot dumpning och olagliga subventioner och stärka kampen mot förfalskade varor.

Jag vill också delge er viktiga aspekter när det gäller vår uppdaterade utvärdering av Kinas ansökan om marknadsekonomisk status. Denna fråga är viktig för EU:s tillämpning av skyddsinstrumenten för handel när kinesiska sakkunniga anklagar unionen för otillåten dumpning i Europa. Den uppdaterade utvärderingen återspeglar viktiga och efterfrågade åtgärder för att Kina ska bli en marknadsekonomi. Framsteg har gjorts inom samtliga områden, vilket för Kina närmare målet att uppfylla de fyra viktiga kriterierna för marknadsekonomisk status. Vi anser i synnerhet att antagandet av ett antal viktiga lagar bör uppmärksammas: konkurslagen, den nya egendomslagen och de nya redovisningsstandarderna. I den uppdaterade bedömningen uttrycks det dock tydligt att ytterligare framsteg krävs. Inget av de fyra kriterierna har uppfyllts helt. Framför allt kommer tillämpningen av de nya lagarna att bli avgörande. Det räcker inte att anta nya lagar, utan de måste också användas och respekteras, vilket jag tror att de kinesiska myndigheterna förstår. Vi kommer att se över situationen på nytt om 12 månader och föra tekniska diskussioner fram till dess.

Jag värdesätter verkligen parlamentsledamöternas åsikter och kommer att ge er snabb och tydlig information. När så är möjligt och lämpligt har detta gjorts skriftligen, exempelvis genom de utvärderingar av kriterierna som har överlämnats till utskottet för internationell handel. Vid andra tillfällen passar det bättre att ge muntlig information, till exempel om den är känslig, vilket är helt i linje med artikel 19 i ramavtalet. Det viktiga är att jag kommer att hålla parlamentet informerat.

För att sammanfatta min uppfattning i frågan tror jag på ett balanserat partnerskap mellan EU och Kina baserat på rättvis ömsesidighet, ett partnerskap vars främsta syfte är att öppna upp marknaderna för rättvis handel som gynnar EU, Kina och resten av världen. Jag anser att EU har uppfyllt sin del av avtalet och därför kan vi kräva att Kina gör detsamma.

Georgios Papastamkos, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Herr talman! Kommissionsledamot Peter Mandelson är inte bara en inspirerad talare, han är också en outtröttlig förhandlare.

Sex år efter Kinas anslutning till WTO väntar vi fortfarande på att det skapas en balans i den bilaterala handeln mellan EU och Kina. Kina åtnjuter fördelarna av de öppna marknaderna fullt ut, utan att landet uppfyller sina skyldigheter fullständigt enligt multilaterala regler och ordningar.

De kinesiska marknaderna är fortfarande stängda och icke-transparenta i stor utsträckning. Det finns höga importhinder, som – enligt uppskattningar – orsakar förlorade vinster på 20 miljarder euro per år för europeiska företag.

Det immaterialrättsliga skyddet är otillräckligt. Jag behöver bara nämna att 80 procent av de imiterade varor som beslagtogs vid EU:s gränser 2006 var av kinesiskt ursprung. Kommissionen föredrog att fortsätta den bilaterala dialogen om de immaterialrättsliga frågorna med Kina i stället för samordnade åtgärder mellan EU och USA, vilket ledde till att WTO:s tvistlösningsmekanism aktiverades mot Kina.

Dialog kan tyckas vara rätt väg framåt. Vi väntar emellertid på konkreta resultat från denna särskilda dialog. I alla händelser utesluter inte dialogen tillämpning av andra rättsliga medel.

Inom textil- och beklädnadssektorn bör alla hjälpmedel som står till buds användas för att skydda den ömsesidiga utvecklingen av det europeiska varuflödet när Shanghaiavtalet löper ut 2008. När det gäller skor av kinesiskt ursprung uppmanas kommissionen att noggrant övervaka importen för att förebygga risken för att Kina kringgår de redan olämpliga handelsförsvarsåtgärder som EU har vidtagit.

Som handelspolitisk makt utgör Kina både ett hot och en möjlighet. Det som vi måste kämpa mot är Kinas konkurrensfördelar som härrör från prohibitiva importhinder, illojal konkurrens och från ekonomiska, ekologiska och sociala dumpningsmetoder.

Avregleringen av handeln, som vi entusiastiskt stöder, bör bygga på ömsesidighet och åtföljas av motsvarande institutionella motvikter.

Francisco Assis, för PSE-gruppen. – (PT) Herr talman! Baserat på den grundläggande premisen att förbindelserna mellan EU och Kina är av avgörande strategisk vikt i politiska termer, måste vi garantera att våra handelsförbindelser styrs av två principer, som kommissionsledamoten har uttryckt mycket väl: å ena sidan måste vi investera i samarbete och å andra sidan måste vi alltid upprätthålla en mycket krävande hållning i våra förbindelser med Kina.

Våra handelsförbindelser med Kina är ytterst asymmetriska. Det är inte bara våra mer direkta intressen som står på spel, utan även våra grundläggande värderingar när det gäller miljöskydd, respekt för anställningsrättigheter och garanterat skydd av vissa grundläggande sociala frågor.

I detta sammanhang måste vi inleda en kontinuerlig debatt om våra samarbetsinsatser med denna stora tillväxtekonomi, vilket är absolut nödvändigt för att hålla det internationella systemet i balans. Därför kan vi inte avskärma oss från Kina. Vi kan absolut inte avskärma oss från en växande marknad som öppnar nya möjligheter för oss, som vi naturligtvis måste ta vara på. Även i detta sammanhang måste vi ställa krav när det till exempel gäller öppnandet av dessa marknader och respekt för immateriella rättigheter. Samtidigt måste EU inta en ytterst krävande inställning i grundläggande frågor som rör vissa kärnprinciper i vår modell för ekonomisk, social och politisk organisation.

Detta tvingar oss i själva verket att inta den balanserade hållning som jag nämnde (och jag anser att kommissionen har gjort en viktig insats för detta genom att anta de handelsskyddsinstrument som vi kan ta till så fort vi anser att det finns en verklig fara för att kinesisk export hotar vissa EU-industrier, särskilt sko-, beklädnads- och textilindustrin) och vara ytterst krävande i de förbindelser som vi måste upprätthålla med Kina på detta område.

Detta är enligt min åsikt den rätta vägen, som just måste bygga på grundtanken att vi inte kan avstå från att fördjupa förbindelserna med Kina. Samtidigt måste vi försöka att främja våra värderingar.

Avslutningsvis anser jag att vi européer befinner oss i en mycket speciell position i internationellt sammanhang eftersom våra intressen i stor utsträckning sammanfaller med våra värderingar. Skyddet av våra intressen är beroende av främjandet av många av våra värderingar, och om vi lyckas främja dessa värderingar kommer vi därmed också att kunna försvara våra intressen.

Jorgo Chatzimarkakis, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag anser att det är på sin plats att börja med att uttrycka EU:s stöd för översvämningsoffren i Kina.

Vår ledamotskollega Helmuth Markov har tagit upp en mycket viktig fråga, och det tackar jag honom för på utskottet för internationell handels vägnar. EU och Kina är två av de äldsta kulturerna i världen. Å ena sidan har vi det största handelsblocket och å andra sidan den snabbast växande ekonomin i mänsklighetens historia. Så detta är definitivt en fråga som behöver tas upp utanför WTO – en fråga som kräver en bilateral strategi och ett bilateralt avtal.

Mycket står på spel för båda sidor. Vi får inte låta USA sätta press på oss. Jag vill därför tacka kommissionsledamot Peter Mandelson för att han har vägrat att anta en gemensam WTO-strategi för förbindelserna med Kina i frågan om piratkopierade produkter. Båda sidor – Kina och EU – har både intressen att skydda och instrument för att skydda mot överträdelser av immaterialrätten: antidumpnings- och antisubventionsåtgärder. Det viktiga är hur vi uppträder mot varandra – hur vi använder dessa instrument. Kommissionsledamoten har sagt att ömsesidigheten är central, och jag instämmer i detta.

Vi européer vinner på att Kina har antagit vår europaomfattande patentlagstiftning helt och hållet. Detta är bra. Men att ha lagstiftning räcker inte: rättigheterna måste vara möjliga att genomdriva och de måste genomdrivas. Att göra detta ligger emellertid även i Kinas eget intresse – ni vet att det kinesiska företaget Heier snart kommer att ha intresse av att skydda sina egna patent, vilket visar att Kina faktiskt behöver denna strategi.

Men vad bör vi göra under tiden? Vi hotas av ett mycket fientligt scenario som innebär att kineserna ansöker om patent som liknar våra och sedan stänger sin marknad. De har redan visat att detta är möjligt. Tack vare Alain Pompidou, den före detta chefen för Europeiska patentverket (EPO), kommer Kina faktiskt att ha gått om oss när det gäller antalet patent om cirka fyra års tid.

Jag anser att vi bör koppla patentfrågan till EU:s klimatskyddsmål. Just det, till våra klimatskyddsmål! Låt mig förklara varför. Kina är en kultur där alla parter vinner, en kultur som strävar efter att nå harmoni. Därför anser jag att vi kan lyckas om vi har något att erbjuda. Kina möter för närvarande väldiga miljöproblem. Den sociala stabiliteten hotas, regeringen står under stark press på grund av de enorma miljöproblemen. Både vid IPPC-konferensen (FN:s klimatpanel) och G8-toppmötet tillkännagav Kina att landet vill arbeta mot att nå klimatskyddsmålen. Men Kina saknar tekniken på många områden. Vårt erbjudande kunde därför bli att vi kommer att stödja ett koldioxidfritt kolkraftverk med vår teknik, som en gest, men i gengäld kan vi kräva att våra patenträtter respekteras.

Ni är inne på rätt spår, herr kommissionsledamot. Tack så mycket för den information som ni lämnade i dag.

Cristiana Muscardini, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vid en tidpunkt när kommissionen har inlett förhandlingar om ett nytt partnerskaps- och samarbetsavtal med Kina ser utskottet för internationell handel det som sin skyldighet att uppmärksamma gemenskapens verkställande myndigheter på några välkända frågor som kännetecknar förbindelserna med den asiatiska jätten.

Kina har rätt till ekonomisk tillväxt och utveckling som skapar välfärd för landets medborgare, och som även utgör en möjlighet för världsekonomin. Detta kan dock inte ske på bekostnad av att de internationella handelsbestämmelserna inte följs, det som har överenskommit i legitima forum och som Kina godtog när gick med i WTO. I annat fall kan konsekvenserna för Kinas ekonomiska partner, EU till att börja med, bli katastrofala, liksom för de kinesiska medborgarna.

Förhandlingarna med Kina är det lämpligaste tillfället för att hantera dessa frågor bilateralt. Vi måste finna ett sätt för att ta itu med frågan om det bristande människorättsliga skyddet och olämpliga normer på miljöområdet samt de sociala och säkerhetsrelaterade frågorna. Vi måste agera som ”exporterande fäder” för att förbättra tillträdet till EU-marknaden genom ett gradvist undanröjande av icke-tariffära handelshinder och, mer generellt, av administrativa hinder av olika slag som mycket ofta avskräcker företag, särskilt små företag, från att investera i Kina, och vi måste inta en fastare hållning om bekämpningen av förfalskningar.

Den kinesiska regeringen måste göra sin del och visa politisk vilja och vidta effektiva åtgärder för att bekämpa ett fenomen som berör ett stort antal företag, och särskilt konsumenter, i hela världen. Förfalskningarna på livsmedelsområdet, vilket nyligen har visat sig vara ett ökande problem, förtjänar framför allt allra största uppmärksamhet, eftersom detta problem påverkar hälsan för ovetande och försvarslösa medborgare som litar på vad som står på etiketterna. Både EU-myndigheterna och den kinesiska regeringen måste delta i denna kamp mot förfalskningar och piratkopior.

När det gäller dessa tre aspekter förväntar vi oss att kommissionen under dessa förhandlingar, som parlamentet kommer att följa ytterst uppmärksamt, intar en fast hållning som leder till klara och entydiga resultat för våra företagare, våra konsumenter och även för de kinesiska medborgarna, eftersom vi med välfärd inte bara avser EU-medborgarnas, utan även de kinesiska medborgarnas välbefinnande.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr kommissionsledamot! En status som marknadsekonomi är fortfarande utom räckhåll för Kina. Det finns fortfarande alltför många oegentligheter i de bilaterala handelsförbindelserna för detta. De ofta förekommande överträdelseerna mot immaterialrätten är till exempel något man kommer att tänka på i detta sammanhang.

Jag förstår från ert utmärkta anförande att dialogen om immateriella rättigheter har återupptagits efter ert möte med den kinesiske ministern Bo Xilai den 12 juni. Jag blev mycket glad över att höra dessa nyheter. Dessutom anser jag – till skillnad från min liberala kollega – att EU skulle göra klokt i att

omedelbart gå på Förenta staternas linje när det gäller frågor som denna inom ramen för WTO. Förenta staterna förblir trots allt vår viktigaste strategiska bundsförvant.

Herr kommissionsledamot, jag vill först och främst fästa er uppmärksamhet på en annan viktig aspekt av våra handelsförbindelser med Kina, nämligen den europeiska exporten av sekundära råmaterial, såsom förbrukat papper. Förra helgen ägnade den holländska ledande tidningspressen en lång artikel åt just denna fråga. Som ni vet kommer de nya EU-bestämmelserna för export av dessa råmaterial att träda i kraft om två dagar. Det är dock kommissionens fel att inga överenskommelser ännu har slutits med viktiga länder som Kina och Indien. Detta innebär att förbrukat papper och annat återvinningsbart material kommer att bli den allra farligaste formen av avfall från och med den 12 juli. Ni inser säkert att detta får stora följder för exporten av dessa produkter.

Jag vill att kommissionsledamot Peter Mandelson lovar parlamentet en övergångsbestämmelse som gäller till den 1 januari 2008. Under denna tid kommer ni att kunna sluta avtal med de länder som vi inte har några överenskommelser med ännu. I och med detta kommer ni att kunna förhindra att exporten stannar av och att dessa produkter anhopas i EU:s hamnar, till exempel i Rotterdams hamn. Jag hoppas verkligen att ni kommer att agera, eftersom detta är en fråga som framstår som mycket negativ i EU-sammanhang för den nederländska allmänheten.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vi håller med om att det just är på grund av omfattningen av EU:s handelsunderskott gentemot Kina som EU måste ges mycket bättre marknadstillträde, att de snedvridningar som har skapats av kinesiska statliga stöd måste minskas och att den kinesiska regeringen måste upprätthålla WTO:s standarder för immateriella rättigheter även i provinserna.

Vi måste också arbeta tillsammans för att övertyga Kina om att vi inte bara kommer med en lista med krav, utan att det snarare ligger i Kinas eget intresse att tillåta rättvist marknadstillträde. Om Kina vill få ordning på sin miljö och om de vill skapa en effektiv energiförsörjning – landet har trots allt gott om pengar, så det är inga problem på den fronten – måste EU ges tillträde till den kinesiska marknaden för offentliga upphandlingar. Då kommer vi att kunna sälja våra produkter i Kina inom ramen för en rimlig handel med varor, och Kina kommer att kunna köpa moderna kolkraftverk, avloppsreningsverk och så vidare och utnyttja vår teknik.

Kina behöver inga allmosor utan har gott om kapital – landet har de största utländska valutareserverna i världen. Kina inrättar för närvarande en fond för att investera sina pengar över hela världen. Vårt budskap till den kinesiska regeringen bör vara följande: investera pengarna i ert eget land! Gör något för miljöskyddet och energitryggheten, förbättra säkerheten i kolgruvorna. Om vi lyckas kommer vi också att kunna förbättra handelsförbindelserna på lång sikt.

Som ni nämnde innehåller dessa avtal även en människorättslig klausul eftersom vi har diskuterat mänskliga rättigheter med Kina i åratal. Vi måste inta en fast hållning på den punkten. Som en av de tidigare talarna sa förväntar sig ingen att Kina ska respektera alla mänskliga rättigheter över en natt, men vi behöver dock se avsevärda framsteg. Folkrepubliken Kina undertecknade den internationella konventionen om civila och politiska rättigheter för flera år sedan, men har inte ratificerat den och tillämpar den inte heller. Så vi måste ändra vår hållning och säga: ni valde att underteckna den, ni sa att ni skulle upprätthålla de mänskliga rättigheterna, så gör det nu också!

Joan Calabuig Rull (PSE). – (ES) Herr kommissionsledamot! Jag vill tacka er för den information som ni har gett oss och för ert arbete till förmån för balanserade förbindelser till fördel för båda parter.

Jag håller med om att Kina inte bara får betraktas som ett hot mot vissa sektorer, utan även som en stor möjlighet. Vi instämmer emellertid också i att Kina måste fortsätta sina insatser för att tillämpa avtalen, öppna sina marknader och skapa ett öppet investeringsklimat.

Som ni påpekade klagar EU:s näringsliv fortfarande över att det finns alltför många hinder som försätter det i ett konkurrensmässigt underläge. I detta avseende talar vi fortfarande om tariffära hinder och icke-tariffära hinder, såsom piratkopiering, förfalskningar, diskriminering av importerade produkter till fördel för nationella produkter och så vidare.

Vi anser därför att inledandet av förhandlingarna om ett nytt partnerskaps- och samarbetsavtal med Kina är ett bra initiativ, som måste ge EU en möjlighet att stärka sin bilaterala handelspolitik på grundval av principen om ömsesidighet, som ni själv nämnde.

Vi instämmer helhjärtat i att den människorättsliga frågan naturligtvis måste vara en av de frågor som behandlas inom ramen för avtalsförhandlingarna. Vi måste påpeka att den kinesiska regeringen gör framsteg på detta område, men att även de rättigheter som har erkänts av Internationella arbetsorganisationen (ILO) bör beaktas, eftersom de är en central aspekt av de mänskliga rättigheterna.

Avtalet måste också bidra till ett fortsatt främjande av ett åtagande från de kinesiska myndigheternas sida att skydda de immateriella rättigheterna i praktiken – inte bara teoretiskt – genom att anta relevanta åtgärder på det administrativa och rättsliga området samt när det gäller gränskontroller.

Jag vill nämna ”samförståndsavtalet” mellan EU och Kina om handeln för textil- och beklädnadssektorn, som löper ut i år. Det faktum att avtalet löper ut har gett upphov till oro inom textilindustrin, som även oroar sig över att villkoren i avtalet mellan Förenta staterna och Kina förlängs till årsslutet 2008. Med hänsyn till denna skillnad vill jag därför fråga er vilka åtgärder som kan vidtas för att förhindra att de spänningar som uppstod 2005 återkommer.

Marek Aleksander Czarnecki (UEN). (PL) – Herr talman! I detta forum diskuterar vi återigen handelsförbindelserna med Kina, som under det senaste årtiondet har framstått som världens ekonomiska och politiska makt.

I oktober förra året godkände kommissionen ett program för förbindelserna mellan EU och Kina, som medförde en ökning av de ömsesidiga åtagandena. I detta läge skulle det vara klokt att stödja förändringar för ökad öppenhet och pluralism i Kina, och samarbete om energifrågorna och klimatförändringen, eftersom vi vet att Kina är en av världens största producenter av växthusgaser. Å andra sidan får vi inte glömma den oro som orsakades av att tusentals förfalskade tandkrämstuber, varav en del tillverkats i Kina, upptäcktes i Spanien. Dessa tandkrämstuber innehöll doser av giftig dietylenglykol som långt överskred EU-normerna.

Kina betyder billigare varor i de europeiska butikerna och ökad konkurrens, men är konkurrensen alltid sund? Jag är positivt inställd till att göra det bästa av de möjligheter som erbjuds tack vare den dynamiska utvecklingen av förbindelserna med Kina, särskilt efter mitt besök där, då jag fick möjlighet att själv se denna snabbt utvecklande världsmakt.

Kommissionen säger att en stark kinesisk ekonomi ligger i EU:s intresse, och det är helt rätt. Vi får emellertid inte glömma bort att framför allt värna om gemenskapsländernas intressen och bedöma de möjligheter, men även de hot som samarbetet med denna asiatiska tiger utgör, med dessa intressen för ögonen.

Christofer Fjellner (PPE-DE). – Jag är övertygad om att rädslan för Kinas ekonomiska framväxt egentligen är överdriven. Jag tror att de som har ett tillräckligt långt historiskt perspektiv i handelspolitiken känner igen mycket av oron och argumenten från debatten om Japans och andra asiatiska tigrars som Koreas och Taiwans inlemmande i världsekonomin. Visst är det lätt att låta sig skrämmas av deras relativa storlek. Men som kommissionsledamoten påpekade så kompletterar deras ekonomier Europas och deras storlek är nog snarare en stor möjlighet för Europa. Jag är övertygad om att den långa och starka tillväxt och högkonjunktur som världen upplever just nu till stor del beror på att Kina, Indien och andra stora länder i världen håller på att inlemmas i världsekonomin.

Det här betyder dock inte att det saknas problem i handelsrelationerna. Jag tror att vi har många och viktiga problem att ta itu med, t.ex. brott mot upphovsrätten, immaterialrättsliga frågor och stängda kinesiska marknader för allt från finansiella tjänster till bildelar.

Men jag är nästan mer orolig för de tendenser till protektionism som Kinas framväxt orsakar i Europa. Inte för att jag tror att kommissionsledamoten står för det, men det är många röster som nu kräver fler handelshinder för att stoppa importen från Kina. Tal om att stoppa kinesisk textilexport och annat har hörts här under kvällen. Jag är övertygad om att de europeiska handelshindren mot Kina kostar europeiska konsumenter och europeiska företag mer pengar än vad importen av kinesiska varor gör. Därför borde vi fortsätta att bekämpa europeiska handelshinder snarare än Kinas export.

Faktum är att det välstånd som växer i Kina och handeln med detta land inte bara ger tusentals, miljontals, hundratal miljoner kineser värdigare och rikare liv. Det gör dessutom Europa rikare. Vi får inte glömma att handel aldrig är ett nollsummespel. Vi är båda vinnare.

Carlos Carnero González (PSE). – (ES) Herr talman! Jag vill börja med att påpeka något som så ofta sägs under dessa nattsessioner, när vi diskuterar en så viktig fråga bland så många andra väsentliga

frågor, jag får nämligen intrycket av att vi inte ens har en företrädare för Kinas ambassad närvarande vid sammanträdet.

Jag är fullständigt övertygad om att det fullständiga förhandlingsreferatet, som parlamentets tjänsteavdelningar så effektivt producerar, kommer att ge dem möjlighet att läsa det vi säger.

Om jag ska ta vid där den föregående talaren slutade, måste jag dra en slutsats: den globalisering som vi nu ser skulle ha varit otänkbar utan Kinas explosion. Kinas närvaro på världsmarknaden har varit en avgörande och odiskutabel realitet, men vi får inte glömma att den har skett helt nyligen.

Kinas explosion, som har varit direkt och oerhört stor produktionsmässigt sett, kommer bara att bli ännu större när det gäller konsumtionen och även distributionen på världsnivå, och Kina kommer att bli en av de största avgörande faktorerna på båda dessa områden.

Men vi får inte heller glömma att kvantiteten och de utmärkande egenskaperna för kinesiska varor, som till stor del definieras av profilen för landets arbetskraft, dess interna marknad, som är begränsad inkomstmässigt men ojämförlig i absoluta kvantitativa termer, och mer nyligen investeringskapaciteten, gör Kina till en stormakt för tillgång och efterfrågan.

Som vår Europaparlamentskollega David Martin i dag påpekar i en utmärkt artikel är Kina dock en nyckelfaktor för framgången eller misslyckandet för många internationella förhandlingar, däribland under G4-mötet nyligen.

Ska vår taktik när det gäller förbindelserna med Kina vara att helt enkelt säga att allt är gratis för alla, dvs. att alla dörrar är öppna för vad vi sänder och vad vi kan ta emot? Jag anser inte det. Vi måste göra detta på ett reglerat sätt och dessutom måste vi kräva tydlig ömsesidighet, undanröjande av hinder för tillträde för europeiska produkter, lämpligt skydd för immateriella rättigheter och patent, full respekt för de normer som krävs på det sociala området – som jag anser vara centrala – och lika respekt för miljö- och säkerhetskriterier för varor som produceras i Kina.

Vi får naturligtvis inte glömma de mänskliga rättigheterna. Vi talar inte bara om värden i metafysiska termer. Vi talar om rättigheter som är tillämpliga för människor, för medborgare som vi själva. Vi talar om värderingar som helt enkelt är utom all diskussion, och som inte kan behandlas i relativa termer. Precis i dag har fler personer avrättats i Kina, och det är den värsta tänkbara kränkningen av de mänskliga rättigheterna.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för ett mycket tydligt och övertygande budskap. Jag märker att vi har samma uppfattning.

För tio månader sedan beslutade detta parlament att ömsesidigt marknadstillträde är en förutsättning för handelsförbindelserna med Kina. Tillträdet måste baseras på WTO-reglerna, rättvis konkurrens och en rimlig intressebalans. Tyvärr är dessa krav inte uppfyllda i dagens läge. Vi är oroliga för Kinas ökande handelsunderskott, för det faktum att 70 procent av alla förfälskade varor på de europeiska marknaderna kommer från Kina och för att EU:s industrier drabbas svårt på grund av orättvis konkurrens och social dumpning. Samtidigt står många av EU:s exportörer hjälplösa när det gäller att få tillträde till de kinesiska marknaderna. Därför bör EU:s företrädare först och främst kräva rättslig trygghet för utländska företag i Kina.

Jag håller med kommissionsledamoten om att obalansen i förbindelserna främst beror på politik, inte ekonomi. Det omfattande slavarbetet, bland annat barnarbete, är ett oerhört allvarligt problem som måste bemötas på högsta möjliga nivå. De fall som har uppdragats på senare tid är bara toppen av ett isberg.

Kina har nu varit medlem i WTO i sex år men har fortfarande inte uppfyllt viktiga WTO-åtaganden, bland annat immaterialrättsligt skydd, nationell behandling och insyn. Jag ser fortfarande möjligheter till en rättvis och ömsesidig balans i förbindelserna genom att koppla samman Kinas strävan efter marknadsekonomisk status med att Peking till fullo uppfyller sina WTO-åtaganden.

Slutligen bör vi se Kina som ett varnande exempel med tanke på Rysslands förestående WTO-medlemskap. I den mån vi är tveksamma till att kräva ömsesidighet och efterlevnad av åtaganden vore det orealistiskt att hoppas att EU:s stöd för ett ryskt medlemskap kommer att få Vladimir Putins stat att följa WTO-reglerna.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) För två veckor sedan reste 20 ledamöter från Europaparlamentet till Kina, och under resan kunde de bekräfta att bilden är mycket mer komplex och nyanserad än de uppgifter som vi har tillgång till här. Jag håller fullständigt med Christofer Fjellner om att 2000-talet kan bli Kinas århundrade, och att detta utgör en enorm utmaning och en enorm möjlighet för EU.

Det finns en mycket stor asymmetri, inte bara inom handeln, utan även i det faktum att kineserna känner till EU mycket bättre än vad vi i EU känner till Kina. Bilden är mycket mer nyanserad, vare sig det handlar om mänskliga rättigheter eller andra frågor. Detta är en enorm konkurrensnackdel för oss. Problemet är inte bara att vi inte talar mandarin, utan att de kan engelska och europeiska språk mycket bättre – detta är en enorm asymmetri. Vi måste övervinna detta om vi vill förändra den rådande situationen. Om vi inte förändrar den kommer vi nämligen inte att göra några framsteg när det gäller kompetens.

Peter Mandelson, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Eftersom ni förmodligen vill avsluta debatten före midnatt vill jag bara säga att den stora majoriteten av debattinläggen har varit mycket balanserade och realistiska. Jag anser till exempel att Joan Calabuig Rull och Carlos Carnero González gjorde korrekta iakttagelser när de betonade att Kina både är en möjlighet och ett hot för EU. En annan korrekt iakttagelse gjordes av Christofer Fjellner som sa att vi måste ha ett långsiktigt politiskt perspektiv i våra förbindelser med Kina, men han pekade också på den ökande protektionismen, ett slags kinesisk nationalism som blir allt vanligare inom den kinesiska handeln. Jag anser att Kinas nationalism rimmar illa med de enorma fördelar som landet får genom det internationalistiska handelssystemet som bygger på ömsesidighet. Utan ömsesidighet kan Kina inte förvänta sig samma välvilja och balanserade attityd som EU hittills har visat.

Kina uppfyller inte våra förväntningar. Det är inte så att landet helt har misslyckats med att efterleva eller tillämpa alla sina åtaganden och förpliktelser gentemot WTO, för i många avseenden har man lyckats med det. Men när det gäller vissa andra viktiga ekonomiska verksamhetsområden i Kina, till exempel finansiella och andra tjänster, uppfyller inte landet till fullo sina åtaganden för anslutning till WTO.

Några har uttryckt oro när det gäller textilier. Som kammaren säkert minns förhandlade jag fram ett frivilligt avtal med Kina 2005 som gav den europeiska industrin ytterligare två och ett halvt år på sig att genomföra omstruktureringar och anpassa sig till den nya globala situationen inom textilsektorn. Det var ett bilateralt slutgiltigt avtal och därför har kommissionen helt enkelt ingen möjlighet att försöka förlänga de överenskomna nivåerna som gäller längre än början av 2008. Jag kommer dock att vidta åtgärder för att bevaka plötsliga och omfattande förändringar när det gäller importen av kinesiska textilier som hotar att störa den europeiska marknaden, och jag kommer att undersöka om det går att vidta åtgärder i så fall.

Detta är inte samma sak som att använda skyddsinstrumenten för handel. Textilavtalet var grundat på rättvis handel. Det var inte orättvis handel. Det var bara ett störningsmoment som vi inte kunde hantera i den omfattningen vid den tidpunkten. Användningen av skyddsinstrument syftar med andra ord inte till att motverka Kinas naturliga konkurrensfördel utan till att förhindra orättvis konkurrens, och vi kommer att vidhålla denna rättighet och användningen av våra skyddsinstrument och vid behov utnyttja dem på det sätt vi finner lämpligt.

Avslutningsvis har andra ledamöter talat om att Kina medvetet måste förbättra sina standarder när det gäller samhälle, arbete och miljö. Denna fråga kommer jag ständigt att återkomma till i diskussionerna med de kinesiska myndigheterna.

Jag har ett personligt engagemang för ett utökat teknikutbyte med Kina inom ramen för olika klimatprojekt. Detta är ett viktigt sätt att se till att Kina tar itu med klimatförändringarna. Det är en win-win-situation. EU kan exportera energieffektiv, ren teknik och Kina kan börja bemöta sina miljöproblem. Detta är en kärnfråga i vår klimatdialog med Kina och det är något inom handelsområdet som jag har för avsikt att utveckla i framtiden.

Detta var mina sista kommentarer som svar på denna debatt, som jag varmt välkomnar. Den har som sagt varit mycket balanserad och jag kommer definitivt att se till att jag och mina tjänstemän verkligen beaktar de åsikter och iakttagelser som har uttryckts här i kammaren i kväll.

Bastiaan Belder (IND/DEM). – (EN) Herr talman! Jag ställde en mycket tydlig fråga till kommissionsledamoten. För närvarande är det oroligt i mitt hemland efter ett stort nyhetsinslag om ett

uppdrag från kommissionen om export av så kallade andrahandstillgångar som gammalt papper, återvinningsmaterial osv.

Vad tänker ni göra, herr kommissionsledamot? Jag ber er att slutföra avtalen med länder som Kina och Indien och vänta till den 1 januari 2008, för annars kommer exporten att bli stillastående i hamnar som Rotterdam. Jag frågade er vad ni tänker göra, men fick inget svar. Jag hoppas att ni har glömt det.

Peter Mandelson, ledamot av kommissionen. (EN) Med tanke på omständigheterna och tidpunkten vore det kanske lämpligare om jag gav ledamoten ett skriftligt svar på hans fråga.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Sebastiano (Nello) Musumeci (UEN), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I och med det senaste allvarliga och nyligen inträffade fallet av omfattande konsumtion av förfalskade varor – en tandkräm som innehöll kylarvätska, som såldes på de europeiska marknaderna och hade producerats i Kina – hamnar problemet med bekämpningen av den ”multinationella förfalskningen” åter i rampljuset.

Det är i detta stora asiatiska land där det faktiskt är tillåtet med slaveri och där arbetarna förvägras allt skydd, som de flesta av produkterna från förfalskningsindustrin koncentreras – mediciner, kosmetika och livsmedelsprodukter, leksaker och klädesartiklar som innehåller cancerframkallande kemiska substanser som är strängt förbjudna i EU.

För några år sedan var detta fenomen begränsat till exklusiva produkter (lyxkrämer, parfymer, klockor och väskor), men det har nu tyvärr spritt sig och omfattar produkter som är åtkomliga för ett ständigt växande antal användare, vilket leder till höga risker för konsumenthälsan.

I dag är det mer än någonsin nödvändigt att den politiska och industriella västvärlden intar en fast hållning gentemot det mäktiga, rika Kina. Å ena sidan måste vi öka samordningen mellan medlemsstaterna när det gäller inspektioner av importerade produkter, och å andra sidan måste vi övertala den kinesiska regeringen att tillämpa storskaliga, mycket stränga på plats-kontroller för att skydda EU-industrin från illojal konkurrens, särskilt till följd av förfalskning och piratkopiering.

Tokia Saïfi (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Kina utgör en stor politisk och kommersiell utmaning. Det är i själva verket nödvändigt att ompröva handelsförbindelserna mellan EU och Kina, som bör baseras på respekt för reglerna för lojal och ärlig konkurrens och tillämpning av WTO:s bestämmelser. Kina måste ta på sig ett globalt ansvar i praktiken, för att skapa handelsförbindelser som bygger på ömsesidighet. Våra EU-marknader är öppna för de länder som öppnar sina marknader, men de är stängda för de länder som stänger sina marknader.

Vi får inte resignera inför illojal konkurrens och valutamässiga, sociala och ekologiska dumpningsmetoder. När det gäller frågan om miljönormer måste EU inom ramen för det nya avtalet skarpt kritisera importen av produkter till gemenskapsmarknaden som inte uppfyller de miljömässiga och fytosanitära bestämmelserna (som EU tillämpar för gemenskapens producenter). Kina är en viktig aktör och måste samarbeta på områdena för klimatförändringar och energi för att stärka det internationella miljöstyrningen. Att nå parallella framgångar på den politiska och handelsmässiga fronten är, som man lätt inser, en minst sagt avgörande faktor för ett avtal mellan EU och Kina.

22. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

23. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 00.00.)